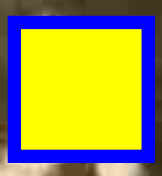

ገጽ ፬፻፱

Meysor Bro
t.me/BooksandYou

② ከ 75-151

ገጽ ፬፻፱

ከሰባሐት ተባረ. እግዚአብሔር

ይጠብቁታል። እሱ ከዚህ ጆርጅ ባር በየዓይኑ ከከ ገዝቶ ይመጣል።
አስከ ሦስት ሰዓት ድረስ ሻይ እየጠጠ ከከ እየበለ ካርታ እየተጣጠረ
ያመጣል። አንዳንድ በሲኒማ ያዋውን የጉብዝናት የቦክስ የተኩስ
የፍቅር ታሪክ ያጫውታቸዋል። ወይም አቶ ከበደ ሚካኤል የተረጎሙትን
የቬክስኒርን «ሮሚዮና ጁሊየት»ን ያነበላቸዋል። ወይም ደሞ በአረብኛ
ያነበበውን አስደናቂ የጂኒ፣ የኢፍሪት፣ የጠንቋይ፣ የፍቅር ታሪክ
ሲያወራላቸው ቃል ሳይተነፍሱ አፋቸውን ከፍተው ይሰሙታል። ሦስት
ሰዓት ሲሆን ደህና እድሩ ብላቸው ይሄዳል።

አሁን ግን ካዩት ይኸው ሁለት ሳምንት አለፈ። ለዚህ ነው እኔን
ሳልፍ አስቆመው የጠየቁኝ

«የት ጠፋ? ታመመ? ጓደኛው ኖት ብለን ነው የጠየቅኖት
በዚህ አብራችሁ ስታልፉ ሁሉ እናያችኋለን። ደህና ነው? ውጭ አገር
ሄድንዎ? ምንድን ጠፋ?» ይህን ሁሉ ጥያቄ አንድ ላይ ወረወሩብኝ።

«እኔም እንደናንተው ነኝ። ካየሁት ሦስት ሳምንት ሆኖኛል።
አልኩና ደህና እድሩ ብያቸው መንገዴን ተጠልኩ።

ያን ሰሞን ጥላሁን በጨቤ ተወግቶ ሐኪም ቤት ተኝቶ ነበር።
ሄድኩና፤ «ጎርጊስ አውቶብስ ማቆሚያው አጠገብ የሚሰሩት ትንንሽ
እህቶችህ ብዙ ሠላምታ ያቀርባሉ» አልኩት

«የምን እህቶች?» አለኝ። ከንፈሩ በፈገግታ መወለድና መጥፋት
መሀል ይርበተበታል

«እሱን ተወው! የት ጠፋ ብለው ሰግተዋል» አልኩት

እየሳቀ «አንተ በቃ ስራህ እየዞሩ የሰው ጉዳይ ማሸተት ሆነ?»
አለኝ ታሪኩን አጫወተኝና ሲያበቃ «ነገሩን ማወቅህ ካልቀረ ሐደህ
አስራ እምስት ብር ስጥልኝና አገር ፍቅር መሔጃ ነው በላቸው። ደኂ
ሰነሳ እከፍልሃለሁ» አለኝ።

ያለኝን ጥንኩብ ለልጆቹ ልሰጥለት ስሄድ ከሁለት ዓመት በፊት
ማሟት እሹሩሩ ቤት ያየሁት ነገር ትዝ አለኝ።

አስታውሳለሁ፤ ቀኝ እግሬን ወለም ብለኝ ያን ሰሞን ከዘራ
እየተመረኮዝኩ ነበር ምሥረው። እያነከሰኩ ማሟት እሹሩሩ ቤት
እንደገባሁ ባንኮኒው ጋ ቆምኩ። መዚቃው የሱዳን ዘፈን ነው። አንድ
አራት የሚሆኑ ወንዶች ከሴቶቹ ጋር እርስ በርሳቸው እየተሳሳቁ
ሻልስ ይደንሳሉ። አረብኛና አማርኛ እያደባለቁ ጮክ ብለው ያወራሉ፤
ሴቶች ይዘው የተቀመጡትም ሦስት ወይ አራት ሰዎች ከሚደንሱት
ጋር ይጫጫሃሉ። ሁሉም በአንድነት የመጡ ይመስላሉ። ቤቱ ውስጥ
ሁለት ሌሎች ሰዎች ብቻ አሉ፤ ከነሱ ጋር የሚተዋወቁ አይመስሉም።

አንዱ ካሳ ወልደአማኑኤል ነው «ሳፌ ጭፍሮቹ የት ሊደው ይሆን?»
ብዬ እያሰብኩ ከሩት ሠላምታ ሰጠሁት። ሌላው ሰውዬ ማን እንደሆነ
እንጃ፤ ነጭ የሳር ባርኔጣ እድርጎት ባፋ መፋቂያ ሰክቶ እንደኒው
ባንኮኒው ጋ ቆሟል። በቁመቱም በውፍረቱም መጠነኛ ነው። ጠይም
ዐይኖቹ ንፁህ ሆነው በጣም ያምራሉ። አንዲት ጠይም ሴት የከባንኮኒው
በስተኋላ ቆማ ከሱ ጋር በለስላሳ ድምፅ ታወራለች። ፈቷ በጣም ደስ
ይላል፤ ደግ የደግ መጨረሻ ትመስላለች። እንደገባሁ ደስ በሚል
ለስላሳ ድምጽ «ምን ልቅዳልዎት?» አለችኝ። «መሉቴ»

ሰዎቹ ይሞሃሉ፤ ይስቃሉ፤ ሻልስ ይደንሳሉ፤ ዳንሱ መሀል ሴት
ይለዋውጣሉ፤ የሴቶችን ቂጥ በእጃቸው መታ ያደርጋሉ። «እነአል
አቡሽ! የቂጤን እደጋ ይሰጥህ!» አረብኛ በብዙ ይናገራሉ፤ ግን
ግማሾቹ ሀበሾች ናቸው የሱዳንን ሻልስ አምስት ጊዜ ያህል «ቢሰ»
እያሉ አስደገሙት። አንድ ስድስት ሴቶች አብረዋቸው እየጠጡ እየደነሱ
ያስከካሉ «ሂድ! እንአል ዑምሽ!» ይላሉ «አንቺ ደም ትርጉሙን
ሳታውቂ ዝም ብለሽ!» ይባባላሉ። እንዲህ ሲጫወቱ ሲደሰቱ
ስመለከታቸው፤ የቀልድ አንጻን ሴት የወንዶቹ ለሁለት ያዙና ሁለት
እጅዋን ጠምዝዘው አስጎነበሷት።

«ልቀቁኝ እንግዲህ!» አለች። እምርራለች። እነሱ ግን ይስቃሉ።
አንደኛው «ወይዘሮ መሉ ደም ምን ሆነ?» እያለ እጁን ቀሚሷ ውስጥ
ከተተና ቂጧን አሻሻት።

«ልቀቁኝ?» አለችና ጮኸች። ሰውየው እጇን ከቀሚሷ ስር አወጣና
አሸተተው።

«እፍ! ይገማል» አለ እየሳቀ።

«ቆሻሻ አረብ!» አለችው። ተናደደ። ቁጭ ካሉት ሰዎች አንዱን
ጠራና በአረብኛ ምናምን ነገረው። ሰውየው መጣና የተጠመዘዘ እጇን
ተቀብሎ ያዘለት። እሷ ትፍጨረጨራለች። መዚቃው ይዘፍናል።
ሰዎቹ እየደነሱ ይመለከታሉ። የያዝዋትን ሁለት ጓደኞቹን አንድ ነገር
አላቸው። ሴትየዋን በደንብ አስጎነበሷት። ቂጧን ገልቦ መታንታዋን
ዝቅ አደረገ።

«ወይዘሮ መሉ እንግዲህ የኔና የርሶ ነገር አበቃ። እኔ ልሙት!
ሁለተኛ አላናግሮትም» አለና «አክ!» ብሎ ቂጧ ውስጥ ተፋ።

እየሳቀ ለቀቁዋት። ሽምቅቅ አለች። ወለሉ ላይ ወድቃ ፈቷን
ደብቃ እዛው ቀረች። ሴቶቹ ፀጥ አሉ። መዚቃው ይዘፍናል። ወንዶቹ
ይስቃሉ።

«እናትክን አረብ! እናትክን! እናትክን!» አለ ካጠገቤ። ዘወር
ስል ባለመፋቂያው ሰውዬ ሳር ባርኔጣውን በኃይል ወረወረና የተፋውን

ሰውዬ ሰቶ እንዴን የተቀመጠ ሰውዬ መታ። ከዚያ በኋላ የሆነውን እንግዲህ በደንብ ልክታተለው አልቻልኩም ከመፍጠኑ የተነሳ።

ጥላሁን ከመቼው ሰዎቹ ጋ እንደደረሰ እንጃ፤ ዘሉ የተፋውን ሰውዬ ደረቱን በእርግጫ ብሎ ጣለውና ዘመር ብሎ እንዴን በቦክስ እንጨ ላይ መቶ ከግድግዳው ጋር አጋጨው። ያን ጊዜውኑ ከእንዴ ጋር ትግል ተያያዙ። ትግል መስሉኝ ነበር፤ ግን ያኒውኑ የሰውዬው አፍንጫና አፍ ደም በደም ሆነ፤ ጥላሁን በጭንቅላቱ ቲስታ መትቶት ፍጅል። ሲለቀው ጊዜ ፍስሰ ብሎ ወደቀ። እስከረብሻው መጨረሻ አልተነሳም። ሰባት ስምንት ሆነው ጥላሁንን ከበቡት። ዘሉ ተወርውሮ መሃላቸው ሲገባ ታየኝ። ካላ። ከዚያ እጆቹ፤ እግሮቹ፤ ጭንቅላቶች፤ ክራባቶች፤ ትርምስምስ። ወንበር ሲወድቅ፤ ብርጭቆ ጠርመሱ ከሽ ብሎ ሲበበር፤ ሰዎቹ ሲማቱ ሲያቃስቱ ይሰማል። ሲቶቹ በድንጋጤ ግድግዳውን ተጠጉተው በጀርባቸው ይገፉታል። ተከፍቶ እንዲውጣቸው እንዲሸጋቸው።

ካላ እንዴን እንስቶ መሬት ላይ ፈጠፈጠውና ዘሉ ሆዱን ወደታች ረገጠው «ህእ!» አለ። ጥላሁን ተወርውሮ መጥቶ ከቆምኩበት አጠገብ ወደቀ። ሁለት ሆነው በላይ ላይ ወደቁበት። እንደኛው ጨቢ መዘዘና ጥላሁንን ሲወጋው ሲል እጁን በከዘራዬ መታሁት። እየኝና ወደ እኔ ዘለሰ በከዘራዬ ጭንቅላቱን መታሁት። ልደግመው ሲቃጣ ወደነካላ ተወረወረ። ይህን ጊዜ ጥላሁን እንደኛውን «ትግል» ይህት ፍሮ ሲለቀው ታየኝ። ሰውዬው አፍንጫው እየደማ ፍስሰ ብሎ ወደቀ። እሳው ቀረ። ጥላሁን ካላ ወደተከበበበት ዘሉ ገባ።

እጆቹ፤ እግሮቹ፤ ጭንቅላቶች፤ ክራባቶች ድብልቅልቅ። ጨቢ ብሉጭ ሲል ታየኝ። ያኒውኑ ሽጉጥ ተተኮሰ። ሰዎቹ ሁሉ ባሉበት ደርቀው ቀሩ። እንደ ሉጥ ሚስት። ሙሉ ፀጥታ

«ጨቢህን ጣል!» ሁለት ጨቢ ወለሉ ላይ ወደቀ። ሦስት ሰዎች ወለሉ ላይ ተዘርረዋል። ካላ ሽጉጡን በግራ እጁ እንደያዘ ወደኋላው በቀስታ እየተራመደ ከሰዎቹ መሀል ወጣ። ጥላሁንም ወደ ኋላው እየተራመደ ተከተለው። ይህን ጊዜ ነበር ከበሩ በኩል የሴት ድምጽ «ፖሊስ መጣ!» ሲል የተሰማን። ሰዎቹ የወደቁትን ጓደኞቻቸውን ቀሉ ብለው ማንሳት ጀመሩ። ካላን በሹክሹክታ «ሽጉጥህን አምጣ» አልኩና ተቀበልኩት። ጥላሁንን «አንተም መሣሪያ እንዳለህ ስጠኝ» አልኩት። በጋይል እየተነፈሰ «የለኝም» አለኝ።

በዳሮ በር ወጣሁ። ከቤቱ ኋላ አጥር ግቢው ውስጥ ሦስት ከባ በቅሷል። የካላን ሽጉጥ እንዴ ከባ ውስጥ ደበቅኩት። አጥሩን ዘልቼ ከግቢው ወጣሁ። ዞሬ በፊተኛው በር በኩል መጣሁ። መንገዱ ላይ

የካላ ላንድሮቨርና ሁለት ፈያት መኪናዎች ቆመዋል። የፖሊስ መኪና የሚሉት የለም። የውጭ በሩን ሰሻገር ቡጊ ሲጫወት ሰማሁ። ወለምታዬ ያመኝ ጀመር። ግንክስ ጀመርኩ። ከዘራዬ ከኔ ጋር እንዳልሆነ አስተዋልኩ።

መጋረጃውን ከፍቼ ገባሁ። ሰዎቹ በየቦታቸው ተቀምጠዋል። አያውቀውም። ጥላሁን እንደቅድመ ባርኒጣውን እርሳ ባንኮኒው ዘንድ ቆሟል። እግሩ አጠገብ ከዘራዬ ወድቋል። እነሳሁት። ካላ ሶፋው ላይ ቁጭ ብሎ ያየኛል። በጭንቅላቱ «የለም» አልኩት። ተነስቶ ወደ'ኔ መጣ። ሦስታችን ሂሳባችንን ከፍለገ ልገወጣ በሩ ጋ ስንደርስ፤ የተተፋባት ሴትዮ ተንደርድራ ተንበረከከችና የጥላሁንን ጉልበት ሳመች። ቀስ አድርጎ ትከሻዋን ይዞ አሰነሳት። ንዴቷ እንደገና ገንፈለ። ወደ ሰዎቹ ሊራመድ ሲል ካላ ያዘው።

«እስኪወጡ ብንቆይ ጥሩ ነው» አለ ካላ። ተመልሰን ባንኮኒው ጋ ቆምን። ቆየን። ወራ የለም። ሙዚቃው ሳምባ ይጫወታል። ገም ብሎ መፋጠጡ፤ ገም ብሎ ግድግዳ ወለሉን፤ ጠረጴዛ ወንበሩን ግዮቲ እየከበደን ሔደ። በመጨረሻ ጥላሁን ሰዎቹን በአረብኛ እንድ ነገር አላቸው። በኋላ «ክፈለፍ ሂዱ» ግለቱን ነገረን። ሰዎቹ ግመንታት ጀመሩ። በኋላ ግን ወጥተው ሂዱ። እሁን እንግዲህ ሲቶቹ እፍ አውጥተው ሁሉም እንድ ላይ መናገር ጀመሩ። ትተናቸው ወጣን። የተፋባት ሴትዮ ወጥታ በፀይኗ ተከተለችን። ጥላሁን ሁለታችንን ካልጋበዘችቱ ብሎ አሰገደች እሳምረው ቤት ወሰደን።

ስንጠጣ ካላ «By the way, የተፋባት ሰውዬ አረብ እይደለም ሀበሻ ነው» አለው

«አውቂያለሁ» አለ ጥላሁን

«እናትክን አረብ ለምን አልከው ታዲያ?» አልኩት

«እኔ'ንጃ»

ያን ዕለት ማታ ሦስታችን አብረን ስንዞር እመሸን። ከዚያች ሌሊት በኋላ ጥላሁንና ካላ ሲገናኙ ወይም እጅ ይነሳሉ ወይም ይጨባበጣሉ። ግን አይነጋገሩም። እንደሚከባበሩና እንደሚዋደዱ፤ በመሀላቸው ጓደኝነት እንዳለ በፊታቸውና ባኳኋናቸው ያስታውቃል። ከዚያም በላይ ብዙ ጊዜ በአንድነት ትልልቅ ረብሻ ውስጥ ገብተዋል። ታዲያ አይነጋገሩም።

እንድ ቀን ጥላሁን ሲያስረዳኝ «እናቱ በሕይወቷ እያለች የረሰ ወልደአማኑኤልን ልጅ ሳንጋገር አልችልም። ሀሲናዬ አይፈትድልኝም» አለኝ።

«የርስቱ ጭቅጭቅ ጊዜ አንተም ካላም ሕፃናት ነበራችሁ። ይኼን ለሱ በለዚህ ርስት ጉዳይ እንዲያውም ምንም አያውቅም»

«እውነት ነው»

«እንግዲያው ለምን አታነጋግረውም?»

«እማማ ብትሰማህ? እንዴት እንደምታዝን ይታይሃል?»

አንድ ሰሞን ጥላሁን በኪሱ ችክ ይዞ መዞር እምጥቶ ነበር። በረሃ ውስጥ አንድ ሰው ነገር የፈለገው 'ንደሆነ? ወይም እሱ ራሱ ሰከር ነገር ሲፈልግ ሰውየው ያልተለማመጠው እንደሆነ ችክን ከኪሱ መዘዝ አድርጎ ወለሉ ላይ በሱና በሰውየው መሀል መስመር ይሰርዝና ሲያበቃት ሰራውን ከቀበቸው ዘንድ በከንዶቹ ከፍ እያደረገ በውስኪ ደም የተነከሩ ትልልቅ ዐይኖቹን እያገላበጠ መፋቂያውን በኃይል እየነከሰ

«ወንድ ከሆንክ እኛን መስመር ተሻገር» ይለዋል። ጥቂቶቹ ይሻገራሉ። በክስት ትግል፣ ቴስታ፣ ደም። አብዛኞቹ ግን «በሻገር ምን ልትሆን ነው? ማንው አንተን ፈቃድና ከልካይ ያደረገህ?» እያሉ ገላጋዮች መሀል እስኪገቡላቸው ድረስ ይከራከራሉ። ገላጋዮች ከያዙዋቸው በኋላ ከጥላሁን እኩል እየተፋጨረጨሩ «ልቀቁኝማ! አሳየዋለሁ!» ይላሉ

አንድ አሁድ ማታ ማሚት እሹሩሩ ቢት ጥላሁን ባንኮኒው ዘንድ ቆሞ መፋቂያውን እያገኘ ኮከባ እየጠጣ፣ የሞክሼውን የጥላሁን ገሠሠን ዘፈኖች ያዳምጣል። ዐይኖቹ ገፁ ላይ ናቸው። ምንም አልኮል አልጠጣም ማለት ነው። ዛሬ እንኳን ነገር ሲፈልግ ቢፈልጉትም ይታገላል። ይህን አስተውሉ ነው መሰለኝ፤ አንድ ትንሽ መላጣ ሰውዬ ነገር ይፈልገው ጀመር። እንግዲህ ጥላሁን በጣም ካልሰከረ በስተቀር በግዙፍነት ከሱ የሚያንሱትን ሰዎች ብቻቸውን ከሆኑ አይጣላቸውም። ግን ይኼ ሰውዬ በጣም አበዛው። አንዴ ጥላሁንን ትንሽ ገፋ አድርጎት ይቅርታ ሳይለምነው ያልፋል። አንዴ አጠገቡ መጥቶ ይቆምና ገላምጦት ይሄዳል። አንዴ «ረብሽኛው ሁሉ ዛሬ ምንው ጭጭ አለ?» ይላል። በመጨረሻ «እንደ ወንድ ውስኪ እንደመጠጣት እንደ በሽተኛና እንደ ልጃገረድ እየተሸከረመመ ኮከባ ፋት ይላሉ» አለ

ጥላሁን መታገስ ሰለቸውና «ዞር በል ከዚህ - አንተ መላጣ ድንክ!» አለው።

ሰውየውም ሮሆ «እኔስ ምናልቡ?» አለው

«እንደ ሴት ኮከባ ማጣጣም ብቻ ሳይሆን ስድብም ታውቂያለሽ!»

«ተይ ስድብ ብቻ አይደለም ጥሬም አጠጣሽለሁ» መጠጥ ቢቱን የሞሉት ሰዎች አብዛኞቹ ጥላሁንን ስለሚያውቁት ማንም ደፍሮ እንዲህ አይለድበውም በማለት፣ ይሄ ሰውዬ ወይም አብድ ነው ወይም ነገሩ

የቀለድ ነው ብለው፣ ግማሾቹ እየደነሱ ሌሎቹ እየሳቁ ጭቅጭቅ ይመለከታሉ።

ሰውየው የውሸት ላቅ እየሳቀ «ጥሬ? እ?» አለ «እንቺ እኔን በጥሬ ብትመቺኝ ሰው ጉድ አይልም?»

ጥላሁን ያቺን ችኩን ከኪሱ መዘዝና ትንሽ እልፍ ብሎ ወለሉ ላይ መስመር ሰረዘ። በጣቱ መስመሩን እያመለከተ «ወንድ ከሆንክ እኛን መስመር ተሻገራት» አለው

«አንተ ተሻገራት» አለ ሰውየው

ጥላሁን በክስ ጨብጦ ተሻገራትና «ታዲያስ?» አለው

«ታዲያስ ምን?» አለ ሰውየው

«መስመሩን ተሻገርኩኩ»

«ታዲያ ምን ሳርግህ?»

«ምታኛ»

«አንተ ራስህ የሰረዘከውን መስመር በተሻገርክ እኔ ለምን አመታለሁ? አብድ ነኝ? ወይስ ደካማውን የማጠቃ «የቦኝ ሄኝ?»

ጥላሁን ችኩን ሰጠው። ሰውየው ችኩን እየተቀበለ «ምንድን ነው?» አለ

«አንተ መስመር ሥራ» ሰውየው ወለሉ ላይ ሌላ መስመር ሰረዘ። ጥላሁን አሁንም በክስ ጨብጦ መስመሩን ተሻገረ። ሰውየው አሁንም ዝም አለ።

ጥላሁን «ታዲያስ?» አለው

«ታዲያስ ምን?»

«ተሻገርኩዋታ!»

«ታዲያ እኔ መቼ አትሻገር አልኩህ? ለኔ ብለህ እንደሆነ መቼ መስመር ለምን አትሻገርም?»

ጥላሁን ችኩን ቀማው፣ መላጣ ግምባሩ ላይ መለቀል ማረበት። ሰውየው ዝም አለ

ጥላሁን «ትዘናም ለፍላፊ!» አለውና ትቶት ወደ ኮከባው ሲመለስ ዘመር ቢል

ሰውየው «እንደ ትንሽ ልጅ በችክ እየሰረዘ መጫወት ይብቃንና የወንድ ሥራ ሳሳይሽ። ውጪ እጠብቅሻለሁ። ብቻሽን ነይ» ብሎት ወጣ።

ጥላሁን ሂሳቡን ከፍሎ ተከተለው። ውጭ ቢመለከት ሰውየው የላም። ጥላሁን ግራ ገብቶት «ይቺ ድንክ ከመቼው እልም ብላ

ጠፋችን እውነትን አላት ይሆን? ብሎ ጥንቅታቱን እያከከ ወደ መጠጥ ቤቱ ተመልሶ ሲገባ በሩ ጋ ሲደርስ

«ሳታየኝ እንዲህ ግራግራን የጀመርከ ብቃጥኝ ትፈረጥላለሁ። በል መጣሁልህ እንተ ቡፋ፤ ፈርጥጥ!» አለው።

ጥላሁን ዘወር ብሎ ሲያይጥ ትንሽ አልፎ ብሎ እንድ መኪና አጠገብ ሰውጥው በሁለት እጆቹ መገቡን ይዞ ቆሟል። ከመኪናው ጓላ ተደብቆ ኖሯል።

ጥላሁን «ምን ዓይነት ሰው ነው ይሄ?» ብሎ ተገርጦ ዝም ብሎ ሲያየው ሰውየው

«ምን ትጠብቃለህ?» አለው «ፈርጥጥ እንጂ። ያለዛ መጣሁልህ ጥ... በመሀላቸው አንድ አስር እርምጃ ያህል አለ። ጥላሁን የባሰውን እየተገራመ ስለሄደ በኮረንቲው መብረት ዝም ብሎ ሰውየውን ያየዋል። ምንድነው ይሄ? ሰው ነው ወይስ የሚለፈልፍ መኪና ነው?»

ሰውየው «አሁን'ኮ ብትሸሽ ምንም አይደለም። ግንም አያይህም። ሲያይህም ግንም አይፈርድብህም። ነብር ሲያዩ መሸሽ ያባት ነው። በል ልቀጠርለህኝ ሸሸ። አንድ... » ጥላሁን ልክ ህልም ውስጥ ያለ ሊመስለው ጀምሯል።

ሰውየው መቀጠሩን ቀጠለ «ሁለት... አስታውስ ዋ፤ በሰባት መርጥ፤ መፈርጠጥ፤ መሸምጠጥ ካልጀመርክ መቀጥ ነው የተወለድክበትን ቀን ማስረገጥህ በል።... ? አሁንም ዝም ብለህ ቆመሃል? ትከሻውን እየነቀነቀ «እኔ ገድ አለኝ? ለኔ ብለህ እንደሆነ ተገትረህ እደር» አለውና ዘወር ብሎ ወደ ጊዮርጊስ በኩል መራመድ ጀመረ። በግራ እገሩ ያነከሳል።

ጥላሁን «ይቺ ሰውዬ አሁን ካልኮረኮምኩዋት ሌላ ቀንም ታስቸግረሃለች» ብሎ አስቦ፤ ሮወ ሂዶ በጥፈ ሊለው ፈለገ። ገን አልቻለም። ልክ እንደ ህልም ሁኔታ እግሮቹ አልገባቸውም አሉት። ሰውየው እያነከሰ ሠውልቱ ጋ ደርሶ ወደ ግራ ተጠምዞ እስኪጠፋ ድረስ በአይኑ ተከተለው። ከዚያ ራሱን እየነቀነቀ ወደ መጠጥ ቤቱ ተመልሶ ዝግና አራት ውስኪ አስታችሁ ጠጣ።

ከዚያ ወድያ ጥላሁን በኪሱ ችክ ይዞ መሆር ተወ።

ምዕራፍ ስራት ተአምረ ክንፈ

ሰውነቷ፤ ሰውነቷ
እንዲያው ሰውነቷ፤

የማርሻ እንገርገር!

አንድ ቀን ማታ ማሟት እሹፋፋ ቤት እኒና ብርሃኑ ባንኮኒው ዘንድ ቆመን ስናወራ ጥላሁን የበሩን መጋረጃ በጥፈ ከፍተኛ ዝግ፤ ቤቱ ውስጥ ያሉት ሰዎች ላይ ተራ በተራ አፈጠጠባቸው። ከዚያ ወደኛ መጣ። ሠላምታ ንኳ ሳይሰጠን፤ በቁጣ ድምጽ

«ክንፈን አይታችሁታል?» አለን

«አላየነውም» አልነው

ደም የለበሱ ትልልቅ ዐይኖቹን እያገላበጠ «አልጋችሁ ውስጥ ተህን ብታገኙ ምን ታረጉታላችሁ?» አለን

«እንቆቅልሽ ነው?» አልኩት

መፋቂያውን ነክሰብኝ። «ምን ታደርገዋለህ?» አለኝ። የፈለገውን መልስ አውቂዋለሁ፤ ገን ጥላሁንን ማብሸቅ ደስ ይለኛል። ደሞ ዛሬ ምን እንጻናደደው ስለገባን ለራሴ ፈርቻለሁ።

«ማንን?» አልኩት

«ማንን ይለኛል። ተህኑን፤ ምን ታረገዋለህ?»

«እንት የተሀን ዘር፤ ሰው አልጋ ውስጥ ምናባክ ትወራለህ?» ብዬ አካልበውና፤ ልክ ልኩን ነግራ አሳፍረው ሳበቃ፤ በመጨረሻ በፖሊስ አሳስረዋለሁ።

ገላመጠኝና «ማን እንተን ጠየቀህ?» ብሎ ወደ ብርሃኑ በረ። ብርሃኑ ተህኑን ምን እንደሚያደርገው በእጁ እያሳየ «ጭፍልቅ!» አለ። ጥላሁን በመልሱ ተደሰተ። ገን ንዲቱ አልለተቀውም

«እኔም ያንን ልክስክስ ተህን ላገኘው ብቻ። ጭፍልቅ!» አለ

«ማንን?» አለ ብርሃኑ

«ክንፈን። ክንፋን ነው ምሰብርላት። እቺ ልክስክስ የእንሸላሊት ዘር፤ አልምራትም፤ ፈረሰኛውን፤»

«ምን አደረገህ?»

የባለውን ተናደደ «ከየትም ቆፍሬ ጎትቼ አመጣውና ምን እንዳደረገኝ እሱ ራሱ ይነግራችኋል። ይሄ ልክስክስ ተህን።» አለና ሱራውን በከንዶቹ ከፍ እያደረገ ሊሄድ ሲል፣ ያዝነው።

«ምን በየመጠጥ ቤቱ አስሮጠህ? ራሱ እዚህ ይመጣልህ የለ?» አልነው።

«እውነታችሁን ነው። የማሚትን እምስ ሳይሳለም አያድር፤ እዚችው ልጠብቀው» ብሎ ሲራ አዘዘ።

እኛ ግን እዚህ ቆይ ያልነው ከንፈን ለብቻው አግኝቶት ከሚደበድበው እኛ ብንገላገለው ይሻላል፤ በአንድ ሁለት ኩርኩም ያልፍለታል ብለን ነው።

«እስቲ እግዚር ያሳያችሁ» አለን ጥሁን በጣቶቹ ላይ እየቆጠረ «ውሽታም፣ አጭበርባሪ፣ ሰካራም፣ ፈሪ፣ እምስ አምላኩ፣ አለሌ ሰራሪ መሆኑን እያወኩ፣ አዝኜለት ጓደኛ ሆንኩት። ስንትና ስንት ጊዜ ሊደበድቡት ሲሉ አስጣልኩት። ያላቅሙ እበዳለሁ እያለ ሲንጠራራ ሊደበድቡት ሲሉ ቢያንስ አሥር ጊዜ ያህል ተደባድቤለታለሁ። ታዲያ እንዲህ ጉድ ይሰራኝ?»

«ምን አረገህ?»

«ቆይ ሲመጣ እሱ ራሱ ይነግራችኋል። እኔ የዕይን ዐይኑን ባል መስየዋለሁ» ላቂ አመለጠኝ። ብርሃኑ አብሮኝ ላቀ። ጥሁን አፈጠጠብኝ።

«ምን ላድርግ? ዕይን ዐይኑን ትዝ አለኝ» አልኩት። እሱም ሳይፈልግ ላት አለ።

ከንድ አራት ወር አስቀድሞ አስናቀች (የጥሁን ሚስት) ቤት ሦስታችን ልክ እንደዚሁ ቆመን ስንጠጣ፣ ከንፈ መጥቶ ግማሽ ሰዓት የሚፈጅ አስቂኝ ታሪክ ስለ እንዲት ሲትዮ ነግሮን ነበር። ታሪኩ መጨረሻ ላይ ሲትዮዋ (ባለ ባል ነች) ከንፈን መኝታ ቢቷ ወስዳው ስታበቃ ፊቱ እምሷን በሽቶ ሳሙና ታጠበችና

«ያን ፎጣ አምጣና አድርቀኝ» አለችው

ሲያደርቅላት ሳለ የሱራውን ቁልፍ ፈታችና ፈታውራሪን መዘዘችው። ፈታውራሪ የከንፈ ቁላ ነው፤ በደስታ ቆሞ እስከስታ ይወርዳል። እያወጣወዘችው «እምዬ ማርያም፤ ይኸንንማ የት እችለዋለሁ? ዝግ አይደለምንደ?» አለችና ስታበቃ ዘላ አልጋው ላይ ወጥታ ተጋደመች። ጭኖቿን ከፍታ «ቶሎ በል!» አለችው

«ኸረ ዝግ አይደለም እምዬ፤ ፈታውራሪ ነው» አለና ሊከትባት ሲል

«ቆይ!» አለችው

«ምንው?»

«ቁም»

«የት»

«ከበላዬ»

«ለምን?»

«ዝግህ እንደ ሊቀ መላኩ ሰይፍ ተመዞ ከላዬ እንዲታየኝ አፈልጋለሁ» ቆመላት። ፈታውራሪን ወደ ላይ እያየች ትንሽ ካደነቀችው በኋላ

«ቁላ ማለት እንዲህ ነው እንጂ!» አለችው። «የኛ ቤት ቁላ ባቂላ ነው ምታክለው። ሲተኝኝ ኡሁ! ብዬ ከላልኩ ሙልት ትላለች። መከራ ነው እልግለሁ። ና ና፤ ና ቶሎ»

አሁንም ሊከትባት ሲል

«ቆይ!»

«ምንው?»

«ተነሰ»

«ለምን?»

«ያን ሽቶ አምጣልኝ» አመጣላት። እምሷን ትንሽ ሽቶ አርከፈከፈችበት

«እንዲሰክር» ብላ የብልቃጡን አፍ ወደ ፈታውራሪ አፍገሟ አስጠጋችው

«ሰከሯል ሰከሯል በቃው» አላት ከንፈ

«እሺ ከተት» ከተተ። ፈታውራሪ ጥቂት ጊዜ ብት ጥልት ካለ በኋላ ከንፈ እግሯን ትከሻው ላይ ተሸከሞ ኩሊ ኩሊ ሲላት

«እፎይ! እንዲያ ነው! በሌላኝ ከንፍዬ! ዐይን ዐይኑን! ዐይን ዐይኑን በሌላኝ ይህን ገብጋባ ጉድጓድ! ዐይን ዐይኑን አጥፋልኝ ይህን እንድ ዐይኖ ጠንጋራ! ባቂላ ስልችቶታል። ሙዝ አገርሰው። በጥርካው ዝግህ ዝግህ አልጥልኝ ይህን ረኸጥ» አለችው። ስትጨርስ «ዐይን ዐይኑን!» እያለች አለቀሰች። በኋላ እሷ ፈታውራሪን ስትጠርግለት፣ ከንፈ እንባዋን ጠረገላት።

ከንፈ ይህን ታሪክ የነገረን ጊዜ ሆኖችን እስኪያመን ላትን። ከዚያ በኋላ ሲያገኘን «ዐይን ዐይኑን በሌላኝ!» እየተባለን እንተለድ ነበር።

DIVERSITÉ ETHNIQUE
DIVERSITÉ CULTURELLE

እንደሌለን ገብቶኛል። ትላንት ትጻሜ ሊሊት ከከንፈ ጋር ነበርኩ።

... ወደ አራት ተኩል ላይ ማሟት እሹፋፋ ቤት ስገባ ትርቢት አለችኝ። አስናቀች የጥላሁን ሚስት ናት። የምታሸብጥበትን ቤት «የአስናቀች ቤት» የምንለው ከዚያ ቤት ውስጥ በጣም ቆንጆ ደረሰችና ቤቱን በጥላሁን ምክንያት ስለምናዘውትረው ነው እንጂ የቤት አይደለም። ቤቱስ የአልማዝ ነው። ታዲያ አስናቀች ቤት ስገባ ከንፈ ከአስናቀች ጋር ቻቻ ይደንሳል። እንደ ልማዱ አሸብርቋል። ነጭ ሱፍና ነጭ ሰደርያ፣ ሰማያዊ ኮትና ሰማያዊ ሽሚዝ። ዘለግ ያለ አንገቱ ዙሪያ ቁንጦኝ የውጭ አገር ሻርፕ አሰሯል። እኛ ሻርፕ ከአንዲት እንግሊዛዊት ልጃገረድ የተሰጠችው መታሰቢያ ስትሆን በሰማያዊ መደብ ላይ ነጭ ኮከቦች ተዘርተውባት የተጣጠፈች የተጠመጠመች ላቂታ ሰማይ ትመስላለች። ይህን የደስ ደስዋን ከከንፈ ፍንጭት ፈገግታ የተቀበለች ትመስላለች።

ውቤ በረሃ ውስጥ በዋጋው ወይም በጨርቁ ምርጥነት ከከንፈ የሚበልጥ ልብስ ያላቸው ሰዎች አልፎ አልፎ ይታያሉ። ታዲያ አለባበስ እንደሱ የሚያምርበት አይገኝም።

የበረሃ ሴቶች የሚወድቁለት በዳንስ ችሉታው፣ በኩምከናው፣ በሰብከቱ፣ በመልኩ ብቻ ሳይሆን ባለባበሱም ጭምር ነው።

ቤቱ ውስጥ ከሰባቱ ሴቶች ሌላ አሰራ ስድስት የሚሆኑ ወንዶች አሉ። ከንፈና አስናቀች ቻቻ ሲደንሱ ሁሉም በጽጥታ ይመለከቷቸዋል። በከንፈ አለባበስና አደናነስ በጣም እንደተገረሙ ከፀጥታቸውና ከማትኮራቸው ያስታውቃል። ቻቻ ገና አዲስ አበባ መግባቱ ስለነበረ፣ ውቤ በረሃ ውስጥ ጸንሱን አጠናቀው የሚችሉ ከንፈ፣ ሴፕሮስ እና አንድ ጉረኛ ሰውዬ - ሦስቱ ብቻ ነበሩ። ሴቶቹ ገና አልተማሩትም።

ከንፈ ሲደንስ የሙዚቃው ታምቡር ከእግሮቹ የሚፈጠር ዜማው ከሰውነቱ ከደሙ የሚፈልቅ ይመስላል። ጸንሱና ሙዚቃው ከመዋሃዳቸው የተነሳ እንዲከሰሱ ተነጥሎ ሕይወት ሲኖረው የማይችል ይመስላል። ከንፈን አይቼ ሌላች ሲፈራገጡ ባየሁ ቁጥር እግራቸውን ሰብረህ ጣል ይለኛል።

አስናቀች ገና ቻቻ ባታውቅም ከንፈ በደንብ ስለሚመራት የምትችልበት ያስመስላታል፤ ደስታና ኩራት ፈቷ ላይ ይታያል። ጸንሱ ሲያልቅ ሌላ ቻቻ ተደረገ። ደነሱ። አሁንም እንደተከበሱ ለአራተኛ ጊዜ ደንሰው ሲያበቁ ከንፈ አንድ ነገር ነገራት። እየሳቀች እጁን ይዛ ወደ መቀመጫው ወሰደችው። እናም ገና ቁጭ ከማለቷ በላይ

መንከትከት ጀመረች። ከንፈ ከምከናውን ሲያመርድ ቆይቷል ግለት ነው። ሳየው ነገሩ አላማረኝም። በጭራሽ አላማረኝም።

አንደኛ፣ ከመቼ ወዲህ ነው ከንፈ ከሸርሙጣ ጋር የሚደንሰው? እርግጥ ድሮ ገና ሥራ ባለመያዙ ገንዘብ በብዙ ሰላልነበረው ሸርሙጣ እንዲወድቁለትና በብላሽ እንዲሰጡት ይደንስ ነበር ዛሬ ገን ምን አለፋች ምን አፈራገጠኝ? ይላል «ገንዘብን ከፍጹ በማዕረግ አልበዳም? ቢሮ ገብቼ ወምበር ላይ ቁጭ እያልኩ የማፈራው ገንዘብ ለምን ሊሆን ነው?»

ሁለተኛ፣ ምን መጣብኝ ብሎ ነው ሸርሙጣን ቻቻ 'ሚያስተምር? ያውም ጊዜው ቅጽሜ ማታ፣ ከንፈ ሦስት አራቱን እምስ አጭበርብሮ ሊበዳ 'ሚችልበት ማታ! አስናቀች የጥላሁን ሚስት ስለሆነች ለዓደኛው ለጥላሁን ብሎ ነው የሚያጫውታት እንዳልል፣ እንዲህ ያለ ሀሳብ ከንፈ እንላል ውስጥ ሊገባ አይችልም!

ሦስተኛ፣ አስናቀችን ሊበዳ ፈልጎ ነው እንዳልል፣ ጥላሁን ይገለዋል። ጥላሁንን እንኳን አጭበርብራ አመልጠዋለሁ? ቢል አስናቀች ራሷ አትሰጠውም። እሷን አታልላታለሁ ብሎ ቢያሰብ ደሞ ያስናቀች ቤት ሴቶች እንደማይፈቅዱለት ያውቃል። እምና በሰራው መንጀል ምክንያት እዚያ ቤት የሚገኝ ቤት ሁሉ አኩርፎ በፋን ዘግቶበታል። ሺ ጊዜ ቢያንኳኳ አይከፈትለትም! በእምና ምክንያት...

ቅጽሜ ማታ ነበር። የደምዝ ሰሞን። የአስናቀች ቤት ጤት ብሎ ሞልቶ ሰው መተላለፊያ አጥቷል። ግለት ለከንፈ በጣም ምቹ ጊዜ ነው። እንግዲህ ሴቶቹ በደምብ የለበሰ ሰው ያጭበረብራል ብለው አያስቡም። በዚህ እንደሌላው ሰው ናቸው። ከንፈ ደግሞ በደምብ ከመልበስም አልፎ የአለባበስ ጌታዋ ነው። እና እንደ ሙሽራ አሸብርቆ እንዲን ለዳንስ ጠየቃት። በሃይል እቅፍ አድርጎ ያዛትና ፈታውራሪን አቁሞ እያሸሻት እየወጋጋት በጆሮዋ እንዲህ አላት

«ባርባራቱ ታቦት! በሦስቱ ሥላሴ በወንድ ልጅ እምላክ! እዚሁ ላፈሰው ነው። በምዬ ማርያም ሰጪኝ! የፈለገሽውን እከፍላለሁ። እንዳንቺ ማንም አቁማብኝ አታውቅም። ይህን ዳሊሽን፣ ይህን ሎሚ ተረከብሽን፣ ብርቱካን ጌንጭሽን፣ ከረሜላ ከንፈርሽን እያየሁ ተስቃየሁ። በፍቅር እምላክ ተማጠኚኝ። እትጨክኚብኝ። እይ ሰድሊ! ምንው ቀደም ብዬ በተዋወቅኩሽ ኖሮ! ነገ ለሥራ ተልኬ እጋዴን መልደኔ ነው። ወደዚያ 'ሚልከኝ አለቃዬ ያባቱ ዋና ጠላት ነው። እሱ እስኪሞት ወይም እስኪሻርልኝ ድረስ ለመመለስ ተስፋ የለኝም። አስቢው! እጋዴን! ዐሐዩ፣ አሸዋው፣ ውሃ የለ፣ ሴት የለ፣ ቆስ እንኳ የለም! ግመል ብቻ። እና እዚያ መሔዴ ነው። ሽረ በወንድ ልጅ እምላክ እሺ በይኝ! ለነብስ

ዕድቅ ይሆንዋል። የፈለገውን እከፍላለሁ። ሙሉም ስለሆነ የሦስት ወር ደምቤን እንድንገዛ ተቀብያለሁ። እሺ በይዥ የኔ ቅንጅ! እሺ ከላልሽን እዚህ ላረሰው ነው። ልሙህ ነው! እንገበገበኝ! ቆላኝ! ነደድኩ! ጠፍኩ! እሺ በይዥ የኔ ድምቡሺ - የኔ ድምቡሽቡሽ! የኔ ገላ።

«ባሌ አለንኝ።»

«ታዲያ ምን አለበት? አያልቅበት። እንዳንቺ ያለ ደም ግባትና ውበት ለእንድንሰው ብቻ ሊሆን አይገባም። አምላክ አብገዝቶ የሰጠሽ አብገዝተሽ እንድትሰጩ ነው። ታዲያስ የኔ ድምቡሺ፣ ሥራ በጓሮ ለግባ? እሺ በይዥ።»

«እሺ» በጓሮ በር ገብቶ ከተኛት በኋላ የሙቶ ብር ወረቀት ከኪሶ አውጥቶ «መልስ ታገኜልኝልሽ?» አላት

«አረ የለኝም»

«እንግዳው የመጠጥ ሒሳቡን ስከፍል አስመንዝሬ ያኔ እሰጥሻለሁ»

«እሺ»

ወደ ዳንስ ቤቱ ተመለሰ። ሰው ከመብዛቱ የተነሳ መግባት መውጣቱን ማንም አያስተውልበትም። ሁለተኛዋን ለዳንስ ጠየቀና ልክ እንደ መጀመሪያዋ እቅፍ አድርጎ በፊታውራሪ እየወጋጋት የአጋዴንን ዲስኩር አሰማት። ሰጠችው። እሷም የሙቶ ብር መልስ አልነበራትም። ሦስተኛዋንም እንደዚሁ አራተኛዋንም እንዲሁ።

አምስተኛዋን እቅፍ አድርጎ ሲያሰደንስ ፊታውራሪ አልቆም አለው «ከአምስት ደቂቃ በኋላ እከትባታለሁ፣ ያን ጭገርን እስኪጨንቀው አጎርሰዋለሁ» ብሎ አሰበ። አሁንም አልቆም አለው። ዓይኑን ጨፍኖ አስታወሰ። ቅድም የበዳቸው አምስት እምሶች ባለከንፈር፣ ባለጭገር፣ ባለ ለሀጭ! ፊታውራሪ አሻፈረኝ ብሎ ተኝቶ ቀረ።

ከንፈ በሸቀ። ምክንያቱም የሱ ዕቅድ ሰባቱንም ሲቶች ለመብዳት ነበር። ፊታውራሪን ወረደበት «እናትክን አንተ ቂንጥራም!» አለው «እንደዚህ ትከዳኛለህ? ባጭሩ ታስቀረኛለህ? ዕድሜህን ያሳጥረውና! ቆይ! ቆመህ ስትንገበገብ ትኩስ እምስ ውስጥ እገባለሁ ብለህ ስትዘል፣ እንገትህን አንቁ ቀዝቃዛ ውሃ ውስጥ ባልደፍቅህ እኔ ከንፈ አይደለሁም። አንት የውሻ ልጅ!» በፊታውራሪ መክዳት ምክንያት አምስተኛዋን ምንም ሳያነጋግራት ዳንሱን ጨርሶ ቁጭ አለ።

ሩብ ሰዓት ያህል ካለፈ በኋላ ስለ እምስ ማሰብ ጀመረ። ፊታውራሪ አልቆም አለው «አህ! ረሰኜ» ብሎ አሰበ። ፊታውራሪ እንደዚህ ደክሞት በሰድ ንባብ ቢነግሩት መች ይገባዋል? በግጥም ልሞክረው እንጂ

ይድረስ ለከቡር ፊታውራሪ

የበረሃ ዋና የጦር መሪ - የለም። ይሄ ጥሩ አይደለም።

እስቲ በስማም ብዬ ለጀምር መልክቱን

ወደ ፊታውራሪ ወደ ጀግናው ካፒቲን - ዜጅ! ይህ ሦኑ ያቆማል?

እንደገና

ፊታውራሪ ጌታው ፊታውራሪ

አጭን መሀል ጉድጓድ ቆፋራ አህ! ቀጥል

ይዤ መጣሁ ከመቤቱ ጥሪ - አምጣው!

በፀጉር ተከሶ

መካከሉ ረጥሶ

በቂጥ ታጅቦ

የፍንድድ አጊጦ

በምኞት አፍጦ

በመጓጓት አብጦ

ይጠብቅሃል እምስ ጣፈጦ

መቼም፣ ምንም ያህል የድካም አመድ ቢያፍነውም፣ የወኒ አሳት ሽለላ ሲሰማ ቦግ ማለቱ የማይቀር ነውና፣ ፊታውራሪም እውነተኛ ሊትዮጽያዊ ጀግና የከተማ አርበኛ እንደመሆኑ መጠን፣ ሽለላውን ሰምቶ ሊነሳ ሞከረ። በሰንት ማበረታታት በሰንት ድጋፍ በሰንት ዐሉት ብድግ አለ። ዳሩ ግን ምን ይሆናል፣ ቀጥ ብሎ ሊቆም አልቻለም፣ እንደሽማግሌ ጎብጦ እየተንቀጠቀጠ ቆመ። ያ ሁሉ የጨበጣ ውጊያ ወገቡን ሰብሮት ነበርና ነውንጂ! ሌላ ሩብ ሰዓት ቢቆይ በደንብ ቀጥ ብሎ እንደ ወጣት ጀግና እንደ ፋኖ ይቆም ነበር። ግን ጊዜ የለም። አምስት ተኩል ሆኗል። ከሰድስት ሰዓት ወዲያ ባቡር መንገድ ውስጥ የሚንቀሳቀሰውን ሰው ሁሉ ፖሊሶች ስለሚይዙት! ቢታቸው ሩቅ ስለሆነ መኪና የሌላቸው ሰዎች መሔድ ጀምረዋል። ቤቱ እየሳደለ ሔደ። ከአስር ደቂቃ በኋላ ማጭበርበር ሳይቻል ሆነ።

ከንፈ ያቀደው ስድስቱን በተራ ሞልቶ ሲያበቃ፣ ከሁሉ ይበልጥ ያቋመጠችውን አስናቀችን በመጨረሻ ለመብዳት ነበር። ያን ጊዜ ጥላሁንና አስናቀች ገምድናቸውን ገና አልጀመሩም ነበር። አሁን ግን ፊታውራሪ ስለከዳውና ጊዜ ስላጠረው፣ ሁለቱ ይቅሩብኝ ብሎ የመጨረሻ አስናቀችን ሊሞላ ቆረጠ። ለጊዜው ፊታውራሪ ሲቆም ጎብጦ እየተንቀጠቀጠ ቢሆንም የባች የአስናቀች ለሰላሳ ጣቶች ሲደጋግፉት በደንብ መቆሙ የማይቀር ነው። አይ ፊታውራሪ! ከድቶ

ከንፈ ይቼን አስናቀችን ለዳንቦ ለሰነባቶ እንደ አራቱ ስለ እጋደን ለሰነባቶና እሺ አሰናቀ ቦንፎ ሐደ። የመንታዋን በር ለመክፈት ቢታገል፤ ከዳንቦ ቤት አስናቀችና አራቱ የበዳቸው ሴቶች እና ሁለቱ ያልበዳቸው ሴቶች፤ ሰባቱም መጡ። የቢራ ጠርመራው መጥረጊያ ፍልጥ የቦና ዘንዘና ይዘው። ከንፈ ወደኋላ ቀስ በሁ ማፈገፈግ ጀመረ።

«በኛ ላይ ነው እንተ?» አለችው አንዷ

«ምን?» አለ

«መቀያየሩ - ቡሽቲ፤ - እናትክን - አህትከንና አናትከን እያቀያየሩ በጆላ ይብዱብህ፤ ውሻ፤ ባለጊ፤ ሁሉም እንደ ላይ ወረደብት። በግማሹ ጨለማ ቀስ በሁ ወደ ኋላው እያፈገፈገ -ካልተደማመጥን መሆኑን ምን ይረባል?» እንደሚል ዓይነት ሁለት እጆቹን እንስቶ ዝም አሰኛቸውና፤ ባዘ አካላት ራትን እየነቀነቀ «እኔ በፍቅር ስመዝ እናንተ በደላ መዛቸቱን» አላቸው

«ኋላ ይከተቱብህ፤ ቡሽቲ፤ - ደግ ፍቅር ይላል፤ የሊባ ለይንደረቅ፤ አሁንም እንደ ላይ ወረደብት። ቀስ እያለ ያፈገፈገል፤ ቀስ እያለ ይጠጋሉ። እስካሁን እንገዳህ ዳንቦ ቤቱ ውስጥ መገደቱ ብቻቸውን ስለቀሩ «ሊቶቹ የት ጠቀ?» ብለው ተከትለው መምጣት ጀምረዋል «ምንድን ነው? ምንድን ነው?» ይላሉ።

ከንፈ ሴቶቹን «ከረ ከልክል መሆኑን አላወቅኩም» አላቸው። እስካሁን እያፈገፈገ አጥሩ ጋ ደርሷል።

«እንዴት አባክ አላወቅኩም?» አለችው አንዷ

«በነጋሪት ጋዜጣ አልታወጀም፤ እምላሞች፤ በዳኋችሁ፤» አላቸውና አጥሩን ዘሉ ተፈተለኩ።

ሲሮጥ «ሊባ፤ ሊባ፤ ሊባ፤» እያሉ ሲንጫጩ ይሰማዋል። የሰራቸውን ጉድ ከወንዶቹ ለመሸሸግ የፈጠሩት ብልሃት ነው። የመንደሩ ወሾች ጨካኝነትን ተቀበሏቸው። ከዚያ የሮጠ ማሚት እሹሩሩ ቤት ገባ። በአስናቀች ላይ መዛመት ያልሆነለት ፈታውራሪ በማሚት እሹሩሩ ላይ ዘመተ። ብቻ ምንም ቢወዱትና ምንም ሺውን ቢያንዝግብ፤ የለመዱት እምስ ከአዲስ እምስ እኩል አያቋምጥም፤ ይላል ፈታውራሪ። ይላል ከንፈ። በዚህ አካላት የአስናቀች እምስ ተረበት። እንደቋመጠ ተረበት። ይኼ እንዳይበቃው የዚያ ቤት ሴቶች የፈረሰ ስም ሰጡት «አባ አጋደን» ተባለ

ታሪኩን አጫውቀኝ እንዳበቃ «ወይኔ አጋደን» አለ «አራቱም ቀርተውብኝ እሷን በሞላሁ፤ አይተገት የለ? ሹራብ ስትለብስ ጡፈን

አይተህ የለ? የእሩሲ ከዛት ቀንድ አይተህ ግጥት ነው፤ ጠባብ ስትለብስ ቲሟ አግን ዘራሩ እንደሚል አስተውለሃለን። ትልልቅ ዐይኖቼን እየከፈ በፍጥነት ጥርቡ ሊባ ጣቱን እየቆረጠው ማን፤ ሆኖ፤ ሆኖ፤ ለላት እንደ ቀን» አለ።

ታደያ አሁን ስመለከት ቻች ያስደንባታል፤ ያስቃታል። ገና በጭራሽ እላማረኝም። እኔንስ ለምን ላከክኝ? አብረያቸው ቁጥጥ ብራ ከዝግቡ በኋላ፤ ቆንጆ ቀይ ፈጽን ለላት እያዘጋጀችና አድናቂ ዐይኖቿን አቶ ላይ እየተከለች

«እሺ ቀጥልላኝ» አለችው

«ምን?» አላት

«የአያትህንና የፈታውራሪ ሀብተጊዮርጊስን»

ስለ ፈታውራሪ ሀብተጊዮርጊስ ማውራት ከጀመረ ይቼ ልጅ ተሰፍ የላትም። እሷ አይታወቃትም 'ንጂ ከንፈ «ሊሰራት ተዘጋጅቷል» ማለት ነው። እሱ እንደሚለው ሴቶችን በብዙ ከላትከቸው ሳቱ ተስ እያለ በጉሮሮአቸው እየተንሸራተተ ወደ ሳንባቸውና ወደ ሆዳቸው ውስጥ ይገባል። ከዚያ እንደ እየር ወይም እንደ ምግብ ከደግቸው ጋር ይቀላቀልና ወደ መላ ሰውነታቸው ይሰራጫል። ሳይፈልጉህ ገላቸው ቀስ እያለ እንተን ለመቀበል ይዘጋጃል። ያን ጊዜ እንተ አጅሀን ሰደድ ማድረግ ብቻ ነው። እግራቸውን ከፈት ያረጉልሃል። ፓ ሁሉ ሳት ገላቸውን ከዳረሰ በኋላ እምላቸው ውስጥ ተጠራቅሞ ይጠብቅሃል። እና ሳቂታ እምስም አለ፤ አልቃኝ እምስም አለ። ለምን እንዲህ ሆነ? ብትል፤ ከሊትየዋ አይደለም ከሰውየው ነው። እንዴት ቢባል መዘተርፈ...

«የት ላይ ነበርን?» አለ ከንፈ፤ እጇን በጁ እያሸ።

«ፈታውራሪ ሀብተጊዮርጊስ አያትህን በፈረሰ እሽቅድድም እሸንፈዋቸው ርሰትና ከብታቸውን በመሉ ከበሏቸው በኋላ «እንገዳህ መናጢ ድህ እደረግኩህ» ብለዋቸው ሊሄዱ ሲሉ፤ አያትህ «የለም ጌታዬ፤ ገና እንደ ሀብት ይቀረኛል» ብለው በጆሮዋቸው ሊነገሯቸው ብለህ አቆምከ»

«አቆምኩ?»

«አቆምከ» አለችው እየሳቀች

«እምን?» አያቱ በጆሮዋቸው «እኔ ማለቲን ላስይዝና እርሱም የበሉንን በመሉ ያስይዙ» አሉዋቸው። እጤ ምኒሊክ ራሳቸው ሳይቀሩ የአያቱን ሚስት የማይመኝ መኳንንት አልነበረም። ጠቃቸው የሚዋጋ፤ ሸንባቸው የሚሸሸ፤ ዳሊያቸው የሚጋፋ፤ የወንዝ ዳር ቁጠማ፤ የበረሃ ሉግ

ነበሩ። ልክ እንደነበሩ ውብ ነበሩ። እንዲያውም ሰማቸው አሰናቶች ነበር።
በሰዚህ ፈቃውራሪ ሆኖ ቂጣቸው አየባቸው «ይሁን» አሉ አያቲ «ደርሶ
መልሰ ነው ግን እንደ አሉ»

ፈቃውራሪ «አዳር ነው ግዴ» አሉ

«እንገናው ይተውት። ቀረብዎት!»

«እሺ እሺ» አሉ ፈቃውራሪ

አሰናቶች አየባቸው «ውበትዘን» አሰቸው

«ያንቺን ሰጋ!» አሰና እሺን መታ። ሳት የሚሉት ነገር ፊቱ ላይ
አይታይም። ታሪኩን ቀጠለ

«አያቲ ግንደህ ብልጥ ናቸው የፈረ እንደተሸነፈ ይቆጠራል»
አሉ። ፈቃውራሪ መቼም ፍርሃት የሚሉት ነገር ለልባቸው ፈጽሞ
እንገዳ ነው!

«እሺ ውድድሩ በምን ይሁን?» አሉ «በፈረስ ግልቢያ በዘላይ
በመር ውርወራ ወይስ በምን ይሁን?»

አያቲ «በፈረስ» አሉ

«ፈረስ?»

«ፈረስ»

«የምን ፈረስ?»

«የኛ ፈረስ። የኒና ያንቱ ፈረስ»

«እንዴት እንዴት እንተ?»

«ተቆጥሮ ይበልጥ ብዙ የፈላ ያሸንፋል»

«እሳደሃል?»

«ይልት ይሞግል?»

«እኔ ሀብተጊዮርጊስ! እንዳንተ ባቂላ ሰቆረጥም እምሁል መሰለህ
ግዴ?»

«ፈረስ?»

«እኔ ሀብተጊዮርጊስ! እኔ ለባ መሳ! እንኳን ለእምስ ለመንግሥተ
ሰማያትም ፈረስን ለባሰቆጥርም» ብለው ርስታቸውንና ከብቁታቸውን
መልሰዋቸው።

እኔና አሰናቶች እንስታለን። እሱ ግን ትንሽ ፈገገታ እንኳን
አያሳይም። ወሬውን ቢቀጥል ቢል እንዲ መጣና አሰናቶችን ለዳንስ
መለዳት። ከከንፈ ጋር ብቻችንን ቀረን።

«ለምን ና ብለህ ላክብኝ?» አልኩት

ሰማያዊ ከከባ ያንገት ጥምጥሙን እያስተካከለ «አይናለም ለጥብስ
ደርሶለች» አሰኘና «ዛሬ ነው ወይን ወይን ግልት ያለኩ»

መደህ ቤት ከጥላሁን ጋር ስመጣ ይኸው ዓመት ሆነ። ግን
ይቺን አይናለምን ከሌሎች አካላት ለይቺ ግስተዋል የጀመርኩት
ከገፈ ወድቃለሃለች ያለኝ ጊዜ ነበር። «እንዴት እውቅነኛ» ብለው
«ወይንህን ከፈት» አሰኘ። እውነትም ይቺ አይናለም አየሰራቶች
ተሳናቶች። ሳያት ትሸከረመግለች። ለንደፈለግችሃ ሳውት ጊዜ ለውር
መብቷ ተገለጸለች። ፈገገታዋ ደስ እያለኝ፤ ድምቡኒ ገላዋ ሦኞት
እያሳደራብኝ ሄደ። እንድ ወር ያህል በመተያየት ካሳለፍን በኋላ
እሱንም ከገፈ እንደዚህ አለኝ።

«ልክ አይናለምና አሰናቶች ዋና ጓደኞች ናቸው። ታዲያ ይቺ
አይናለም አሰናቶችን ምን አለቻት መሰለህ? «ይሄ ምናል ሽቦቱ ደስ
ቢለኝ፤ እንደሱ ያል መንደር ቢኖር፤ እኔ ግን እሱ በዋራሽ አይፈልገኝም»
አለቻት። ይህን ከነገረኝ በኋላ ሳያት ደስ ትለኝ ጀመር። ድምጿ
አረግመዱ፤ የዳሌዋ ውዝዋዜ ግሩም መሆናቸው ታየ። ልወሰዳት
ቀረጥኩ። ግን ከገፈ «ልኩን አትበዳት» አለኝ።

«ለምን?» ስለውጥ እንደሚያፏቸው ሰው ከነገረኝ እሱሉ አምስት
ሰደስት የሲጋራ ጢስ ቀለበቶች አከታትሎ ከአቶ አመጣና፤ ቀለበቶቹ
በቀዩ አየር ላይ እየተንሳፈፉ፤ እየሰፉ፤ እየተደባለቁ፤ እየጠፉ ሲሄዱ
በግንቃቂ አጠናቸው። እና የተያዙትን መልስ እኔ ውስጥ ያነበበ
ጠንቋይ ይመስል እየተገተተ በሚገባቸው ድምጽ

«በዚች ትድስት ሌሊት የትድስት አይናለምን ትቶህ እምስ በትድስ
ቀላህ በትቆፍር ትችላለህ» አለኝ «ብዙም ይፈትዳል፤ ነፋሱም
አይታመምም የቀለበቶቹ ምልኪም አይከሰስልህም ግን ግን።»

«ግን ምን?»

«ግን እንዴኔ የሆነ ግንደህን በጣም ያልበሰለ እምስና ያልበሰለ
ገብስ በጣም ተመሳሳይ ናቸው። እንዴት ቢባል፤ ሁለቱም ያጠግባሉ
ግዴ መሉ ጢና አይሰጡም። እና ትንሽ ብትቆይ ልጅቷ ይበልጥ
እየበሰለችልህ ትሄዳለች። በደምብ ከወደቀችልህ በኋላ ታዲያ እምጸ
እንተን እያሰበ እብዙ መፍጠጥ ከጀመረ በኋላ» አልጋ ውስጥ ልጄ ጠ
ፍቶ የምታደርገው እንደዚህ ትሆን ቤት ወይን ግዴና ፈኩን
እያሰማተረኝ ታጥቦ ፎጣ እንዳጣ ሰው ቀኝ እሼን በጋይል እየፈጠሰ
ብዙ ጠንካራ ስሜት ባፈነው የሲት ድምፅ «ወይን ወይን፤ ትለሃለህ
ያንን ገብጋቢ ጉድጓድ፤ ወይና ወይን ያንን ለሀጣም ጉድዋን»
አለኝ።

«ግን፤ ግን - ግን፤» ከገፈ እንድ ጥያቄ ከመመለሱ በፊት
ጢስ ቀለበቶችን መሥራትና ማጥፋት ከጀመረ ለጥያቄው

መልስ የለውም ግለት ነው። መልሱን እስኪፈጥር ከገፈፍን ያሻልና ከእኩ የጢስ ተለበቶችን አከታትሎ ያወጣል፤ ለጥናት ያህል። ጠያቂው ለጥቂት ጊዜ የከገፈገ ፊት ግዢት ይረሳል ተለበቶቹ እየተከታተሉት እያደጉ፤ እየተደበላላቁት እየጠፉ ሲሄዱ በዐይኑ ይከተላቸዋል። በዚህ በጢስ ተለበቶች ትርጉም ጊዜ ውስጥ ከገፈገ እስፋላጊውን ውሸት ፈጥሮ፤ በተገቢ ኩምከና አልብሶ ለጠያቂው መልሱን ያበረክታል።

እና ያን ዕለት ግታ ጢሱን አጥገቶ «ለይናለሁን አትበዳት ትቆይላህ» ሲለኝ እንዲህ ብዬ አሰብኩ። ለራሱ ፈልጎት ይሆን? እስኪ ምክሩን ልከተልኩ ምን እንደሚያደርግ አያለሁ። የሆነ ሆኖ እዚህ ቤት ለመብዳት አይደፍርም። ሴቶቹ ይገድሉታል። እና ከአይናለሁ ጋር ሁለት ወር ለንፈሳለን ከቆየን በኋላ፤ ከገፈገ ዛሬ ነው መብዳት ያለብህ አለኝ። ምን እንደሚል ለግዢት «የለም ትገሽ ትቆይላችሁ» አልኩት።

«ምን ግለትህ ነው?» አለኝ «ዛሬ መሆን አለበት በላህ! እምስ እንደ ሥጋ ጥብስ ነው። ልክ እንደበሰለ አውጥተህ ሆኝ፤ ግድረግ አለብህ። ለምን ቢሉ ከመብሰል አልፎ ግረር ይመጣልና፤ ያረረ ጥብስና ያረረ እምስ ደግሞ እንድናቸው፤ ሁለቱም ከሰል ከሰል ይላሉ። ጊዜው ዛሬ ነው»

«ታዲያ አሁን ምን ከፍያት ነው ምበዳት?» አልኩት። የደሞዝ ቀን ከለፈ ሃያ አምስት ቀን ሆኖታል (ወይም ሊመጣ አምስት ቀን ቀርቶታል)

«እነሱን ለኔ ተውልኝ» አለኝ። ከገፈገ ደሞዝን በተቀበለ በሳምንቱ ቡን አድርጎ ይጨርሰና እስከሚቀጥለው የደሞዝ ቀን ያሉትን ሦስት ሳምንቶች ግራና ቀኝ እየተበደረ እያዋቀረበረ ያሳልፋቸዋል። በለዚህ

«ምን ሳንተ ተውልሃለሁ?» አልኩት «የጊሾ ጊዜ ልጅ መሰለችህ ግዴታ? ለመኒና ፍቅር ይበቃታል ብለህ ነው?» ለጥያቄዬ መልስ ያህል በርሳውን አቀበለኝ። እርሷ አምስት ብር አለው። አሥራ አምስቷን ከበርሳው አውጥቼ ኪሲ ስከት ገምብሎ አየኝ። በርሳውን ለመልስለት ራሱን እየተነቀና በፍንጭት ጥርሱ ፈገገ አያለ

«ለምን አታምነኝም?» አለኝ
እኔም እየሳትኩ «አምንሃለሁክ» አልኩት
«አታልዩህ አውቃለሁ?»

ይህን የጠየቀኝ ሊያታልለኝ ስላሰበ ይሆን? ይቼንስ እርሷ እምስት ብር ከግን አዋብርብር ወስዷት ይሆን? ገም ስለው ጊዜ

«በላ! አታልዩህ አውቃለሁ?» አለኝና አይናለሁን ዳንስ ሊጠ ይታት ተነሳ። እውነቱን ነው፤ ከዚህ በፊት አታሉኝ አያውቅም።

ከሰው ገንዘብ የተበደረ እንደሆነ፤ ብዙ ገንዘብ ይህ ሳለ ደርሰው ካላፍጠ ሙት ዕዳውን አይከፍልም። እኔ ግን አበድረው አላውቅም፤ ገንዘብ ያለኝ ጊዜ መጥቶ «ርከፈለር፤ እስኪ እንደ ሃያ ሚሊዮን ዕድቅብኝ» ይለኛል። መቶ ትመልስልኝለህ ምናምን ሳልላ ሃያ ብረን አውጥቼ እስጠዋለሁ፤ ይሄዳል። ሳልጠይቀው መጥቶ ሀያቱን ብር ይመልስልኛል። በዚያውም ጉዋዶ ቤት ወይም ቢልትራሚ ወሰዶ እራት ያበላገና ከዚያ ውቢ በረሃን፤ መርካቱን አብረን እንዳራለን። የትም ቢሆን እኔ ልክፈል ያልኩ እንደሆነ «ዛሬ ርከፈለር እኔ ነኝ ልጄ» ይልና የሁለታችንንም ሂሳብ እሱ ይከፍላል። ግንንም ሌላ ሰው ሲጋብዝ አይቼው አላውቅም (የፈለጋት ቤት ካልሆነች) እሱ ግን ሁልጊዜ እንደ ተጋበዘ ነው። አንድ ቀን ሁለታችንም ሞት ብሎን ሳለ እንዲህ አልኩት።

«ውቢ በረሃ ውስጥ የሚይጋብዝህ የለም። አንተ ግን ግንንም ስትጋብዝ አይቼህ አላውቅም። የገንዘብ ፍቅር ይህ እንዳልሆነ እርግጠኛ ነኝ፤ እንግዲያው ምንድን ነው?»

«ለኔ ብለው ቢጋብዙኝ እጋብዛቸው ነበር» አለ «ግን እንሳ የሚጋብዙኝ እንዳላውቃቸው እንዳስቃቸው ብለው ነው። ስለዚህ ካላውቅኳቸው ብድራን መልሻለሁ፤ ከዕዳው ነፃ ነኝ። አይመስልህም?»

«የሰውን ልጅ ትንተዋለህ እ?»

«አንተ ደሞ ከፈለህም አትቆጥረው» አለኝ «ደሞ ፈስ እንኳ ሲወጣ ተለል ይልሃል፤ እርይ ትላለህ፤ የሰው ልጅ ግን ምን ፋይዳ አለው? ሲወለድስ ምን ይጨምራል፤ ሲሞትስ ምን ይቀንሳል? ምን ይረባል? ምን ይጠትግል? ምን ያረጋል? ምን ዋጋ አለው? ምን?»

«ምንም»
«እናቱን?»
«እናቱን?»

ዳንሱ ሲያልቅ አስናቀችን ያስደነሳት ሰውዬ መልሶልን፤ ከገፈገ ደሞ አይናለሁን ይሂት መጥቶ፤ እራታችን ቁጭ ብለን እንደገና ወራ ተጀመረ

መኪንንቱ ጃንሆይን ለቸሉት ወይም ለገብር ሲጠብቁ -እሁን ጃንሆይ በረን ሲገቡ ቀኝ እግራቸውን አስቀድመው ነው ወይስ ግራ እግራቸውን? ነፃ እኩል ቀን ላይ ዐህይዋን ዳመና ይሸፍናታል ወይስ አይሸፍናትም? የመኪንንቱ ሚስቶች ሲያረግቡ «ወንድ ይወልዳል ወይስ ሴት?» ብቻ ምን ልበላችሁ በሆነ ነገር ይወራረዳሉ።

አስናቀች «በፈቅኩ ስትጀምርልኝ፤ እያቲ አጤ ምኒሊባን ጉድ እንደሰሩዋቸው ልንገርሽ ብለህ ነበር የጀመርኩ» አለችው

«እምን እምን። እንግዲህ እያቲ ይሄ የቀግሮ በሽታ እየባሰባቸው»

ሄደ። አንድ ትንሽ ልጅ ከፍት ሲያይ፣ ይህ ልጅ ሽራፋ ነው ወይስ አይደለም? ብለው ይወራረዳሉ። ቀስ በቀስ ህብታቸውን በሙሉ አስበሉ። ሲያውቁበረብሩ፣ ሲያስመስሉ፣ ሲያታልሉ ማስመለስ አቃታቸው። ችግር ሆነ። እምስት ልጆቻቸውና ሚስታቸው የሚበሉት አጡ። በመጨረሻ ገቢ ሔዱና ልጅ ነሱ። አጤ ምኒልክ «ምን ትፈልጋለህ?» አሏቸው

«ግርማዊ ሆይ፣ ከፈረንሳይ አገር ሲያንስ ተምራ መጣሁ» አሉ አያቱ

«ምንድን ነው ሲያንስ ደሞ?»

«ሲያንስ ማለት ከፍት ላይም ሆነ ከጥርካ ወይም ከገደል አፋፍ ላይ ዘሉ በጭንቅላት ተፈጥፍጦ ምንም ሳይሆኑ ብድግ ብሉ ተነስቶ በአንድ እግር እየነጠፍ «አንካሲ - ወጣች ነብሲ» እያሉ ወደ ሱሉልታ በኩል መሄድ ነው»

አጤ ምኒልክና መኳንንቶቻቸው ይህን ማመን አልቻሉም፤ ቁሶቹማ አበዱ። ይሄ ሰው ሲጣን ነው፤ ገዝተነዋል አሉ። ጃንሆይ «እንግዲህ ሲያንስህን አሳየን» ብለው አያቱን አዘዘቸው። አያቱ «አሳያለሁ ግርማዊ ሆይ» አሉ «እግር ግን እንዳንዴ ይህ ሲያንስ ይደናገራል፤ ከተደናገረ ደግሞ ተሰባብሮ መሞት ነው ውጤቱ። ስለዚህ ምናልባት ተደናግሮ የሞትኩ እንደሆነ ሚስቴንና ልጆቼን አደራ» አጤ ምኒልክ አደራውን ተቀበሉ። አያቱ የተማሩትን ሲያንስ በነጋታው ሟት እንዲያሳዩ ተወሰነ። እቴጌ ጣይቱ ራሳቸው የተከለዋትና ውሃ አጠጥተው እሹሩና እያሉ ያሳደጉዋት ረጅም ባሕር ዛፍ ነበረች። እዚያ ነው ትርኢቱ።

«ወሐደዋ ብት ስትል፤ ቆጶላቱ፤ ኢጲስ ቆጶላቱ እንዲሁም ዲያቆናቱና ቀሳውስቱ ጥምጥማቸውን ጠምጥመውና መስቀላቸውን መስቅለው፤ ሂማቸውን ፀምፀመውና ነጠላቸውን ነጥለው፤ ዳዊታቸውን ደውተውና ድግምታቸውን ደግመው፤ ዋንጫቸውን ወንጭፊውና ጣታቸውን ጠጥተው፤ እንዲሁም ዘኪያቸውን ዘከገዘው በተሰበሰቡበት ሲኖዶስ «ይህን ዳግማዊ አርዮስ እንጀቱን በቂጡ ሳይሆን ባፍንጫውና በጆሮው እናስጎለጉለዋለን!» ብለው ባርባራቱ ታቦት፤ በአርባአቱ እንስሳና በሦስቱ ሥላሴ ምለው፤ በፈረሰኛው ጊዮርጊስ ፎክሪው እያሸበሸቡ መጡ። መኳንንቱ በበኩላቸው የጦር ልብሳቸውን ለብሰውና ሽመታቸውን ሽምተው፤ ጦራቸውን ጦረው ጋሻቸውን ገሽገሸው፤ ፈረሳቸውን አፍርሰው፤ አጤ ምኒልክን አምልከው - ማለት እጅበው ከተፍ አሉ ሳር ቅጠሉን በጎራዴ እየከተፉ (ያን ጊዜ ሳር ቅጠሉን በጎራዴ የማይከትፍ መኳንንት እንደ ፈሪ ይቆጠርና ማዕረጉን ይገፈፍ ነበር) ተጥሎ እንግዲህ ወይዛዜቱና እመቤቶቹ ጎፈሬያቸውን ጎፍረውና

ጉትቻቸውን ላትተው፤ ጉትሳታቸውን ተንቅሰውና ከላቸውን ተከለው፤ የእጅ እምባራቸውን አንብረውና የግር አልቦለቸውን አልበው፤ እንደዚሁም ቂጣቸውን ቀጥቅጠውና እምሳቸውን እምሰው እየተሸከረመው ከባህር ዛፍ ሥር ደረሱ

በመጨረሻ አያቱ መጡና ቃል ሳይናገሩ አንድ የታጠፈ ወረቀት ለአጤ ምኒልክ አንድ ሌላ ደግሞ ለሊቀጳጳሱ ሰጥተው፤ ከዘለለኩ በኋላ «በምስጢር የሚነበብ» ብለው ሲያበቁ፤ እጃቸው ላይ እንትፍ፤ እንትፍ፤ አሉና የእቱጌ ጣይቱን ባሕር ዛፍ መውጣት ጀመሩ። ወጥተው ወጥተው ግማሽ ላይ ሲደርሱ ተመልሰው ወረዱ። «ይቅርታ ረስቼ» አሉና የከበቡዋቸውን መኳንንት፤ ቀሳውስትና ወይዛዜት «ወደዛ ዜና!» አሉና እዚያው ሰገራ ወጡ።

ወይዛዜ አራራሽ በፍቅር አብደው፤ በሄዱበት «ፍርሀት ሲበዛ ያሳራል» ማለት የመጡት ከዚያች ቀን አንስቶ ነበር።

በኋላ አያቱ ሱሪያቸውን ከታጠቁ በኋላ ፈታውራሪ ሀብተጊዮርጊስን «ጌታይ፤ የመጨረሻ ውርርድ» አሉዋቸው። «ከዛፍ ላይ ተወርውራ ይቺን አር በጭንቅላቱ እመታታለሁ፤ ከሳትኬዋት ሞት ይቅጣኝ። ከመታሁዋት ግን ቀድሜዎት የሞትኩ እንደሆነ ተዝካራን ያውጡልኝ» ፈታውራሪ አልወራረድም አሉ። «ፈሩ?» ሲሉዋቸው ጊዜ «እኔ ሀብተጊዮርጊስ ነኝ የምፈራው? እሺ በል ሞክር» አሉዋቸው። አያቱ እንደገና እጃቸው ላይ ተፍተው ዛፉን መውጣት ጀመሩ።

ከወይዛዜቱ አንዷ ወይዛዜ አራራሽ ይባሉ ነበር። እውነትም ሩህሩህ የርህሩህ መጨረሻ ነበሩ። ከአያቱ ጋር የሚያሳብድ ፍቅር ይሟቸው ነበር። ታዲያ ለሌሎቹ ወይዛዜት የአያቱን እር እያሳዩ እንዲህ አሉ

«እየልኝ እግዚር አሟልቶ ሲሰጥ! አሁን ይህን የመሰለ ቆንጆ እር ታይቶ ይታወቃል? እየልኝ ቅርፁን! እየልኝ አወዳደቁን! ተመልከቱልኝ ኩራቱን! እየልኝ በሟቱ ብርድ ሲጤስ! እይገርማችሁም?»

«ውሸትክን!» አለችው አስናቀች እየሳቀች

«ይኸው!» ብሎ እጇን መታ። ፊቱ ላይ ፈገግታ አገኘን የለም

«እሺ ተጥል»

አያቱ ዛፉን ይወጣሉ። ንጉሠ ነገሥቱ፤ ቀሳውስቱ፤ መኳንንቱ፤ ወይዛዜቱ አፍንጫቸውን ይዘው በዐይናቸው አያቱን ይከተሉዋቸዋል። አያቱ ዛፉ ጫፍ ከደረሱ በኋላ ሮሻው ወይ፤ እነ ታች ሆኒ ትልልቅ ትመስሉኝ ነበር። ለካ ሁላችሁም ቅማል ናችሁ!» አሉና «ፈታውራሪ! ከዚህ እሯ አትታየኝም ያመልከቱኝ»

«እችትልህ»

«አሁንም አትታየኝም። ጦርምን ይሰኩባት»

«ጦራ ይቆገሻል»

«እሺ ከጎኗ ይትከሉት» ፈታውራሪ «ጤናም አልያዘው ይህ ደብተራ» እያሉ እያጉረመረሙ ጦራቸውን ከአሩ ጎን እየተከሉ «የባቱላ አር!» አሉ

አያቱ «መጣሁላችሁ እናንተ ቅማሎች!» አሉና ዘለሉ። ልክ አነጣጥረው ኸው ብለው አሯን በቁንቅላታቸው መቷት።

ከንፈ ራሱን ደፍቶ ዝም አለ። የሲያንሰን ነገር የሚያስረዳ ይመስል በቀላሉ «አንጎላቸው ደማቸውና አራቸው ተቀላቀሉ» አለ «የሚያስደንቅ ትርኢት ነበር። ውቢቱ ወይዘሮ አራራሽ «ወይኔ! ያን የመሰለ አር ተጨፈለቀ!» እያሉ ምርር ብለው አለቀሱ። ወይዘሮቱ አገነውላቸው አብረው አለቀሱ። ቂጣቸውን እየደለቁና «ግራቸውን እየነጩ እንባ በእንባ ተራጩ። በዚያን ጊዜ የሚለቀሰው ጭገር እየነጩና ቂጥ እየደለቁ ነበረ፤ በኋላ ነው የራስ ፀጉር እየነጩ ደረት እንዲደልቁ የታወጀው።

«ፈታውራሪ መኪንንቱን፤ ቀላውስቱንና ወይዘሮቱን «ለተዝካሩ ጠርቻችኋለሁ። ይህ አራም በፈስ ቢያቅተው በአር ተጫወተብኝ። ወይኔ ሀብተጎርጊስ!» እያሉ እያጉረመረሙ ጦራቸውን ከተተከለበት ነቀሱ። አር ነኩቶት አይተው ሲናደዱ ጊዜ ወርውረው የወይዘሮ አራራሽን እግር ከመሬት ጋር ሰፋት። አለቃ ገብረሃና «ይህም ሲያንሰ ነው» አሉ

ሊቀ ጳጳሱ አያቱ የሰጡዋቸውን ወረቀት ሲያንቡ እንዲህ ይላል «እናንተ ቀጣፊ ቄሶች፤ በሕዝቡ ስትጫወቱ ተራዬን ተጫወትኩባችሁ፤ ከዚህ አሬን እንደ እጣን እያሸተታችሁ በማዕረግ ሸኝታችሁን መንግሥተ ሰማያት ተከፍታ ካልጠበቀችኝማ የጉድ ነው። ግን ለማረጋገጥ ያህል ከመሞቱ በፊት ይኸው ንስህ እገባለሁ፤ ይፍቱኝ አባቴ። ከአልጋ ላይ ደጋግሞ ወድቄአለሁ። እዚህ የተሰበሰበውን ቂስ በሙሉ (ከሦስት በስተቀር) ሊቀድስ ቤተክርስቲያን ሲሄድ ጠብቂ ሚስቱን በድቼበታለሁ። ሦስቱ ቄሶች «እኛን በምን ለይቶ ተወን? ቆማጣ ነን ወይስ ምን ጎደለን?» ብለው እንዳያዝኑብኝ የኔ ጥፋት አለመሆኑን ያስረዱልኝ አደራ። ተራቸው ደርሶ ልበዳላቸው ብሄድ ሦስቱንም ጊዜ አለቃ ገብረሐና ቀድመው ከተው እየጠበቁኝ ተወኩት «ይተዉ አለታ፤ ዘንም ይገባሉ ሰላቸው «አይ ጌታዬ፤ ካሟለጩው የማይገባ ማን ሆነ? አሉኝ።

አጤ ምኒልክ ደግሞ የላቸውን ወረቀት ሲከፍቱ እንዲህ ትላለች «ዓለምም አር ናት፤ ሰውም የአር ትል ነው። እኔም ይህን ሁሉ

ትቼው ማለፊ ነው። ስለሚሰቱና ስለልጆቼ የአደራ ቃልምን እንዳይረሱብኝ»

አያቱ በበነጋታው ጊዮርጊስ ተቀበሩ።

ከንፈ ይቺን አጭር ታሪክ ቀምሞ ለማውራት አንድ ሰዓት ያህል ወሰደ። እኔ፤ አይናለምና አስናቀች አፋችንን ከፍተን እንሰማለን፤ እንሰቃለን። እሱ ግን ከመጀመሪያ እስከመጨረሻ ሳት ወይም ፈገግታ ፈቱ ላይ ሳያሳይ፤ በውን የደረሰ አሳዛኝ ታሪክ የሚናገር እስመሰሉ እውራልን። ሲያወራ አስናቀችን ሀይን ዐይኗን እያየ፤ እጁን እያሻሸ ነው። ቀስ በቀስ እያደነቀችው እየወደደችው ስትሄድ ይታየዋል። አንዳንዴ እየተነሳ ቻቻ ያስተምራታል፤ ወይም ድሮ የበረሃ ሴቶች የሚጥልበትን ልዩ የራሱ የሆነ ታንጎ ያስደንግታል። ይመለስና የባጥ የቆጡን እየቀባጠረ ያስቃታል፤ እጁንና ጉንጭን ይነካታል። አንድ ጊዜ ድንገት እዝን አለ።

«ምን ሆነ?» አለችው አስናቀች

«ምንም» አላት ራሱን እየነቀነቀ

«ይልቅ ንገረኝ። ምን ሆነ?»

«እንዲያው ነው» አለና፤ ጉንጮቿን በእጆቹ ይዞ ቀና እያደረጋት «እንደዚህ ቀና ብለሽ በትልልቅ ዐይኖችሽ ስታይኝ በጣም እሁቴን ትመስይኛለሽ»

«እህትህን?»

«አምን። እሁቴ ናት ያሳደገችኝ። እታበባ ነበር ምላት። በጣም ነበር ምወዳት። የዛሬ ሦስት ዓመት በወሊድ ሞተች» አለና ራሱን ደፋ

«ውይ አፈር ይብላችኋ!» አለችና እጁን በሁለት እጇ ይዛ ማሻሻት ጀመች።

እኔም በበኩሊ አይናለምን እያስደነሰኩ እሻሻታለሁ። ብቻ የከንፈን ያህል የውሸት እህት እየፈጠሩ መግደል እንደማልችል ስለማውቀው ብዙ እላወራላትም። ይኼ ሁሉ ሲሆን ከንፈ «Cocktail a' la Fitawrari እንጠጣ። ኮከቱል አላ ፈታውራሪ ጠጥታችሁ አታውቁም? ተጎድታችኋለሁ ምን ትጠብቃላችሁ? ሁለት ጠብታ ጅን ከኢንግላንድ፤ አራት ጠብታ ኮኸ ከፍራንስ፤ እና ከሩሲያ ሾድካ ባለመኖሩ ዘዘን እየተሰማን ሰዓት ጠብታ ድግምት ዘከንፈ» እያለ ድግምቱን በግዕዝ እያጉረመረመ መጠጥቱን አንድ ትልቅ ብርጭቆ ውስጥ ቀላቅሎ ለአራታችንም አንዳንድ ትልቅ ኮከቱይል አላ ፈታውራሪ ቀዳልን። እኔና እሱ አብዛኛውን ድርሻችንን እያረላላን ለነሱ አጠጣናቸው። አስናቀች ሞቅ እያላት ሲሄድ የከንፈን እንገት ማቃቀፍ፤ ሲደንሱ ደረቱ ላይ መተኛት ጀመረች።

አይኖረውም አንተ ግለት ትታ አንተ ግለት ጀመረች።

አምስት ሰዓት ተኩል ሲሆን ከንፈሩ «በድስት ሊሆን ነው። ሳይመሸብን እንሂድ፤ እመቤቶቼ» አላቸው። አስናቀች ወደትን አለችው። አይኖረውም እያመለከተ «አላቸው እሜቱ ከፊታው ራሪ ምናል ይህ አርሶም እሜትዬ ደግሞ ከኔ ጋር» አላት። አስናቀች ገራ ገብቷት ስታየው

«እ! ረሰቼ! ለካ አልነገርኩሽም» አለና ከኪሱ የታሸገ ሊንቨሉን አውጥቶ ሰጣት። ነገሩ ስላልገባት ዝም ብላ ስታየው፤

«ጥላሁን የላከልሽ ደብዳቤ ነው አንብቢው» አላት። ካሻሻለች አንዷ ግንባብ ታውቃለች። አስናቀች ጠራቻትና ደብዳቤውን አስነበበች።

«ለከብርት ውድ የምናፍቅሽ ፍቅሪ አስናቀች እንዳለ፤ በሥራ ምክንያት ቢሸፍቱ ስለተላኩና ከእኩል ሌሊት በፊት ልመሰስ ስለግልጽ፤ አደራሽን ከከንፈሩ ጋር ሔደሽ ብርሃኑ ቤት እንድትቆይኝ። አደራ! ከንፈሩ ብቻውን ወይም ከምናሲ ጋር ወይም ከብርሃኑ ጋር መጥቶ ይወስድሻል። ምናልባት ብዙ የዘገየሁ እንደሆነ ከንፈሩ የሚውትሻል። በጣም ናፍቀሽኛልና አደራ እንዳትቀረብኝ፤ ይላ የሚወድሽ ጥላሁን»

አስናቀች በጣም ደስ አላት «እንግዳው ከፈሉና ውጡ። እኛ ነጠላ ለብሰን በወድያኛው በር እንመጣለን» አለችና «አይ ጥልቁ! ትላንት አብረን አድረን ዛሬ ናፈቅኩት!» አያለች ከአይኖሉም ጋር ተያይዘው እየተላላቁ ወደ ውስጥ ገቡ።

ነገሩ በፊትም ቀፎኝ ነበር፤ አሁን የባሰውን ቀፈፈኝ። ደብዳቤው ሲነበብ በእንባቢዋ ትከሻ በኩል ዐይኔን ጣል አድርጌ አይቼው፤ ጽሕፈቱ የጥላሁን አይደለም የከንፈሩ ነው። አስናቀች ምንም መጠርጠር አልቻለችም። ከንፈሩ ደብዳቤውን ያነበባት ጊዜውን ጠብቆ በወሬው ከፈዘዘችና በከከቱይል አላፈታውራሪ ከሰከረች በኋላ ነው።

«ጥላሁን እኛን ተሰብሯል?» አልኩት ከንፈሩ

«ለምን?» አለኝ። መላቅ አምሮታል፤ ግን ሳቁን ገና ሳትወለድ ገደላት

«እንዴ ረሰቼ ለካ» አልኩት «ጥላሁን ቅዳሜ ቅዳሜ መጻፍና ማንበብ ይረሳ የለም ንዴ?» ሳይወድ ሳቁ ፊቱ ላይ ተንሸራሽረች። መጀመሪያ ዐይኖቹ አበሩ፤ ቀጥሎ ፍንጭት ጥርሶቹ ብልጭ አሉ። እኔም ሳልወድ እየሳቅኩ «አስናቀችን ብትበዳት የራስህ ቁላ ነው» አልኩት «በኋላ ጥላሁን በፈረሰኛው ፎክሮ አንድ ሁለት በከስ ሲያሳርፍብህ የራስህ አፍንጫና ጥርስ ነው። ግን እኔን እዚህ ጉዳይ

ውስጥ ለምን እንዳስገባኸኝ በግልጽ እንድትሰረዳኝ አፈልጋለሁ። ሲጋራውን በረዥሙ ሳበ። ከእኔ ስድስት ሰዓት የጤስ ቀለባቸው አከታትሎ አወጣና ሲንሳፈሩ ያጠናቸው ጀመር። ጉልህ ዐይኖቹ በረጃጅሙ ሸፋል ጥላ ውስጥ ተደብተው ሁለት የዘገየ ሃይቆች፤ የምስጢር ሃይቆች ይመስላሉ። ሊያቀብሉና የፈለገውን ውሸት ሲያዘጋጅ ለማየት አልቻልኩም። ግን በሱ ፈንታ ማሟት እሸፋፍና ሌላቹ የበረሃ ሴቶች ለምን እንደሚወዱት በድንገት የታየኝ መሰለኝ በደንብ ፊት ለፊት ታይቶኝ ሳይሆን እንደዚሁ ባልተሰበ ይቆታ በዐይኔ ጎን በኩል በጨረፍታ ብጤ እንደ ብልጥታ ዓይነት

ደሙን ሁልጊዜ ሙልጭ አድርጎ እንደተሳጨነው። ግን ሌላ የራስ ዐገፋ ወደ ጉንጨ እንደመውረድ ያልኛ ልክ ከጀርው ሳኛ አትጣጡ ሲደርስ ይቆማል። በማስመሪያ የተሰመረ እንጂ በምላጭ የተሰተካከለ አይመስልም። ሮክን ሮል አዲስ አበባን መሮት የበረሃ ሴቶች የኢልቪስ ፕራዛልን ስዕል በየጠኝታቸው ግድግዳ መልጠፍ የጀመሩ ጊዜ «ይሄ ኢልቪስ የፀጉር ቀርጦ እንደ ከንፈሩ ነው» ያሉ ነበር «ግን እኔ የሴት ይመስላል። አፍስ የከንፈሩ ይምጣብኝ»

ከንፈሩ መጠነኛ ቁመት ያለው መሳት፤ ቀይ መልክ መልካም ፊት የኢልቪስ የፀጉር ቀርጥ፤ ሲኳሉ የሰነበቱ የሚመስሉ ጉልህ ሃይኖች፤ ዘመትር የማይታይ ቆንጆ ባለፍንጭት ጥርስ ፈገገታ፤ ሲሰሙት ውልው ቢያድሩ የማይሰለች ጨዋታ፤ ለተመልካች የሚያስደሰት አለባዘብ፤ የግል የሆነ ልብ የሚያጠፋ አደናኝስ። እና ከዚህ ዙሪያ ጋር ግንም የማይስተካከለው የገንዘብ መርጨት - ለበረሃ ሴቶች ከንፈሩ ግለት ይሄ ነው። ዘመትር ተከሰ ያይታል። የከበቡት ሰዎች ዩል ጊዜ በሰት እንደፈረሱ ነው። እሱ ግን እንደም አይሰት - እንደያውም መልክ ተና ፊቱ ላይና ትልልቅ ዐይኖቹ ውስጥ ብዙ ብዙ ዐዘን የሰፈረ ይመስላል።

እንዳንድ ግታ ለብቻው ቀጭ ብሎ ውስኪ እየጠጣ፤ ሲጋራ እያጨሰ በሀሳብ ፈረሰ ሲጋልብ ያይታል። ከእኔ እየተከታተለ የሚወጡት የጭስ ቀለባቸው እየራቁ እየሰፉ እየሳሉ እየጠፉ ሲሄዱ ትልልቅ ዐይኖቹ ፍገዝ ብለው ይከተላቸዋል። ዐሳዎቹ ናፍቆቹ። ትዝታዎቹ ከእንኳሉ ወጥተው ሃደው ከጭሱ ጋር ጥቅልልል ጥምዝዝዝ ያለ ዳንስ ይደንሳሉ። እንዲሁ ዐሳዎች በእንድ የጭስ ቀለባት እንገደን ብቅ አድርጋ ምላሷን ስትወጣበት ሲያያት ፊቱ ላንድ አፍታ በፈገገታ ይበራል። ግን ከትዝታዎቹ እንዲያንድ የጭስ ቀለባት ተገናኝሎ ራሷን ይፍታ ስታለቅስ ያያታል ቅንድባቸው ይከማተራሉ። ከንፈሮቹ በዘገየ ይጋጠማሉ

አይ አንቺ ሕይወት! እንደ ብርጭቆ ውስኪ እየጣመች፤

ለገደ፡ ያወጥ ብዙ እንዲሉ እንዲገደሉ ነፃ ለገደ ተገደ
ቆነ፡ ወላጁ፡ ይህ ዐጥ፡ 4፡ ቅዱስ ዐገር፡ ለያሉ ነው።

«ሰዎች ገን አትሰጥ።»

«የኃላግት ለገደ ሁለት ሮጊዎች ሰዎች ለይዘት፡ ገን
ወደ ያወረወረው ብላ ትረፋለች። ሰዎች ለጥብ፡ ለሐረብ ቲገ፡
ለሐረብ ለፍ ነው ጥቅሙ፡ ለጥቂ ነች።»

«አረ።»

«ከሌለን ደጥ ያስመድታል።»

«ይህን ሁሉ ለገደት አውቅ።»

«በረሀን ሳውቀው ደኸው ዘመነ ንግሥት ሆነች።»

«ለገደ በድተኛታል።»

«አዋገ።»

«ያደገ።»

«ለጥጋጋ፡ ቲግጋ፡ ለጳጳሩ።»

«ጥቂ ይበልጥ ይጣፍማል።»

«ለገደ ሰንብ ነው። ከዘመነ ሰዓት በረት ከወጣት ለጥጋ ነው
ጥሩ። ከዘመነ ሰዓት በኋላ ገን ቲግ ይሻላል፡ ወርቅ ማንግዳት
ከጀመሩ ወዲያ ለጳጳ ነው ጥሩ። ከወሰዱ ቀን ለሰከ ሌሊት ከጥብ
በባታ ከመጣው ነው።»

«ለጥጋ ለጥጋት፡ ጥወሻ ልጅ፡ እኔ በውነት ለግወት ሊልገ ሰዎ
ይህን ለገደ ትቀልጥሽህ።» ለልኩት

«ደንቅት ዐርሳውን ከዚህ ሙዝ ዘመነው ያሰር ብር ወረቀት ለውጥ
እኔ ኮት ዚህ ውስጥ ዉመራ። ዐርሳውን ለገደገና ወደ ደረት ዚህ
መለሰ። ይህንን ሁሉ በግያሰገርጥ ፍተነት ሲያደርግ፡ ወረቀት
ለላጅረዎ።»

«በወረቀት ቀልጥን አይደለም። ለገደ ራሱ ለገደ ቀን ሂደህ
ለጥን አትጥከረው።» ለ፡ ለሰቂ፡ ከጥቅ ብት ለልክ ጃል።»

«ከዚህ ለሰቂ ለሰቂ ሙጥቷል። ለከገፈ ያተላ ልጅ ነው። ለገደቱ
ሁለት ልጆች ወልዷል። ድር ለከገፈ ሲል በረሀ ይመጣ ነበር። ካዉ
ወደያ ገን በረሀን ረገጧት ለያውቅም። ከከገፈ ጋር አብር ለገደ
ሰዎች ከገፈን በደንብ ያውቀዋል። ሕገ ከዉዉዉ በኋላ ከገፈን
በቀጣ ለርሳ ለምስት ብረን ወብ፡ ቶሎ። ለሰው።»

«ጥን ለርሳ ለምስት ብር።» ለል ከገፈ

«ከከዉ ዐርሳ የወሰድኩትን። ሰብላ የሰቂ ሚስት ናት።»

«ወደ።» ለል ከገፈ

«ወረ ገታ ነፃ፡ ደጥ ወደ ደላግል። ለገደ ሰው ጥላ፡ ብለህ
ሰትሰርቅ፡ ትጣው ድብቁቅ ሲጣውት ነበር። ለጥሁ፡ ብሉ ለገደገ
ለተቀው። ወብደል ብለ ነው። ከገፈ ትገን ለገደ ሲረታገል ተሳብላል
ለሰቂ፡ ከጥታገተና ለጥን አትረትሽያ። ብሉ ዐርሳውን ለውጥ
ለው።»

«ለሰቂ ለተቀውና ዐርሳውን ከፍቶ ጥስት ብር ብሮ ተረቅ። ብሉ
ጥስቷን ብር ዚህ ከተተ። ዐርሳውን በገደት ሙረት ላይ ጣት። ከገፈ
ሊያሳት ገንበሰ ሲል ቆይ። ለላያ የሰልክ ለገደት ለሰደገር ዚህኛን
ለገደ በለገደ ፈተሸው። በመዉረቅ ሚግውን ለሰወልቆ፡ ሚግው
ወስጥ ለጃን ሰደዶ ረለ። የኃላግት ለገደ ሽራቅ ወስጥ ደሳፍ
ለገደሆን ብሉ ለገደን ቢሃዘውጥ ጥገጥ ለላገሽ።»

«ይህ ሁሉ ሲሆን ከገፈ የሰልክ ለገደቱን ተደገር ያገኘ ጥጥ።
ለያሰቀከሰ ዘጥ ብሉ ይፈተሻል። ለሰቂ ተስራ ቀርቶ ጥስት ብር
ወሰጃለሁ፡ ለርሳ ሁለት ብር ይቀረጃል በደጥህ ተን ለገደገ። ለሰውና
እኔን ዉብወሃ ሂደ።»

«ከገፈ ዐርሳውን ከመረት ለገደቱ ለረገር ዚህ ከተተና፡ የሚግውን
ብር ለያሰራ ታዲያ ያጅ ሲትቶ ለገደህ ሃይነት በገ ሕዝብ ቲጥ
ለልሰጥም ብትል ይፈረድባታል። ለያሉ ከሰቂ ፍተሻ ያመለከትውን
ለሰር ብር ከዚህ ወሰዶ ዐርሳው ወስጥ ለየከተተ ጥሽ ሙዝ ለሰደያ
ቲገጥረዋች። ለል።»

«ነጣላ ለሰቂው ጥሽ ለሰረው ለያወሩ ሙዝ። ላጥፍው ገዜ ከገፈ
ሲያውቀረብረን ለገደቆየ ዘነኝ።»

«ሰራሀልኝ ለገደ ጥወሻ ልጅ።» ለልኩት

«ጥንቱን ነው ጥጥረው።»

«ጥሰረብ ጥቂጥ ወረ አያወረሀ ጥያቄን ለሰረሳኸኝ።»

«በጥራሽ ለሳሰብኩትም ታደያሰ፡ ለገደ አመዘቶኝ።»

«የብርሃኑና የኔ ቤት ጥስት ከፍል አለው። ለገደ የብርሃኑ ሙዝ፡
ለገደ የኔ ሙዝ፡ ጥስተኛው ጥገብና ለገደ ቤታችን።»

«ከገፈ የገንገደ ቤታችንን ሙዝራት ለያሰራ ጥጥ። ለል። ጥጥን
ተቀመጥን። ወደኔ ሙዝታ ሂደ። ወርሙስ ወሰኪ ይዞ ተመለሰ። ሙዝ
ጥጥ ሕዛ ለገደሰቀመጣው አሳውቅም። እኔ ሚት ሰሰ ሙዝጥ የግሳት
ለልነበረችም። ለሐረታችንም ወሰኪ ቀዳልገና።»

«ለገደህ ለገደ ዐጋዬና ለገደ አመኛው ሲኖልክ ቆት ለገደላት
ለልን።»

«ወጋዬ ያ ገብጋባው?» አለች አስናቀች። ከንፈ በጭንቅላቱ አምን ሲላት፤ ወደ አይናለም ዞረችና «ያ ሁልጊዜ አንዲት አሬንጅ አስቀድቶ ሌሊቱን ሙሉ ማያስደንስ፤ ለማንም መጠጥ ገዝቶ የማያውቅ ገብጋባ ነው።» አለችት «አታስታውሺውም? ያ ቀለሟን እንኳ አንድ ቀን ወስዶ አሳድሮ ገንዘብ ሳይከፍላት የሰደዳት?»

«አ! ያ ጫማው ማቆንስ ለምቦጫም?» አለች አይናለም

«አውቀሽልኛል! ወይ ከንፍዬ፤ ደሞ እጮኛ አለው ንዴ?»

«ያውም ምን የመሰለች ኮረዳ!» አለ ከንፈ «አንድ ቀን እሁድ ጧት ይኸውላችሁ፤ ወጋዬ ከአረብ ቤት አንዲት ሲናልኮ ጠርሙስ ገዝቶ ሲወጣ አገኘሁት።»

«ምን ትልት ግብዣ አለብህ ዛሬ?» አልኩት

«ኸረ ለሱ ሲገርምህ!» አለና «ከኪሱ አንድ ጭብጥ የምትሆን ፓኮ አውጥቶ አሳየኝ፤ ያስሮ ሳንቲም ብስኩት «ወይ አባ መንዝር! ይሄ ሁሉ ምን ሊደረግበት ይሆን?» አልኩት

«ገርል ፍሬንዴን ከቤቶቼ ጋር እንድትተዋወቅ ልጋብዛት ነው» አለች

«ታዲያ ይሄ ሁሉ ወጪ ለአንድ ግብዣ?»

«ምን ላርግ ባከህ፤ ያው ዞራ ዞራ የኔ መሆኗ አይቀርም ብዬ ነው» አስናቀችና አይናለም «ይሄ ገብጋባ! ይሄ ቁናሳም!» አሉ።

ከንፈ እንደገና መጠጥ ከቀዳልን በኋላ፤ አስናቀችን ምኞት በሚዋኝባቸው ትላልቅ ዐይኖቹ እያያት ቀጠለ

«ግብዣው አልቆ ወጋዬ ልጅቷን ቤቷ አድርጋት እንደተመለሰ፤ እናቱ «ትቅርብህ ልጄ» አሉት

«ለምን?» ቢላቸው

«ትንዝረኛ ናት። አላየህም ንዴ? እኔን ስትጨብጠኝ አባትህን ዐይን ዐይናቸውን እያየች ነበር» አሉት

አባትዋው መለሱና «እኔን ስትጨብጠኝ ደሞ አንቺን እያየች ነበር» አሉዋቸው።

ወጋዬ አስረዳቸው «እንዲህ የመሰላችሁ ሽውራራ ስለሆነች ነው» አላቸው እናትዋ «ሽውራራ ናት ንዴ? እኔን ምች ያጠናግረኝ! ጠንጋራ ናት ለካ። እኔኮ አንድ ዐይና መሰላች» አሉ

አሁንም አስረዳቸው «አንድ ዓይና የመሰለችሽ ግራ ዐይኗን ሁሉ ስለምትጨፍን ነው»

«ለምን ልጄ?»

«ብጉሯን ስታፈርጥ እያመጣት እንድ ዐይኗን ስትዘጋ በዛው ለመደባት ጠባይዋ ግን በጣም ጥሩ ነው»

«ኸረ ባለጌ ናት ልጄ»

«ለምን?»

«እጄን ታጥባ ሳታደርቀው ጨበጠችኝ»

«ታጥባ መች ሆን፤ እማማ?»

«እንግዲያማ?»

«እጄን ያልባታል»

«ላብ ኖሯል? ላባም ናት በለኝ! እኔን ከባያ ሙሉ ያልበኝ! እንዲህ ከሆነስ እግባት» አሉት

አባቱ ለብቻው ወስዶና «በጣም ጥሩ መርጠሃል። እንግዲህ እሷን አግብተህ ማረፍ ነው። ሽውራራ፤ ብጉራም፤ ላባም በመሆኗ ማንም ስለማይፈልጋት አትባልግብህም። እኔም እናትህን ያገባኳት ለዚሁ ነበር። ያውም ከወለደች በኋላ ተሻሽላ አይተሃት ነው ንጂ፤ ያገባኳት ሰሞን በጨውም አትቀመስም ነበር»

ከዚያ በኋላ የነበረው ወሬ በጭራሽ ቅጥ ያጣ ይሁን ወይም አትጣጫ ያልነበረው ይሁን አላስታውሰም። ከዚያም በላይ ቀስ በቀስ ሳይታወቅን ሰከራያለሁ። ሁላችንም ሰከረናል። እየሙህን እናወራለን፤ እንስቃለን፤ እንከራከራለን። ከንፈና አስናቀች ይተቃቀሉ፤ እኔና አይናለም እንሳሳማለን።

ከንፈ ቀስ እያለ ወሬውን ወደ እምስና ቁላ አዙሮት ኖሮ፤ አራታችንም ተራ በተራ ስለድሮ ዘመን ውሽማ «በእንተ እግዚአቲን ማርያም፤ የመሸብኝ እንግዳ አሳድሩኝ» ብሎ የሰው ሚስት እየበዳ ስለሚያድር ተማሪ፤ ጌትየው ዘመቻ ሲሄድ የመቤቱን እግር እያጠበ ቀስ በቀስ ከባት ወደ ጉልበት፤ ከጉልበት ወደ ጭን አሻሽቶ ስለሚበዳ ባርያ «ቼ እያለ ይነዳል፤ በሁለት ጀላ ይበዳል!» እያለ እየሰረ ሲት ወይዘባዊትን ስለሚበዳ ነጋዴ፤ ስለ አለቃ ገብረሃና ስናወራ፤ ስንስቅ፤ ስንቀልድ፤ ከንፈ የአስናቀችን ጭን ሲደባብስ፤ እሷ ቅንድቡን በጃ ስታስተኛለት እየሁ። ለካ ይህን የእምስና የቁላ ወሬ ያመጣው የአስናቀችን ምኞት ለመቀስቀስ ኖሯል።

በመጨረሻ ሰባት ተኩል አለፈ። እንተኛ አለ።

«ጥላሁንስ?» አለች አስናቀች

«ከንግዲህ ማመጣ አይመስለኝም። አልማዝ አለት ብላው ሳይሆን አይቀርም»

«የማን አልማዝ?»

ከንፈ ነገሩ ያመለጠው ለማስመሰል «ማን አልማዝ አለ?» አላት
«አንተ ነፃ!»
«እኔ?»
«አዎን»

«ሰከሬ ነው አትሰማኝ» ብሎ አስናቀችን ለማረላላትና ለማባባል ይመስል

«እንኳን አልማዝን በሐይን ራሷን ካንቺ ይበልጥ አይወዳትም» አላት «እረ ለሰው እየሰጠችበት እያስቀናችው ነው 'ንጂ እስከ አሁን ይተዋት ነበር። ባንቺ ስትታይ ምን አላት? ያቀመሰችው መድኃኒት ቢኖር ይሆናል 'ንጂ። ግን እውነት መናገር ይሻላል፤ ምንም እትል። እምሷም ጣት ያስቆረጥማል ይላሉ... ኡፍ! ምንድነው 'ምለፈልፈው? እንሂድ እንተኛ!» ጥላሁን አልማዝንም በሐይንም ከተዋቸው ሁለት ዓመት አልፎታል፤ አስናቀችን ከያዘ ገና ዓመትም አልሆነውም።

አስናቀች «እንኳን ሁለት ውሽማ ሃያ ይኑረው ይኼ ውሽ! ደግሞ ወንድን ማመን» እያለች እየተንገዳገደች ከከንፈ ጋር ወደ ብርሃኑ መገኘታ ገባች።

አይናለም ከንፈን «ደህና እደር፤ ጋሼ አጋዴን» አለችውና ከፊ ጋር እየተንገዳገደን ወደ መገኘታዬ ሄድን። ልብሳችንን አውልቀን መብራቱን አጥፍተን ይህን አንሳላና ፍራሽ እሰኪበቃው ድረስ ካለፋነው በኋላ፤ ከንፈን አንተራስኳትና ሁለታችንም እፎይ አልን። እንቅልፈ መጥቶ በድካም ሻሽ ሸፋፍኖ ሊሰርቀኝ ሲል፤ ከፍቅ ቦታ የአይናለም ድምፅ «ምናሰዬ...» ሲል ተሰማኝ። በግማሽ እንቅልፍ ልቤ «እ?» አልኳት

«እስከዘላለም እውድሻለሁ ብለህ ማልልኝና እኔም እስከ ዘላለም እምልልሃለሁ» አለችኝ። ፍራንዝ ካፍካ የፈጠረው የቅዠት አለም ውስጥ ያለሁ መሰለኝ። መጠጡና ግብረ ስጋው ባያደክመኝ ኖሮ በሳቅኩ ነበር። እንቅልፍ በጣም ስለተጫጫነኝ ዝም እንድትልልኝ ብዬ «እሺ» አልኳት

ታዲያ እሷ ዝም ልትል ነው? «ለምን ወደድከኝ?» አለችኝ። ቂንጥራም! ደግሞ እሷን ሰወድ ሥራ አጥቼ። አሁንም በግማሽ እንቅልፍ ልቤ «እንቺስ በምን ወደድሽኝ?» አልኳት

«በፊት'ኮ አልወድህም ነበር። እንዳውም አስናቀችን «የማነው ይሄ ደግሞ ያለጊዜው የሸበተ?» አላት ነበር። መቼ ያንተ ፍቅር እንደጀመረኝ ታውቃለህ?»

ዝም አትልም 'ንዴ? «አሁ...» አልኳት

«ጋሼ አጋዴን «ጓደኞቼ ምናሲ ባንቺ ፍቅር ሊሞት ነው ያሉኝ ጊዜ ነው» እንቅልፈ ድንጋይ እንደወረወሩበት ወፍ ጥሉኝ በረረ።
«ከንፈ ነው እንዲህ ያለሽ?»

አዎን። ይሄ ውሽታም እባብ! ተጫውቶብኝ የለም 'ንዴ? እኔን «ያቺ አይናለም ወድቃልሃለች» ያለኝ ጊዜ ለካ እሷንም ደግሞ ሒዶ «ይሄ ምናሲ ወድቃልሻል» ብሏት ኖሯል።

«ሌላስ ምናለሽ?» አልኳት

«ጋሼ ጥላሁን የሰከሩ ወይም የተናደዱ ጊዜ ካንተ በቀር ሊገታቸው የሚችል የለም። የሆነውን ሰው መስደብ መደብደብ ነው። ጓደኞቻቸው ተው ያሉዋቸው እንደሆነ ዞረው እነሱ ይደበድቡዋቸዋል። እንተ ካለህ ግን ጋሼ ጥላሁን ምንም ቢሰከሩ ምንም ቢናደዱ «ጥላሁን ተው!» ስትላቸው ፀጥ ብለው እንደ ትንሽ ልጅ ይታዘዙሃል»

«ሌላስ?»

«አንተ ዴዘርት 'ምትመጣው ለጨዋታው ነው 'ንጂ ሸርሙጣ ተገኝተህ አታውቅም። እንዳንዶቹ ሸርሙጦች ተገኝተናል እያሉ ያወራሉ። ግን ስለፈለጉህ ነው 'ንጂ ውሸት ነው። እንተ ስራም አላጣህ ሸርሙጣ ስትተኛ። እንተ ምትተኛው የትልልቅ ሰዎች ሚስቶችና ልጆች እያማረጥክ ነው»

«እሺ»

«ቢያንስ ቢያንስ አስር የራስ፤ የደጃዝማች፤ የሚኒስቴር፤ የድሬከተር ልጆች ድንግል ወሰደሃል። የአንድ ትልቅ ሰው ሚስት ወሽመሃቸው ስለወደዱህ ምፔል መኪና ገዝተው ሰጡህ። እንተ ግን አልቀበልም አልካቸው። የባሰውን ወደዱህ፤ አበዱላህ። በሁለት ወሩ ከኢንግላንድ የተመለሰች ልጃቸውን አልጋህ ውስጥ አገኙዋትና ሽጉጥ ተከሱባት። ልቧ ላይ ነበር ያነጣጠሩባት። ግን ልጅቷ የተማረች ስለነበረችና እንግሊዝኛ ታውቅ ስለነበር «ማይ ጉድነስ ማሚ!!» ብላ ዘወር አለች። ጥይቱ የግራ ጡቷን ጫፍ በጥሶ ወሰደው። ከፈለክ እምቢ 'ምትልህ ሴት የለችም። ግን እስከዛሬ ድረስ ሸርሙጣ ተገኝተህ አታውቅም፤ አይደለም?» አለችና በሃይል አቀፈችኝ። ድጋሚ አምሯት ነው።

«አዎን - አዎን... አሁን ተኒ» ብዬ ግንባርን ሰሜ አስተኛኋት።

አይ ከንፈ! ይህን ሁሉ ውሸት የፈሸካት መቼስ እንድትወድቅልኝ ብሎ ነው። እኔም በበኩሌ እንድትወድቅላት ብሎ ደህና አድርጎ ዋሽቶኛል። ግን ለምን ይህን ያህል እንድትወድቅልኝ ፈለጋት ይሆን? እስቲ ነገ እጠይቀዋለሁ... የውሻ ልጅ! አስናቀች መታንታዋን እንድታወልቅለት ለማድረግ እንዴት ያለ ውሸት - እንዴት ያለ

ሦስት እግር፤ እንዲት ተርሰ፤ ግማሽ ቀን ያለው ውሸት እየፈሸሰ፤
ይሆን? ግን ምን ያትታል? ከቀር ገበያ እንደሚፈልቁ ያህል ከሰ
ጭንቅላት ውሸት ይፈልቃል። ከሺው እንዲያን ለእስናቶች ግብፅ
ነው። ከዚያም በላይ በደምብ እርን እዘጋጅታል። እንዲሁ
አስከሬታል። ሁለተኛ፤ በታንገ፤ በቻቻ፤ በኩምክና፤ በተረት ለባን
አጥፍቷል። ሦስተኛ፤ ጥላሁን ገና ሳያውቃት የተዋወቃቸውን
ሴቶች ስም እያነሳ በቅናት ብዛት ጥላሁንን ለመበተል ስትል ብቻ
እምስ ልትሰጠው እንድትቆርጥ አድርጓል። ይሄን ዐይናይን
ይለዋል ያን ገብጋቢ ጉድጓድ፤

ግን በኋላ ጥላሁን ሲሰማ ከንፈ የት ይገባል? ይገለጻል መቼስ
ግን ምን አለ? ቀላል ነው። ለጥላሁን ደሞ እንድ ዐይን፤ ሁለት እና፤
እንድ ከንፍ፤ ግማሽ ቂጥ ያላት ቆንጆ የሆነች ውሸት ያቀብለዋል።
ይሄ ውሸ፤ ወንድ ነው። ግን... ሳስብ ሳስባሰል፤ እንቅልፍ መጥቶ
በከንፈ ኩምክና እያጭበረበረ ሲወሰድኝ ሲል፤ ቀጭ፤ ሲል ተሰማኝ።
ዐይኔን በእጄ ሸፈንኩ። መብራቱ በርቶ ዐይኔን እየወጋኝ በምቶት
ግዮት ሳልቻል ትንሽ ቆየሁ። በኋላ ሳይ፤ ከንፈ የብርሃኑን ፒጃግ
ለብሶ በሩ ጋ ቆጧል። በእጄ ጠራኝ። የፒጃግዬን ኮት ብቻ እንደለበሰኝ፤
የቤት ጫማዬን አጥልቄ ወደሱ ሄድኩ። እንግዳ ቤት አስገዛኝና ምናልባት
አይናለም እንዳትሰማኝ በሩን ከዘጋ በኋላ እንደማፈር አያለ

«ሞላሃት?» አለኝ

«የለም፤ ድንግል ነኝ ብላ እምቢ አለችኝ።»

እየሳቀ «ትጣፍጣለች?»

«ምንም አትል»

«እንግዲህ አልጋ የምንለዋወጥበት ጊዜ አሁን ነው» አለ

«ምን ማለትህ ነው?»

«ቤት እንለዋወጥ»

«ለምን?» አልኩት

«ሌሊቱን ሙሉ ከእንዲት ቤት ጋር ስትተኛ አይሰለቸህም?»

«ለምን ይሰለቸኛል?»

እንዳከሰኝ ሰው ራሱን እየነቀነቀ «ባላገር፤ አስናቶችን መብዳት
አትፈልግም?» አለኝ እንደመገረም ብሎ

«ይቀፈኛል»

«ለምን ይቀፍሃል? እኔ ስለበዳኋት ነው? አይ ቂሎ፤ እንዲያውም
ያኔ ነው ይበልጥ የሚጣፍጠው»

«ኪድ!» ማክለቢ ነበር፤ ግን እየሳቀኩ ነው

«ባላገር አትሁን! ስምንተኛው ሺ ውስጥ ነው ያለው። ለመሆኑ
የተበዳ እምስ ቀምሰህ ታውቃለህ?»

«ብዙ ጊዜ እስካሁን መቼስ ድንግል ቀድሄ አላውቅም»

«ምን ትላለህ? ለሁሉም ጊዜ አለው። አሁን የቀልድ ሳይሆን
የእምስ ጊዜ ነው። እምስ ምንም ቢስት ቀልድ እንዳይመስለህ። ዋናው
ቀም ነገር ነው። ለዚህ ነው አቁመን ምንገባበት። እኔ ምልህ፤ ቢትየዋ
እንደ ተበዳች ያኔውን በትኩሱ ሔደህ በድተህ ታቃለህ ወይ?»

«የለም»

«እንግዳው በዳሁ አትበል!» እየሁት። ውሸቱን ይሁን እውነቱን
ለማወቅ አይቻልም። ግን ሁልጊዜ ማሟት እሹሩና እሱ እያያት እንዲያን
መልክ መልካም ወጣት ይሳ ወደ ጠንፍቶለሽ መኝታ ስትገባ፤ እንደሌሎቹ
ወንዶች ሲቀና ወይም ሲያኮርፍ ወይም ሲበሳጭ አይቺው አላውቅም።

«እንተ በድተህ ታውቃለህ?»

«ቢያንስ በሳምንት ሁለቷ!»

«እንደረጠሰ እንደተጨማለቀ ትከትበታለህ?»

«ተንደርድሬ ነዋ ያውም፤ ብትቀምሰው ሁለተኛ ያልተበዳ እምስ
አታሳዩኝ ትላለህ። ግባና ትመስ። አስናቶችን በደንብ አብሰዬልሃለሁ
ሰላንተ ያልነገርኳት ታረክ የለም። ተዘጋጅታ ትጠብቅሃለች»

«እንተሰ?»

«እንዳመጣብኝ አይናለምን እስፋታለሁዋ፤»

«ኪድ! ውሸ!» አልኩትና ትቺው እየሳቀኩ ወደ መኝታዬ ተመለስኩ
አይናለም ነትታ ቆየችኝ

«የት ሄደህ መጣህ?»

«የትም። ተኚ» አልኳትና መብራቱን አጥፍቼ ገና አልጋ ውስጥ
እንደገባሁ፤ ከንፈ በጨለማው

«ልጆቼ፤ ከናንተ ጋር ካሳስተኛችሁኝ አልሆነም» አለ

«ምንው?» አለችው አይናለም

«አስናቶች አባረረችኝ» አለና እየተደናበረ በጥገ በኩል አልጋችን
ውስጥ ገባ። አይናለም መሃላችን ሆነች።

«እስይ አይናለምዬ፤ እንዴት ትሞቂያለሽ፤ በወንድምነት ባትፍሽ
ምናለ?»

«አቀፈኝ ጋሼ አጋደንዬ!» እንዴት ላባረው? ዝም አልኩት።

የቀለ ዘሰመሰዱ አሲን «ወደዛ እንዳትሰራ ልባርግ» አልኳት
«አልሰርም» አያለች አቀፈችኝ። አጭር ፀጥታ።
«አይናለም» በደምብ አልተመዘኘም። ትንሽ ፎት በደራሽ። ከንፈ
ወደዛ እንደሰ። ይህን ደም ትንሽ ወደዚህ አ። ይህን
ተኒ የኔ ቀንጆ በደምብ ተመቸቸኛል። ደህን 'ደራሽ' በአ
ፀጥታ።

ከንፈ በእንግሊዝኛ «አህ! ሰንት ሊትሮ ነው ያፈለሰባቸው አሁን
ሊት?» አለች

«ምን አገባህ?» አልኩት

«ለምን አያገባኝም? ገብሜ የለም 'ንዴ?»

«ከትዌባታልሁ እንዳትለኝ ብዎ!»

«አይደለም አትበሰጥም። ቁሳዬን ብዎ ነው የከተትኩባት»

«Son of a bitch!»

«ምን ሳናፋቢች ዚችዚች ትላላችሁ? ሰው በሚሰማው ቋንቋ
አታወሩም?» አለች። ሳላውቀው «እዊ ተጣፈ!» ከሰር ነርሳ ውጣ ከላይ
ታወራለች። የሚል ሀሳብ መጣብኝና ሊያስቀኝ ሲል ቀሉ ከአልጋዬ
ዘልዬ መጣሁ - ወደ አስናቀች ሄድኩ።

ከንፈ ስለኔ ምን ግሩም ታሪክ እንደነገራት እንጂ ገና አልጋ
ውስጥ ከመግባቱ አቀፈችኝና ጭኗን ከፈተችልኝ... ድንቅ በደን
ሕሊናዬ ጥላሁን መፋቂያውን እንደነከሰ ሲሰት ታየች። አሁን እንግዲህ
ከንፈ በድቷታል። ስለዚህ እኔ ብዘዳትም ባልበዳትም ልዩነት አያመጣም
በዬ አስብኩ። ገን ራሴን እንደምደልል ታወቀኝ። ሰከሩ ነው። አሁንም
ራሴን መደለል... ይልቅ ዝም ብሎ መደሰት ይሻላል... ራስ
ሳያታልሉ ህትን ተንቀርሶ መብዳት። ይህኔኩ አሲን ራሷን ትደልል
ይሆናል... እስቲ እንጠይቃት።

«ምንድን ነው 'ምታስቢው?» አልኳት

«የጥላሁን ንደኞች ናችሁ ብዬ ባምናችሁት አስከራችሁ
ተጠቃሚታችሁብኝ አይደለም?»... ይኸውልህ ራስን መደለል...

ገን ይሄ የተበዳ አምስ ያልልክ ከመርጠሱ በተር ከተራው አምስ
ምንም ልዩነት የለውም። ተው ግድ የለህም፤ እኛ ከንፈ የተበዳ አምስ
አምጪልኝ የሚል ዛር ሳይይዛት አይቀርም። ውቤ በረሃ ዛር ቤት
ደጃፍ ላይ የማሽላ ቀሎ ሳይሆን፤ አምስ ደጃፍ ላይ የሌላ ወንድ
ጋጥያት አርከፍከፋልኝ የሚል ዛር — ትግሬው አበባ... ገን የለም!
ይሄ የከንፈ ዛር «ትግሬው አበባ!» ሊል አይችልም «Le Marquis de

Sade) «ማለት አለበት። ነብዬ ምንሆኖ አሰናቄት የተጣልቅውን ሰፊና
እነዚህ ሊያውቃት የመረጠ ራስደም ታየው፤ ገዛውም የጥፋት ሰልቅ
ነበረ፤ ፀታውም እንግዲህ ራሱም በሦስት ገቢር ተገልጿልት፤
እንደሚከተለው

ዘረር ለገድ

ከንፈ ዛሩ ይመጣበትና፤ እሳት አየንፈሰ

«የበሰቲይ ነብዬ

ለ ግርዚ ያ ሰድ

የሚያስተምረን ፀናጥ አበዳድ

ብዱ ተባዱ፤ ተኝ አፈንድዱ

ብትቸሉ ብዱ፤ ባይሆን ተባዱ

ዱ፤ ዱ፤ ዱ፤

ዱ፤ ዱ፤ ዱ፤

አያለ እልፍ ሂዜ ከንጃሰጠ በኋላ፤ መሬት ይወድቀና በቁላው አፍ
ጋጠአት ይደፍቃል።

ዘረር ሁለት

ገምሱ አምስት አምሳም ሴቶች አምሳቸውን እየንፈሰ ተጣቸውን
አየደለቀ፤

ዋይ ዋይ የት ትበዳለህ?

አሻን አስፈንድደህ

ዋይ ዋይ የት ትበዳለህ?

አያሉ ብዙ ካለቀሱ በኋላ፤ ከከንፈ ጭፍች መቆል አምስት ቆልጦች
አውጥተው ትልልቦሽ ይጫወታሉ።

ዘረር ሶስት

አንድ ትንሽራም ቁስ፤ ራቂታቸውን ሀምራዊ፤ ጥምጥም እንደጠ
መለሙ፤ የቀኝ እግራቸውን አውራ ጣት በግራ እጃቸው ይዘው፤
በግራ እግራቸው እያንጠሩ ይመጡና፤ ከንፈ ወደ ወደቀበት በኩል
በስማያዊ ቁሳቸው እያማተቡ

«በምስ አፍ፤ ወጠንድ፤ ወፈሰ ቁኑስ ገዢያልሁ፤ ተናገር። እንተ
ማህን?» ይሉታል።

የከንፈ ዛር በከንፈ እፍ ይናገራል። «የበረወ ዛር ነኝ»

ቁሱ። «እንዴት ያህኸው?»

ዛር። «ምች መቶ፤»

ቁሱ፡ «መቼ? በምን ጊዜ? እንዴት? በምን ሁኔታ? በምን ለኳን?»

ዛር፡ «እምስ ልሶ እፋን ሳይታጠብ ሲመጣ በተሲያት አግኝቼው በጥፊ መታሁት፤ እርሱልኩት፤ አጠናገርኩት»

ቁሱ፡ «ማን ላከህ? ከማን ተላከህ? ላኪህስ ማነው?»

ዛር፡ «ለ ማርኪ ደ ሳድ»

ቁሱ፡ «በማን ስም ላከህ? በስመ ማን?»

ዛር፡ «በስመ ጋኔል ወሳጥናኤል»

ቁሱ፡ «እንድትለቀው ምን እናርግልህ? ምንስ ይደረግልህ? ደግሞስ ምን ይጠበስ?»

ዛር፡ «የውርዴ ሦስተኛ፤ የቁምጥና ሰባተኛ ትውልድ በሀር የሆነ የቦካ ሂማም እምስ፡ ደጃፋ ላይ ሃያ ሁለት የሃጢአት ጠብታ ርጨልኝ፤ እንጠባጥቡልኝ፤ እርከፍክፋልኝ»

ቅንዝራሙ ቁስ በተለይ ከኢየሩሳሌም ያስመጡትን ቅዱስ ቁላቸውን እክንፈ ሃጢአት ውስጥ ነክረውት፤ ድርሳነ ቁላኤልን እየደገሙ እንዲ ወፍራም ሴትዮ እምስ ላይ ይረጨታል፡፡ እምሱ ሦስት ጊዜ ሮሞ ሰባት ጊዜ ካንራ በኋላ፤ አሥር ጊዜ ይስቅና፤ የክንፈን ዛር ይመጠዋል፡፡ ክንፈ ዛሩ እንደለተቀው ዐይኑን እያሻሽ

«የት ነኝ? . . . ይፍቱኝ አባቱ» ይላል

ሃምሳ እምስቱ እምሳም ሴቶች ከእምሳቸው ነጭተውት የነበረውን ጭዝር በጸጥታ እየለቀሙ መልሰው እምሳቸው ላይ ሲተክሉት መጋረጃው ይዘጋል

አስናቀች እየጣመችኝ ስትሄድ አንጎሌ ራዕይ ማየቱን ትቶ ማሰብም አቆመ፡፡ እሷም በበኩልዋ ሊጥማት ጀምሮ ኖሮ፤ በሃይል እየቀፈችኝ «አንተዬ፤ ለመሆኑ እንዴት አስቻለህ?» አለችኝ

«እንዴት ማለት?» አልኳት

«ዓመት ሙሉ በቀን በቀን ስታየኝ . . . የኔ ፍትር እያቃጠለህ ወንድ ማለት እንዲህ ነው 'ንጂ! . . . በጭራሽ አያስታውቅብህም፡፡ አሁንም ቢሆን ክንፈ አጋዴን ባይነግረኝ አላቅብህም ነበር» አይ ክንፈ! እግዜር ይይለት! «እሰይ! እንዴት ነው ምታረገኝ እንተዬ! . . . ልጃገረዶቼንም እንዲህ ታረጋቸዋለህ? ንገረኝ እንጂ! እንዲህ ነው 'ምታረጋቸው?»

«እንዳንዴ»

«እኔ እየመሰልኩህ ነው እውነት?»

«አምን»

«አይ! እንግዲህ ያንድ ዓመት ፍትር በእንድ ሰዓት ይውጣልህ አይ. . . ደ. . . ደ. . . መጣ . . . መጣ . . . መጣ . . .»

ሲበርድልኝ ጊዜ በጣም ቀፈፈኝ፡፡ ትቻት ተነሳሁ፡፡ በጭራሽ እንዳልጋጭ እጄን ወደፊት ዘርግቼ ወደኔ ክንፈ ስመለስ፤ እንድ ሀሳብ ድንገት መታኝ፡፡ ትድም ክንፈ በእንግልዝኛ አይናለምን ከትቼባታለሁ ሲለኝ እውነቱን ነበር? ወይስ እንድሂድለት የፈጠረው ውሸት ነበር? በጭራሽ «ትድም ለምን አሳሰብከበትም?» ብዬ ራሴን እንደ ኮረኮምኩት፡፡ እመመኝ፡፡ እያሻሽሁት እንክንፈ ጋ ደረሰኩ፡፡ ልፈጋ መስጥ ስገባ

«የት ነበርክ?» አለችኝ

«ሽንት ቤት፡፡ ሊያስቀምጠኝ ጀመረ፡፡ አሚባ ይጠኝ እንዳይሆን ብቻ»

ክንፈ በእንግልዝኛ «ታድያስ? የተበዳ እምስ ጣት ያስቆረጥም የለ?» አለኝ

«በጭራሽ! አሁን ቦታ አታጣበኝ ሂድልኝ ልተኛበት»

«እሺ መሄድ ነው፡፡ ብቻ ጠዋት እንዴ መሙላት እንዳትረሳ»

«ለምን?»

«የኔ ደግሞ ልዩ ጣዕም አለው»

«ምክንያቱስ?»

«ትንሽ ይገማላ!»

«ሂድ ከዚህ፤ የሙሻ ልጅ!»

«ደራሲ መሆን አፈልጋለሁ፤ ስለሕይወት ማወቅ አፈልጋለሁ ትላለሁ፡፡ ታዲያ ልጄ፤ የእምስ ግማት እየፈሩ ስለሕይወት ማወቅ ይቻላል ብለህ? «አማን አማን እብለክሙ፤ ዘይፈርህ ለእምስ አይአምራ ለሕይወት» ይላል ንጉሥ ዳዊት» አለኝና አይናለምን «ደሀና 'ደራ የኔ ቆንጆ» አላት

«ደሀና 'ደሩ ጋሺ አጋዴንዬ!» አለችው

በእንግልዝኛ «ባሬ የሠራነውን ነገ እናስታውስሁም» አለኝ፡፡ እንዳያፍሩ ማለቱ ነው፡፡

«ok»

«ok»

«የተበዳ እምስ ምን ምን እንደሚል አሁን ቀመስክ፡፡ ጥይት ደራሲ

መሆን ከፈለግኩ ጠየቀ ደሞ የሚገኝ ለምስ ምን ምን እንደሚል መታመስ እንዳትረሳ ዘ ሊይቀምስ ሊይለምር ብሎታል። አላንና በጭላማው እየሳቀ መጣ።

«ተበድቶ ሲያበቃ እንደገና የተበዳ ለምስ መልሰ መብዳት ምን ምን እንደሚል ሞክሮ ጥይት ደራሲ እንድትሆን» ባይለን እንዴት ሂደ? ብዬ አያሰብኩ ጀርባዬን ወደ ለይናለም አዙሬ ባንዳፍታ ሰጥ አልኩ።

ለይናለምና ለሰናቀች በማለዳ ተነስተው ወደቤታቸው ሊሂዱ ሲሉ፤ ትላንት ማታ ከከንፈ ወስጄ የነበረውን አሥራ ለምስት ብር በግማሽ እንቅልፍ ልቤ ለለይናለም ሰጥቻት ተገላብጧል ተኛሁ።

በበድስት ሰዓት ስነቃ ከንፈ ቀድሞኝ ተነስቶ ሂዷል። ለሁንም የትላንት ማታውን ጉዳይ አስረዳኝ ብዬ ባልጠይቀው አመለጠ።

እዚህ ምዕራፍ መጀመሪያ ላይ እንደገለጽኩት፤ ጥላሁን ከንፈን እንደ ቱጎን ለመጨፍልት፤ እኔና ብርሃኑ ደግሞ እንዳይጨፈልቀው ለመገላገል ማሟት እሹሩሩ ቤት ሦስታችን እየጠጣን፤ እየተጫወትን ከንፈ እስኪመጣ እንጠብቅ ነበር። ግማሽ ሰዓት ያህል ከቆየን በኋላ ጥላሁን እንዴን ሰውዬ ሠላምታ ሲሰጠው ሳለ ብርሃኑ ቶሎ ብሎ

«አንድ ሰበብ ፈጥረህ ውጣና ከንፈን ፈልገው» አለኝ። «እዚህ እንዳይመጣ አስጠንቅቀው፤ እኔ ጥላሁንን እንዳይወጣ አቆየዋለሁ።»

ወጣሁና ከንፈን ፍለጋ ጀመርኩ። ጋዲሲ ቤት፤ ፈትልወርቅ ቤት፤ ታየች ቤት፤ ዐሀይ መጠለያ ቤት፤ Baby Face ቤት፤ አሰገደች አላምረው ቤት፤ አስማረች ቤት፤ አልማዝ ቤት፤ ሮዛ ቤት። ያላዳረሰኩት ቤት የለም። ከንፈን አጣሁት። እንዲያውም ዛሬ በረሃ ብቅ ያለ አይመስልም። አንድ አርባ ለምስት ደቂቃ ያህል ስፈልገው ቆይቼ ተስፋ ቆረጥኩ። በኋላ ወደ ማሟት እሹሩሩ ቤት ተመለስኩ።

የበሩን መጋረጃ ስገልጥ ብርሃኑ፤ ትርሲት፤ አሥራት እንቁ፤ ሦስት ሌሎች ሰዎች እና ጥላሁን ራሱ፤ ባንኮኒው ጋ ቆመው ከንፈን ከበው ይስቃሉ።

ከንፈ ስለ «ሳንሱር» (ማለት ሕዝብን የሚጎዳ ወይም መንግሥትን የሚቃወም ጽሑፍ እንዳይታተም ስለሚቆጣጠሩ ባለሥልጣኖች) ሲነግራቸው ቆይቶ፤ አንድ ታሪክ ጨርሶላቸው እነሱ በሳቅ ሲንከተኩት፤ እሱ ውስኪውን እየጠጣ ሲመለከታቸው ደረሰኩ። ሳቃቸው ትንሽ ጋብ ሲል ሌላ ታሪክ ጀመረ።

አንድ ቀን ደሞ አንድ ቀንም ባለመነጽር ሰውዬ መጣ። ሽማግሌው ተይ እርሳሳቸውን በሴንጢያቸው እየቀረፁ

«ወንበር ይውሰዱ አቶ» አሉት

ጣቱን እያንቋቋ ቁጭ አለ። Nervous ሰውዬ ነው

«ግሩም መጽሐፍ ጽፈዋል በጠቅላላ ማለቴ ነው። እንገዲህ የምጠ ይቆት ጥቂት ጥያቄዎች አሉ። እዚህ መጀመሪያ ገጽ መጀመሪያ መስመር ላይ «የገባችው ፀሐይ» ሲሉ ማንን መጥቀስዎ ነው? ጨረቃስ ማንን ታመለከታለች?»

ደራሲው «ፀሐይም ፀሐይ ነች፤ ጨረቃም ጨረቃ ነች» አላቸው

«እሱማ ነው። ሽረ ትርጉማቸው?»

«ምንም ትርጉም የላቸው»

«ትርጉም ከሌላቸውማ እዚህ ውስጥ ምን ይሰራሉ?»

«ምንም አይሰሩም?»

«አይ የዛሬ ወጣቶች! ምንም ካልሰሩማ የእብድ መጽሐፍ ሊሆን አይደል? ብቻ እሱን ለጊዜው እንለፈው። በባተኛው መስመር ላይ «ልጃገረዲቱ በቅል ውሃ ቀድታ ሰጠቻቸው» ብለዋል። ልጃገረዲቱስ አዲስ አበባችን ትሁን፤ እንገዲህ ውሃው ምንድን ነው? ቅሉስ ማን ወይም ምንድን ነው?»

«ምን ማለትዎ ነው?» አለ በቁጣ ድምጽ። ትዕግስት የሚሏት የለችም።

«አንተ ነጂ ምን ማለትህ ነው?»

«እኔማ ልብ ወለድ ታሪክ መፃፌ ነበር»

«እኔ ደግሞ ከንጉሠ ነገሥቱ የተሰጠኝን የሳንሱር ተግባሪን መፈጸሚ ነው። እሺ እሱንም እንለፈው መጨረሻ መስመር ላይ «እጄን ታጠብኩ» ብለሃል ዲላጠስ ከክርስቶስ ደም ንፁህ ነኝ ሲል ታጠብ። እንተ ከማን ደም ንፁህ ነኝ ለማለት ነው እጄህን የታጠብከው?»

ደራሲው ከመገረሙና ከመናደዱ የተነሳ ከንፈሩን ነክሶ ዝም አለ።

«ለዚህም መልስ የለህ። እሺ፤ ለሁን ወደ ሁለተኛው ገጽ እንለፍ። ሦስተኛው መስመር ላይ «ልጅቱ የምትለብሰው ልብስ ስላልነበራት በጨለማ ብርዱ ይገርፋት ጀመር ያልከው፤ ጠቅል አባታችን የት ሂደው ነው እናት ኢትዮጵያን በድንቁርና ጨለማ የረሀብ ብርድ የሚገርፋት? በልኮ መልሱን አምጣ።» አሉና ጠረጴዛውን በመጻፋቸው መቁት

ሁለቱም በመነጽራቸው ተፋጠው

ደራሲው «እንብበው ጨርሰውታል?» አላቸው

«አምስት ገጽ አንብቤለታለሁ»

«ከሰጠሁዎት አምስት ወሩ ነው፤ ከ...»

«በወር አንድ ገጽ መሆኑ ነው። አየህ መጽሐፍህ ብዙ ምስጢር

ተቆረቆረችው መሆን አልባት። እንደያውስ ልብ-ጠባብ መሆን ነው
 'ንጂ፤ አስናቀችን ተኛትስ አልተኛትስ ለኔ ምን ልዩነት ያመጣል?
 እጅን ትከሻው ላይ ጣል እያደረግኩ «ና እንግባ እንጠጣ» አልኩት
 እየተናፈጠ «ላንቲም የለኝም» አለኝ
 «እኔ 'ጋብጥለሁ» ብዬ ገፋፋቴ አስገባሁት።
 ሁለት ልጄዬ ዓባኪ አከታትሎ ጅው እደረገ። ከዛ በኋላ እንደ
 ደርሰው የከፈለኝ ወሬ ጀመረ።
 ጥላሁን ነገርኝ ሲጨርስ «አሁን እንዳንተ ሃላብ ክንፈ አስናቀችን
 ተጓዥታል ወይስ አልተኛትም?» አልኩት
 «የተኛት ይመስለኛል። ገን ላይተኛትም ይችላል። ብቻ ተጓዥታ
 ሳይሆን አይቀርም። ገን አልተኛት እንደሆነሰ? እቺን ጥያቄ ሳይጣፍ
 ለመርድ ለግደር አችላለሁ»

Meysor Bro
 t.me/BooksandYou

ምዕራፍ ስምስት

ምስጢረ ጴጥሮስ

የሰው ሆኑን የወዳ መንገድን
 የግንዛቤ የሆነ
 የምርጫ ምላሽ

እኛ ወንዶች ውቢ በረሀ የምንመጣበት የና ምክንያት ገባረ ሥጋ
 አይደለም። ቢሆን ኖሮ ጸንዞና ሙዚቃው ዓላጢሊነቱ ሲትና ክልጋ
 በበቃ ነበር። እንደ ቸርቺል ነጻና። የበረሀ መጠጥ ከጥፍ ይሸረሸራል።
 በለዚህ መጠጥ ፍልጋ ቢሆን ኖሮ ሌላ ዕቃ በሀደን ነበር።

ብዙዎቻችን ሠራተኞች ነን። ተግራ አይደለንም። ገን በረሀ መምጣት
 የጀመርነው በተማሪነታችን ጊዜ ነው። ያን ጊዜ የምንመጣው
 ለ«Adventure» ነበር፤ ሲት አቅር ለማስደነስ፤ መጠጥ ለመቅመጥ፤
 በረሀ ሂጃብሁ ለግለት፤ ምናልባትም ቢሆን ሲት ለመተኛት።

አሁን ግን የተማሪ «Adventure» ምናችንም አይደለም። እኛ
 የምንመጣው ለሌላ ጉዳይ፤ ብዙዎቻችን ሠራተኞች ነን፤ ትንሃክ በሮ
 ውስጥ የምንመጣ፤ ትንንሽ ደብዳቤ የምንቀበል፤ ትንሃክ ኃላፊነት ያለን
 ትንንሽ ሠራተኞች። የመሥሪያ ቤት አለቆቻችን ረሳቸው ትንሃክ
 ሰዎች ናቸው። ቱሊፎን ሲደወል ብድግ ብለው ቆመው የበሮአቸውን
 ግድግዳ እጅ እየነሱ «አዎን ጌታዬ! እሺ ጌታዬ!» ብለው የሚያነጋግሩ
 ሰዎች፤ ደርሰው እኛ ላይ ትልቅ ባለሥልጣን የሚሆኑብን ሰዎች፤
 ተራቸውን «አዎን ጌታዬ! እሺ ጌታዬ!» የሚያሰኙን ሰዎች። አይ
 መሥሪያ ቤት፤ እንጂራ ባይሆንበት የሰው ልጅ መሥሪያ ቤት ይውላል።

ማታ። ከሥራ በኋላ ወደ ቤት መሄድ ደግሞ አያስመኝም። እንዲያውስ
 ቤት ምን አለ? ከእራት በኋላ ምን የሚደረግ ነገር አለ? ሰው ዶሮ
 አይደለ፤ ዐቆይ እንደገባች አይከተት፤ እባብ እንሸላሊት አይደለ፤
 ለብቻው ድንጋይ ስር ተጠቅልሎ አያመሽ። ደጃች ውቢ ሰፊ
 የምንመጣው ከብቸኝነት ለመሸሸ ነው። ብቸኝነታችንን ሸሸተን ስንመጣ፤
 እንደኛው ብቸኝነታቸው አባሮአቸው ከመጡ ሰዎች ጋር እንገናኛለን፤
 ብቸኝነት ካስቀመጣቸው ሲቶች ጋር እንተዋወቃለን። ከወንዶቹ ጋር
 ንደኝነት፤ ከሴቶቹ ጋር ፍቅር ይፈጠራል። ወይም ጥላቻ ይፈጠራል።
 እሱም እንደ ፍቅር ነው፤ ከብቸኝነታችን ያስተለፋል።

ከብቸኝነት ሽሽተን የመጣን ወንዶች ብቸኝነት ውስጥ ከሚኖሩ የበረሃ ሴቶች ጋር ስንገናኝ ስንት ዐይነት ፍቅር ይረገዛል! እንደንዴ ይወለዳል፤ ሲወለድ ሙሉ ይሆናል፤ ወይም ጭንጋፍ ወይም እካለ ጎደሉ ይሆናል። እንደንዴ ያስወርዳል፤ ስንት ዓይነት ፍቅር!

ገድ የለሽ ፍቅር፤ ውብ ወጣት ፍቅር — የትርሲትና የብርሃኑ ፍቅር

ፍቺ የለሽ ፍቅር፤ ውትብትብ ፍቅር — የጠንፍየለሽና የኢፕሮስ ዓይነት ፍቅር

የቆየ ፍቅር፤ የተፈተነ ፍቅር — የማሚትና የክንፈ ዓይነት ፍቅር። ስንትና ስንት ዓይነት ፍቅር!

እኛ ወንዶች ዲማችንን ተላጭተን፤ ሱፋችንን በርሸን፤ ከራሻታችንን አስረን፤ ጫማችንን ወልወለን፤ በርሳችንን እንደአቅማችን አጭቀን — ብቅ እንላለን።

ሴቶቹ ገብር ውሃ ወተተው፤ ቀሚላቸውን መርጠው፤ ፀጉራቸውን ተበግጥረው፤ ፈታቸውን ተኳኩለው፤ ሽቷቸውን አርከፍክፈው፤ በካርታቸው ጠንቁለው «ቀይ ሽማግሌ ይፈልግሃል» ሲጠብቁን ቀይተዋል።

እንገናኛለን፤ እንዋደዳለን። ስንት ዓይነት መዋደድ! ለውጭ ሰው እንቅጥልሽ የሆነ ምስጢራዊ መዋደድ — የክንፈና የማሚት እሹሩና ዓይነት መዋደድ። ደምበኛ ኢትዮጵያዊ የሆነ መዋደድ ከነዲላው — የፕላዛንና የአስናቆች ዓይነት መዋደድ።

ውቤ በረሃ — የመዋደድ አገር፤ የፍቅር ከተማ!!!

ደጃጅ ውቤ ሰፈር ብቻችንን የምንመጣ ሰዎች ጥቂቶች ነን። ለምሳሌ ጋሼ አልተገናኘንም፤ እኒ፤ ክንፈ። አብዛኛዎቹ ሰዎች ሁለት ሁለት፤ ሦስት ሦስት ወይም አራት አራት እየሆኑ ይመጣሉ። በማህበር የሚመጡ አሉ — ለምሳሌ የካሳ ወልደአማኑኤል ማኅበር፤ የካሳ አልማዮህ ማህበር።

ኢፕሮስና ብርሃኑ እንቅጥሉ ሁለቱም ሁልጊዜ አብረው ይዞሩ ነበር። ይህን አብሮ መዞር እንዴት እንደጀመሩት ግን ብርሃኑ አያስታውስም። እሱ በተለይ የሚያስታውሰው እንደ አርብ ማታ ነው። ሰባት ስምንት ቤት አብረው ሲዞሩ ሰነባብተዋል። ውቤ በረሃን በሞላ ተራ በተራ አዳርሰው አይተው፤ ከሁሉ ቤት ይበልጥ የማሚት እሹሩና ቤት እንደሚያስደስታቸው ተገንዝበው፤ ገንዘብ ካልተረፋቸው በተር ሊላ ቤት መሄድ ትተው፤ ማሚት እሹሩና ቤት ግን ቢያንስ በሳምንት ሦስት ጊዜ መሄድን ደምብ አርገው፤ እዚያው እንደንዴ

ሴት መርጠው ማብሰል ጀምረዋል። ይህ ሁሉ ግን እነሱ ሆነ ብለው ያደረጉት ሳይሆን፤ ነገሩ ራሱ በገዛ እጁ እንደተዘጋጀላቸው ዓይነት ነበር።

ያቺ አርብ ማታ መጀመሪያ ኢፕሮስ መጣና «ልደትህን እናክብር» አለው

«እንዴት አድርገን?» አለ ብርሃኑ

«እሱን ለኔ ተውልኝ»

«ለመሆኑ ልደቱ መሆኑን እንዴት እወቅክ?»

ኢፕሮስ ጥርሱን ሳያሳይ ሳቅ ብሎ፤ ጭንቅላቱን በሊባ ጭቶ እየመታ «ለለቻ እዚህ!» አለው

«ለለቻ!» አለ ብርሃኑ

«እንግዲህ ዛሬ የኔ እንግዳ ነህ አሉ። እኔ እንዳልኩት ነው ምናገረው። ይሁን?»

«ይሁን»

«ሆ፤ ገሳችንን እንታጠብ»

ታጠቡ።

«ለ፤ እንዘንጉ»

እዚህ ሳይ ብርሃኑ ትንሽ ቸገረው። ኮሊጁ የሰጠው አንድ ልብስ ብቻ አለው፤ እሱም ሦስት ዓመት ሙሉ አገልግሏል፤ አርጅቷል። ሁለቱም ሽግግሮቹ ቆሽሸዋል። ባለፈው የክረምት ዕረፍት ሰርተ ያገኘውን ገንዘብ እንዳቀደው ልብስ ሳይገባበት ውቤ በረሀ ወርቆታል። ከላኩት መቶ ብር ውስጥ አርባ ብር ብቻ ቀርታዋለች። እኳ ምን ልብስ ትገዛለች? ኢፕሮስ እንዴት ሀሳቡን እንዳወቀበት እንጂ

«ያንተን ዝነጣ ለኔ ተውልኝ» አለው

«ይሁን»

ዩኒቨርሲቲ ኮሊጅ ውስጥ እዲሱ የአራተኛ ዓመት ተማሪዎች ሆነን ውስጥ ናቸው። የከፍላቸው ልጆች ሁሉ ለአራት ሂደዋል፤ ግዙፍ የለም። የኢፕሮስ መኝታ ፎቅ ላይ ነው። ኢፕሮስ መብራቱን አበረ፤ የመስኮቱን ነጭ አቡጀዲ መጋረጃ ዘጋ። ቁም ሳጥኑን ከፈተ። የተለኮሰ ሲጃራ በአፋ እንደያዘ ከርዳዳ ፀጉሩን እያበጠረ «ምረጥልኝ። ምን ልልበስ?» አለው

ቁም ሳጥኑ ውስጥ ዘጠኝ ቅያሪ ሱፍ ልብስ በመስቀያ ተገጠልገል። በግራ በኩል ሦስት የቆዳ ጃኬቶች ተሰቅለዋል። ቁም ሳጥኑ ስለጠበበና ልብሶቹም በጣም ስለተጠጋጉ የእንዳንዶቹ እጅጊያቸው ብቻ ይታያል።

እታች እስራ ሦስት ጥንድ ሚማ ተሰልፏል። የቀምጣጥኑ መዝጊያ ላይ
ሠላሳ የሚሆን ከራሻት ለቋንጣ እንደተዘለለ ሥጋ በገመድ ተገጣ
ልጥሏል።

«እያወቅከው!» አለ ብርሃኑ። ውሃ አረንጓዴዋን የቆዳ ጃኬት
አወጣት። የቀልፍ መትከያ በታዋ፤ እጅጊዋና እንገቷ ውሃ አረንጓዴ
ሹራብ። ሌላዋ ቆዳ። ሰዊድ ቆዳ በጣም ውብ ናት። ቁልፎቿ ቡና
ዓይነት፤ ከእንጨት የተሠሩ ነገሮች «አለቻ ጃኬት!»

«አለቻ taste!» አለ ጴጥሮስ «እሷን እንተ ምትወዳትን ያህል
በለግልወዳት ራስህ ልበላት... ባጭሩ፤ ብርሃኑ ጴጥሮስ ያዘጋጀለትን
እዲስ ካናቴራና ሙታንቲ፤ ከራሱ ሠላሳ ሸሚዝ ውስጥ የመረጠለትን
ቡና ዓይነት በፖርት ሸሚዝ፤ ከእስራ አራት ሱሪዎች ውስጥ የመረጠ
ለትን ጥቁር ሱፍ ሱሪ፤ እና ያቺን ቆዳ ጃኬት ለበሰ። ጴጥሮስ ወዲያ
ወዲህ ተራመድ ብሎ አጠናው። በመጨረሻ ሲጋራውን እያየነ
ትንንሽ ዐይኖቹ እንደ ኮከብ እያበሩ

«Magnifique! እቤት ብታይ እንዴት እንዳማረብህ! ዛሬ ትርሲት
ባትወድቅለህ ምን አለ በለሻ!» አለ፤ ልዩ የከት ረገግታውን እያሳየ።
ጥርሶቹ በጣም ጥቃቅን ናቸው። ሲስቅ በጣም ቀይ ድዱ ከጥርሶቹ
ይበልጥ ጎልቶ በለግታይ፤ አፋ በሃራዴ የተከፈተ ቀይ ቀስል ይመስላል።
በለዚህ ብዙ ጊዜ አይስቅም፤ ግለት አብዛኛውን ጊዜ ሲስቅ ከገፈፎቹን
ገጥሞ ነው። ሸራፋውን ለመሸሸግ እንደሚፈልግ ልጅ። ኃይለኛ ላት
ይዞት አፋን ከፍቶ ከላቀም ተሎ ጎንበስ ይላል። አፋን ሳይከፍት ሲስቅ
ገን በጣም ያምርበታል። ምክንያቱም ትንንሽ ጥቁር ዐይኖቹ ያበራሉ፤
የከገፈፍቼ መገናኛ ላይ ደስ የምትል ተንቀሳቃሽ ትንሽ ስርጌ
ብጤ ትፈጠራለች።

ጴጥሮስ ሐር መሳይ ነጭ ልብስ ለበሰ። ነጭ ሸሚዝ፤ ነጭ ቢረቢር
ከራሻት፤ ነጭ ሚማ፤ ነጭ እግር ሹራብ

«ሁለታችንም ዘንጥን አይደለም?» አለ

«ዘንጥን ብቻ?»

«መጀመሪያ እራት እንብላ» እራታቸውን ለመብላት በሰይጅዝ
ሲሃዱ፤ እንደ ደቃቃ ሰካራም ከጓላቸው ቁጭ ብሎ ማኮረምሪያ
ጀመረ። እነሱ ስለትርሲትና ስለጠንፍዋለሽ፤ ማሚት እሹሩና ቤት
ስለየሚያበሰሷቸው አሻሻሎች፤ በእንግሊዝኛ ያወራሉ። ሰካራው

«በግችሁ ወይ፤ የአገራችን ቋንቋ ምን ጎደለውና ነው በውጭ
አገር ቋንቋ ምታወሩት?» አለ። ዘወር ብለው አዩት። ሰካራው። ብዙ
ብሰጭት ያየ፤ በመከራ ብዛት የተጨማደደ ወጣት ብጤ ፊት።
ሪኛም አፍንጫ። ዝም አሉት። ወራያቸውን በእንግሊዝኛ ቀጠሉ

የጃንሆይን ቋንቋ ጎቃቸው ነው? አላቸው።

ጴጥሮስ «አ-ዎ» አለና ዝም አለ። ትንሽ ቆይተው ወራሹን
ቀጠሉ። ትንሽ ቆይቶ ሰካራው

«አባቴን የገደለው ፋሺስት ነው» አለ። ብርሃኑን በጣቱ እያሳየ
ቼሊ፤ ያንተ አባት ነው የረን አባት በመርዝ ጢሰ ጋዝ የገደለው።
አንተ ደሞ እዚህ አይ ጎን ማይ ሀውስ እያልክ ትዘንግለህ።

ጴጥሮስ ድንገት ወደ ጓላ ዞሮ ወንበሩ ላይ ተንበርከኮ ሰካራውን
በገራ እጁ እንቆ በቀኝ እጁ ደጋገሞ በጥፈ መታው። በይጅንቱ
ነጂውን «አቀም ወንድም» አለው። ትዕዛዝ። እቆመ። ራስ መኮንን
ድልድይ አጠገብ ጴጥሮስ ሰካራውን «ውጣ!» አለው። ሰካራው
ከመደንገጡ የተነሳ ቁጭ እንዳለ ቀረ። «ውጣ ነው» ምልህ ትሊታም።
እክለበው። አይሙህም፤ ገን ድምፁ ያስፈራል።

«ለምት ወንድም...» ሲል ጀመረ ሰካራው

«ውጣና ወንድህምን ፈልግ!» ጴጥሮስ ራሱ ወጣና፤ ተቀምጦት
የነበረውን ወንበር ወደፊት አስገነዝበው ሰካራው መውጫ እንዲታገዝ።

«በልኩ አታስጠብቀን»

«ገበያዬስ ጋሺ?» አለ በይጅንቱ ነጂው

ጴጥሮስ እንደ ዐይኑን ጣል አደረገበት። ቢቃ። ሰካራው ወጣ።
ጴጥሮስ በፍጥነት እጁን ጠመዘዘና አንበረከው። ልክ ይሄን ጊዜ
የመንገድ መብራት ተከታትሎ በራ

«ይቅርታ ለምን» አለው

«ምክንያቱስ እባክ - አይ።» በገደል እጁን ጠምጦ አሳመመ።

«ይቅርታ ትጠይቃለህ ወይስ እጅህን ልበባለሁ?»

«አ-አ! ይቅርታ!» አለ በትንሽ ድምፅ

ጴጥሮስ ወደዛ ገፍትሮ ጣለውና በይጅንቱ ውስጥ ዝ። መኪናው
ተነሳ።

ሰካራው «እዚህ የሀገራችን ቋንቋ...» የቀረውን ቃላት ዝላና
የመኪናው ሽውታ ዋጠው። ይሄ ሁሉ ሲሆን ብርሃኑ ወንበሩ ላይ
እንደተቀመጠ ዝም ብሎ ይመለከት ነበር። እሁንም ሲሆን፤ እርጉ የፖ
ዓመት ከሆነው በጓላ፤ በክልሉት ምክንያት የተፈጠረ ጥላቻ ዓመ
መው ቁጥር፤ መገረምና መሲቃየት ልቡ ውስጥ በለግታይ ምን
ሳይናገር ምንም ሳይሠራ ዝም እንዳለ ይቀራል። ታዲያ እንዳንጸቁ
ይህ ዝምታ የፍርሃት ይመስላቸዋል። ስድስቱን ሆነ እጅግ ረታውን
ሌላ ቀን ይደግሙታል። ያን ጊዜ ገን ወጥቶቸው። ምክንያቱም
ብርሃኑ ልብ ውስጥ መገረም ጠፍቶ ገደት ይወልዳል። ከልጅነቱ

ገራማ፤ አምስት ያህል ሽክላ ተዋጥበች ብቻውን ይጫወታል። ሰው ሆኖ ሲያወራ መብቃው ለደናቸው እንዲሰማቸው ጣራውና ሁለቱ ግድግዳዎች የሚገናኙበት ማእዘን ላይ አንድ ድምፅ ማጉያ ተንጠልጥሏል። የሚያሳውን መብቃ ያንኑ ያህል ያጎረግጥል፤ ያበላሸዋል። (መጠጥ ቀጂዋ ገንዘብ ተቀባይዋ) በላይነሽም ከባንክኒው ጎሳ የለችም።

ብርሃኑ ዙሪያውን በየግድግዳው ጥግ የተቀመጡትንና ወለሉ ላይ ታንሳ 'ሚደንሱትን' እንዲሁም አብረው እዛው ባንክኒው ዘንድ የቆሙትን ሰዎች ተመለከተ። ሁሉም በጣም ደስ አሉት። ወደጸቸው። ሁሉንም በየተራ እየሞረ ቢሰማቸው ፈቃዱ ነበር። ሲያዩት ደሞ እነሱም የወደጸቸውን ያህል የወደዱት መሰለው።

«መሰከር እንዴት ደስ ይላል 'ባክህን?'» አለው ጴጥሮስን። ጴጥሮስ ልክ እንደገቡ አነጣጣሪ ዐይኖቹን ዙሪያውን ጣል አርጎ ያየውን አይቶ ኖሮ

«ውላችንን ታስታውስ የለ?» አለው «ሁለታችን አንድ ላይ እንሰክርም። እኔ ሰሰከር አታዘዝሃለሁ። አንተ ስትሰክር ደሞ እኔ እንጸልኩህ ታረጋለህ»

«እሱን አሁን ምን አመጣው?»

«ትርሲትን ሰዎች ይዘዋታል። አራት ናቸው። እኛ ሁለት ነን። ስለዚህ ጠብ አያስፈልገንም። ሆነ?»

«ሆነ። ግን እኔ ያለአንዳች ጠብ፤ በፍትር ብዛት ብቻ እንጥቃቸዋለሁ። ታያለህ»

«ስለሰከርክ ጭንቅላትህ ከኔ ጭንቅላት እኩል ሊሠራ አይችልም። ስለዚህ ለኔ ተውልኝ። እኔ ቀስ ብዬ እቀማቸዋለሁ። ሆነ?»

«ምን ትጠጣላችሁ?» አለች በናት መሳይ ልዝብ ድምጿ። ከባንክኒው ጎሳ ቆማ በትልልቅ ዐይኖቿ፤ በለሰለሱ የናት መሳይ ዐይኖቿ፤ ፍትርና ትዕግስት በሚለግሱ ዐይኖቿ ታያቸዋለች። በተለይ ሥራዋ ዲስክ ማጫወት ነው። ግን መጠጥ መቅዳትም በላይነሽን ታግዛታለች።

«ሆሁተ የኔ ቆንጆ!» አለና ብርሃኑ በባንክኒው ተንጠራርቶ ግንባርን ሳማት። ከተንጠራረበት ሲመለስ ባንክኒው ላይ ከነበሩት ብርጭቆዎች እንዲን በቀኝ እጁ ከልብሶ የባለቤትየውን ሱሪ አበላሸበት። ላቅ እያለ «ይቅርታ አላወቅኩም፤ ወንድም» አለው።

«ምንም አይደል» አለው ሰውየው ሱሪውን እያራገፈ። በእፋ መፋቂያ ይዟል። ጴጥሮስ የወደቀውን ብርጭቆ እንስቶ ባንክኒው ላይ አስቀመጠው። ብርሃኑ ወደ ሰውየው እጁን ዘርግቶ

«ብርሃኑ እባላለሁ»

ሰውየው የብርሃኑን እጅ እየጨበጠና መፋቂያ የነከሰ ጥርሶቹን ደስ በሚል ፈገግታ እየገለጠ

«ጥላሁን» አለ

«ጥላሁን አንተ ነህ?» አለ ብርሃኑ

«አዎን»

«ጥላሁን ረብሻ ማለት አንተ ነህ?» ጥላሁን ላቅ ብሎ ዝም አለ።

«በጭራሽ ረባሽ አትመስልም» አለ ብርሃኑ። ዐይኑን ማመን እንዳቃተው ያህል «ባልሰከር ኖሮ አልጠይቅህም ነበር፤ ግን ልጠ ይቅህ። እውነት የተዘጋ በር በቴስታ ትገነጣጥላለህ?»

ጥላሁን እየላቀ «ከሰከርኩ» አለ

«ስትናደድ ሰባት ስምንቱን በቦክስ ታነጥፋለህ አሉ። እውነት ነው?»

«እሱን ተወውና ምን ትጋበዛለህ?» አለ ጥላሁን። ብርሃኑ ወደ መጠጥ መደርደሪያው አያለሁ ሲል ሆሁተን አያት። እንደ ሁልጊዜ በትዕግስት ቆማ በደግ አይኖቿ ታያቸዋለች። መጠጡን ረሳና ጥላሁንን እንዲህ አለው።

«አያት እስቲ። ደስ አትልህም?» እንደሷ ያለ ደግ የሆነ ፊት አይተህ ታውቃለህ?» እንደገና ተንጠራርቶ ጉንጫን ሳማት «ሴት ሁሉ ለምን እንደዚህ ደግ አይሆንም? ውይ፤ ረስቼ። ጴጥሮስ ጥላሁን፤ ተዋወቁ» ጥላሁንና ጴጥሮስ ሲጨባበጡ Adios Muchachos የምትል ብርሃኑ በጣም 'ሚወዳት ታንሳ መጫወት ጀመረች

«አዲሱን መቻቸሽ! ሃድኩ እንግዲህ ደህና ሁኑ» አዲሱ ሁኑ እያለ ከትርሲት ጋር ለመደነስ ሃድ። ካራት ሰዎች ጋር ተቀምጣለች። አንዱ አቅፏታል። አረንጓዴዋን ቀሚሽ ነው የለበሰችው። ብርሃኑና ጴጥሮስ እዚህ ሲመጡ ይኸው ሁለት ወር አለፋቸው፤ ታዲያ በመጡ ቁጥር ይቼኑ ቀሚሽ ለብሳ ነው 'ሚያገኝዋት። ሌሎቹ ሴቶች ግን በቀን በቀን ቀሚሽ ይለዋውጣሉ። ብርሃኑ ያቀፋትን ሰውዬ በወዳጅነት እያየው እጅ ነሳው። ሰውየው እጁን ከትርሲት ትከሻ ላይ አነሳና ብርሃኑን አሳያት። ብርሃኑ እጅ ነሳት። በፀሐይ ፈገግታዋ እንኳን መጣህ እያለች ተነሳች።

መደነስ እንደጀመሩ «ሠላም የኔ 'መቤት» አላት

«ሠላም የኔ ጌታ»

«ሽቶሽ በጣም ደስ ይላል። ያስከራል!» በሃይል አስጠጋት። እቅና አረገችው። ጸንሱ ሲያልቅ ወደቦታዋ መለሳትና ሰዎቹን እጅ ነስቷቸው ወደ ጴጥሮስ ተመለሰ።

በርሃኑን ለጥውና ለጥፋ ለጃን ለመዛመዝለት። በርሃኑም ለጥፋ ለጃን ለመዛመዝለት። ለራሱ ሳይሆን ሁሉ ለንጄት ወደኛል። ለሌላ

በርሃኑ የንጊዜያው ያለውቀው፤ ለሁንም ቢሆን የግንደውቀው ነገር ከትርሷት ጋር ተጥቶ በለው የነበሩት ለራት ሰዎች የጥላቤን ንጃን ነበሩ። ጥላቤን ከዚህ ቀደም ሁለት ሃሰት ጊዜ ያህል ትርሷትን ለወረት ለርሮ ደስ በላለችው ያን ልዩት ግንታም ለብረት ለግንደር ነበር የመጣው ግን በርሃኑን ገና ቢያገዝው ጥሩ ልጅ ነው። ብሉ ስለወደደውና፤ ከዚያም በላይ ፍትር ለንጄያው ተመልክቶ በላክላት፤ ትቶለት ሂደ።

ኢጥርስና ጠንፍራሽ፤ በርሃኑና ትርሷት፤ ለራት ለብረው ተተምመው ቢያገዙ፤ ሲሰቁ ሙዚቃው ሲወዝወዝ፤ ሰዎች ቢደገቡ፤ በርሃኑ በዝብ ለጥላቤ ትርሷትን ንጋዊን፤ ለንጋዊን፤ በጉረን ይሰግታሉ። በወቅቱም ደግሞ ያለበት ይሰግታል። ትርሷት ሽርጫጥና ከጀመረች ገና በርሷት ወራ ስለሆነ ለሰከ ለሁን ድረስ ግንም ሰው በይፋ ሳይታይ በሰግታውት ሰው ለፍራለች። ግን በጣም ደስ ብሏታል። ለፍራትና ደስታ ጠይቆ ተረታ ፈርቶ የበለጠ ውበት ስለሰጠው በርሃኑ ለጥላቤ ይሰግታል። ለንጄግ ከንጄሯ ላይ በኃይል ሳግግት፤ ሰውን ርስታ መሳሰሉ መቻላት፤ ከንጄሯን ከፈተችለት፤ ለጅ ውስጥ ሳግግት፤ ጣመውና ለሌላት ለላት። ለሁሉም ቢቀጥል ፈቃዷ ነበር፤ ግን የት ለንጄሱ ለላታውቅ ገራት። ቢያያት ከመጠን በላይ ለፍራለች። ለሳክቻው። ንጋዊን ለጥላቤ ምን ጥፋርኛል? ለላት

መሬት መሬቱን ለያያች «ለንጃ። ለሌላው ድኩትም» ለላችው ለጃን ያው። ምን ለሌ። ከሌላው ውስጥ ብዙ ብዙ ፍትር ወደግ ሲሄድ ተሰጥቶ።

ለንጄ ጠብረል በውጤ መጣና ትርሷትን ለጃን ለጅ ነሳት። በርሃኑ ስለሆነውን የመውደር ሳት ሊያሳየው «ለዝናለሁ ወንድም፤ ይኛን ለጅ ሴ ከኔ በቀር ግንም ሊያስደንባትም። የልደቱ ቀን ነው» ለላችው

ሰውየው ሳት ሊያለ «መልካም ልደት፤ ለሰውና ተመልሶ ሲደር በርሃኑ መንገድም፤ ለሰው። መለስ ለሰ። «ይቻል ለስደንባት» ለሰው

ሰውየው ሳትና «ገሮ የለም Enjoy yourself» ለሰው

«Thanks» ለሰው በርሃኑ። ራሱ ለሰነሳት። ለንጄ ሶስት ጊዜ ተዳጋው ጽጌው ተመልሶ። ለሰነሳትን ለሁሉም ሶስት ብርጭቆ ውስጥ ጠጥቶታል። ገና ሳይመጣ ለንገሩ ስለሆነች ጥቅ ሲላት ጀምሯል። ሳት ሳት ይረታል።

ኢጥርስ በነፍሱን ሊያጥ በለንግዲዝኛ «ለምስት ከፍብ ሆን። ይህ ደረቅ ውስጥ ከዚህ መውጣት ለላብን» ለሰው። ለሰው ምስት መንግሥትን ቢያጠፋት ቆይቷል። ለክ ለንጄ ዲስክ ቢያልት ሰርቷ

ሙከ ብሉ «ሆነተ Gustar boogie ለርጊልና ገረ ቀንጁ» ለሰው ተነስቶ ጠንፍራሽን ሰጥ ብሉ ለጅ ነሳትና «Madame la comtesse» ለላት ተነሳች። ወደ ወለሉ መሃል ወሰናትና ለጃን ተደጋጀ። ሙዚቃው ለይደለም። ሻልስ ነው።

«ሆነተ፤ ጊታር ቡጊ ለላልኩሽም ነበር? ለ?»

«ቀድመው ይህን የጠየቁ ሌላ ለላችው»

ከቅድመ ይበልጥ ሙሉ «ይነሩ፤ ጊታር ቡጊ ለርጊልና ለላልኩሽ ይህን ትዕዛዜን በቀጥታ ካልፈጸምሽ ሙጥቺ በወከሰ ለነጥፍሽልሁ ለላት ለልጅ ለልጅ ሰዎች ይስቁ ጀመር። ለገ ጥቂን ለንጄ ሽንጥ ለሆኔ ሳይ ተራ በተራ ለያንጣጠር፤ ገራ ለገሩን ለንጄ ሶታ ተከሉ በተን ለንጄ ለንጄ ጊዜ ይራ። ሙከ ብሉ «እዚህ ውስጥ ትዕዛዜን መቃወም የጊደቅጅ ለንጄሱ ለጃን ያውጣ። በወከሰ ለነጥፍሽልሁ ለላት። በቂጣ ሙናገሩ ነበር፤ ግን ሳቅ ፊቱ ሳይ ይታያል። የገንገሪቱም ሰዎችን ሁሉ ወድሮ ለርግቸዋል። የሰዎቹ ሳት ለጥባቂ ሂደ። ለነሱም ወደውታል። ለንጄ «ጊታር ቡጊ» ለሰው ለዚህም ለሆኖ «ጊታር ቡጊ» ለሰው ሻልስ ተቆረጠና «ጊታር ቡጊ» መዳወት ጀመር።

በርሃኑና ጠንፍራሽ ካንጄ ለራት ለሌላች ጥንጥን ገር መደብ ጀመሩ። ጠንፍራሽ በውቤ በርሃኑ በጃን የተመሰከሩ ለንጄሙሆኗ መጠን፤ ልክ ለሱ ለንጄረሊንት ትክክራዊነት ጀመር። ሁለቱም ከልባቸው ደነሱ። በርሃኑ ሙዚቃውን ሲሰጥ ያለበትን ቦታ ራሳን ቡጊው ደሙ ውስጥ ከመሰባወጥ ጋር ሲያገድ ተሰጥቶ። ልክ ከወደት ለንጄሊሰው ሳይነት ይደገስ ጀመር።

ሰዎች ግጩባጩብ ጀመሩ። ለርሃኑ ለንጄራው ጋራ ግረት። ለይደሉ። ለሌላ ተሰጥቶ። ጊታር ቡጊውም፤ ለንጄ ቢረገጥ፤ ለነሱ ቢያጨዋቸው፤ ጠንፍራሽ በትክክራዊነት ሁለቱም ርካቶ የሆነ ለንጄነት ፈጠሩ። ሌላችው ሁሉ ያንሳቸውን ትተው በወርሃና በጠንፍራሽ ከፊቱ ከወቅ ለንጄረሊንት ርካቶ ታዩ። ሌላ ፊሉ መደክሱ ቀርቶ የሙዚቃ ለምሳሌ፤ የጃን ቆላ ሲያሰርጋው ተሰጥቶ። ሙዚቃው ለላት። ሰዎቹ ይሃል ለጥጨጨፍ ፈረፈረ ቢሰነ፡ ለሰው።

«ጊታር ቡጊ» ለንጄራው ጀመር። ለሰው በርሃኑ ቢረገጥ ያለበትን ርካቶ። ጊታርና የሰዎች ጥጩባ የጃንን ቆላ መፋና ለሊሙቅ። ደነሰ፤ ደነሰ፤ ተክክራዊነት ያለበትን ለወከሰ፤ ትዕዛዜን ለንጄሙ ቀጠ፤ ፈጠሰ፤ ወውቶ ጥቂና በመሃል ጥቂ ደግሞ ከሰዎቹ ጥጩባ ለሱል ሊጥጥጥ ወደ ጃን ታወረ። ይህን ጥቂ ሲሰነ፤ ጠንፍራሽ

ለዚህ ስርዓት ተግባራት = እኒያም የናንበ ዩኒ
አልተረፉ = አሁንም ውጭው ሲያጽፉ ሰዎች ብላይ ይሉ እያሉ
አጨነቀው = የሰነዱ ሂሳብ = አራተኛ ስንደገፍ
ይሄ. አሁኑ ግን ለየላቀ እጅ ነገሩና ጠንቀቃሪነት አቅርቦ
የታወቀ ተመልከ

አገርን በገላ ወይም ለማግኘት ተደጋጋ ለይታል፤
እንደዚህ መግቢያ መቼ ለመቅረብ አለው፡፡ ብርሃኑ በጥናታዊ
ዕለርናቶች ይህን ለገጽ ከተመጣች በኋላ፤ እጅ ለጥንታዊ ማሳሰቢያ
ጥንታዊ ጥንታዊ ለገጽ፡፡ ለጥንታዊ ጥንታዊ እጅ
ከተሰጠ፡፡

ABC ABC 123 456 789 1011 1213 1415 1617 1819 2021 2223 2425 2627 2829 3031 3233 3435 3637 3839 4041 4243 4445 4647 4849 5051 5253 5455 5657 5859 6061 6263 6465 6667 6869 7071 7273 7475 7677 7879 8081 8283 8485 8687 8889 9091 9293 9495 9697 9899 10000

«No, I won't let you buy me a drink because I am already drunk. But to show you how much I appreciate your appreciation, I will introduce you to my friend.» **HA-RA-AL-POC** **HA-RA-AL-POC** = You are drinking lunch with the most intelligent, the most generous of Ethiopians. His name is **HA-RA-AL**, meaning Peter. But he drinks with such intelligence that you may call him Haroun, short for Haroun-Al-Rashid, Prince of the Faithful, Defender of Islam, Hero of wonderful adventures, he of the Arabian Nights, he of Bagdad. Excuse me, I didn't catch your name.»

[illegible]

Williams: *For Blackline: Quite a friend you've got there!* **Ann:**

ፍርድ ለገዢ የፊት ትርጉሙን ለቀር ልርታ ራዎባና ታንጋ
ለጠቀሱት የገዢን ሲያገኝ የገዢን ለገዢን ሲያገኝ ለገዢ
መገናኛ ሲያገኝ ለገዢ ተሰልፎ ሆኖ ሰጥቶ ለገዢ ለገዢ
መገደ ለገዢ ለገዢ ሆኖ ተቀብሎ ለገዢ ሆኖ ትርጉሙን
ሲያ ለገዢና ለገዢ ለገዢ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ
ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ
ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ
ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ ሲያገኝ ሆኖ

Good night. 晚安。 祝你好梦。

ለሕፋፋ ቤት ለግን ሽንፈት ለዚህ ግንብ ስር ይሆናል፡፡ ለግንብ

4E4777 AA404797. AA

● 日 常 生 活 中 的 小 心 意

የገንዘብ ምንጭ ለተሰጠው ጥያቄ መሰረት ለሚገኝ ስራ ለማስፈጸም

$$A: M^2 \rightarrow M^2 \rightarrow M^2 \rightarrow M^2$$

አጥርሰ ርእረግ ርሳቼ ልሳኔላ ወጪ፡ እየገደብ ቀጥሎ እስከ
ወደ ጥገኛት እሸሩሩ አጥር ገቢ ተጠቃሽ ገደ።

[illegible][illegible]

የጥቅም ተግባር ለማድረግ ተፈጻሚ ሊሆኑ ይችላሉ፡፡ ለዚህ ዓላማ፡፡ በጥቅም ተግባር ለማድረግ የሚችሉ ሁሉም ጥቅም ተግባሮች ሊሆኑ ይችላሉ፡፡

[illegible]

4579

4120 THE JOURNAL OF

44) ALSO THE ATLAS- AND THE BATT
HALLS OF THE HOUSE OF COMMONS

በዚህ ጉዞ ሲያቀርቡ ማንኛውንም አይነት ልዩነት ሊኖራቸው ይችላል፡፡

የዘመን ትምህርት ሲት ተገኝቶ ትንሹ ሥራ አገኛችኋል። ዘመን
የገንዘብ ጥቅም ደኅንነት ህግ አስተካክሎ የሥራ ሙያዊ ወር ትምህርትን
አስተማሪ ሥራ እየተደገፈ። አስተማሪ ደረሰ ገንዘብ ስጥፍን አገኝ ገን
አገርን የሚያስተምሩትን አገሮች እስከ ሙያዊ ወር ትረገፍላቸዋል።

[illegible]

ASST. DIR. BUREAU OF THE INSPECTION - 11 THE PASS-
PORTS AND IMMIGRATION

[illegible] $\text{AlCl}_3 \cdot \text{AlCl}_3$

THESE ARE THE ONLY TWO STATIONS THE AEROP. OF
LAURE

by *James A. McHugh*

[illegible]

458

245

2750-2800 Hz

2017 年 5 月 17 日 星期四

[illegible]

ቀዳሚው ምርመራ በጥንቃቄ የተደራጀች ሲሆን፣ ሁሉም ሰነዶች በጥንቃቄ ተመልክተዋል።

342 FMS 1007

433

በዚህ ሰነድ ላይ የተጻፈው የጥያቄው ዝርዝር ሲሆን ህጋዊነቱን ለማረጋገጥ ለሚገባው ሰነድ ይጻፍ፡

1. 2019 年 12 月 31 日，甲公司“应收账款”科目余额为 100 万元，坏账准备科目余额为 10 万元。2020 年 1 月 1 日，甲公司坏账准备科目余额为 10 万元。2020 年 1 月 1 日，甲公司坏账准备科目余额为 10 万元。

በኋለኛው ግብርናዊ ጥያቄዎች መካከል ቤት መጥቶ ውጤ በረሃ
ደርሰን አገልግሎት አለው። ጥርጥር መጽሐፍ አለመገኘቱ። ሌሎችም ቢገኙ

124

2004 07 28 2004 07 28 08 21 2004

[illegible]

ጠንፍቶላሽና ትርጉት በጣም ይቀደሳሉ፡፡ ልርጉ በጎሳ እንደተመሰከተው ጠንፍቶላሽ ስለተፈጸመ በእርሱም አትነግጥም፡፡ ታይላኝ በመሆኗ ይሄሯታል፣ ይጠራታል፡፡ ልርጉን ትጠግታል፡፡ ስለዚህ ትርጉት ሆኖ ግግረት እጅግ ሲታይ ቤት እንደሆነ ጠንፍቶላሽ ትሳለልባት፡፡ ከልርጉነቷ ለመጠልፈፍ ፍትህን ፍላጎት ትርጉት ስለሆነ ልዩነታዊና ምክንያታዊ የሰጠች ነገር ተደናግሯት ስለነበረ የጠንፍቶላሽ የግድግናት ሆኖ ስለነበረት ስደታ ተቀበለች፡፡ በጣም የጥፋ ስጦታ መቀደድ ጓደኝነት ሆነ፡፡ የእግርጌና የልርጉ ጓደኝነት ይህን የጠንፍቶላሽና የትርጉትን መቀደድ የሰጠው አጠናክሮት፡፡ ከሆነ በዚህ ጠንፍቶላሽ ልርጉን በትርጉት የተነሳ በጣም ወደደችው፡፡ እግርጌና ትርጉት እርስ በርሳቸው ይህን ያህልም አይቀደሩም፡፡ ግን እኚህ የልርጉ ጓደኝና የጠንፍቶላሽ ወይን ስለሆነ ተቀበለችው፤ እኚህ የልርጉ ስለሆነች ተቀበለች፡፡

እንግዲህ ትርጉሙን አልፎ ለይዘት ለገዢ ጠቅላይ ልማት
ነች። ደግሞ ጠቅላይ ልማት ለደህንነት ፍትህ ጋር
ጋይሳን ነው። ትርጉሙን የምትወጡት በጥሩ ልማት ልማት
ለትርጉሙ ጥራዊ ልማት። ልማት ልማት ልማት ልማት
ልማት ልማት ልማት ልማት ልማት ልማት ልማት ልማት

叶氏 设计

48 AAJ 57 103

«ኢፕሮስ የት ይኖራል?»

«ትላንት አላደረግንም፤ ሳሌ ተራህ ነው።»

ብርሃኑ በገደባቸው በኢፕሮስ ገንዘብ እየመጣ ትርሲት በጓደኛዋ በጠንፍላሽ አልጋ እያሳደረገው ፍቅራቸው እየተመቸው እየሞቀ ሄደ። ብርሃኑ ያንን ጊዜ ሲያስታውስ እሱ እንደልቡ ገንዘብ ቢኖረውና ትርሲትም የራስዋ መንታና አልጋ ቢኖራት ኖሮ ምናልባት ፍቅራቸው ያን ያህል አይሞቅም አይለመድም ነበር ብሎ ያስባል።

ብርሃኑና ኢፕሮስ ሲደገቡ ያመሹና ወደ እምስት ተኩል ላይ ማደር ተራው ያልሆነው ትርሲትንና ጠንፍላሽን ደህና ደሩ ብሎ ይሄዳል። እዳረው ሂያሄን ራስ መኮንን ድልድይ ድረስ ይሸነዋል። «ምናልባት ለከፍል ያልደረሰኩ እንደሆነ በደምብ note ውስደና ታስረዳኛለሁ» ይለዋል።

ኢፕሮስና ብርሃኑ ከሚስቶቻቸው ጋር በተራ ማደር ብቻ ሳይሆን በተራ ይጣሉ ነበር። የውቤ በረሃ ፍቅር መጣላት መደባደብ ካልተጨመረበት እንደ ፍቅር ስለማይቆጠር ሲቶቹ ብርሃኑና ኢፕሮስን እንደገና ሆን ብለው ነገር ፈልገው የሚጣሉዋቸው ይመስል ነበር። ወንዶቹም በበኩላቸው ሲት ከታገሱዋት «ዋንቅላት ላይ እንደምትወጣ ስለሚያውቁ መጣላት ሳያስቸውም አኩርፈው ይሄዱ ነበር። ኢፕሮስና ጠንፍላሽ የተጣሉ ጊዜ ብርሃኑና ትርሲት ያስታርቁዋቸዋል። ትርሲትና ብርሃኑ የተጣሉ ጊዜ ደገሞ እነዛ ተራቸውን ያስታርቁዋቸዋል።

እንደ ማታ ትርሲትና ብርሃኑ ተጣሉ። ኢፕሮስ ትርሲትን ሲመከራት «ለምን ትጣላላችሁ? ጥሩ አይደለም። እሱ ሲወድሽ ለምን እንዲህ ታስባዎታለሽ?» በማለት ለዳንስ አስነሳት።

ጠንፍላሽ ደሞ በበኩሏ ብርሃኑን ለመምከር መኝታ ቢቷ ወሰደችው። አልጋ ላይ ቁጭ ብለው የደገቡን ከተነጋገሩ በኋላ ግልት በብዙ ታላትና አረፍተ ነገራት «ለምን እንዲህ ትሆናለህ?» ብለው ብል እሱን ለጅ አትኩን። እዚህ ቆየኝ አመጣታለሁ። ብለው፤ እሱም በብዙ ታላትና አረፍተ ነገራት «እኔ ምን አደረኩ? እሷኮ ነች ምታስቸገረን። አላት። ትርሲትን ከኢፕሮስ ጋር ተጋግላ ሊታመጣት ለትሄድ ስትል፤ ወሳቢን ለመጠቸና እጁን በቀጭን እጄ እያሸነፍኩ ከራሳዬ ጥርሷን በዘጠን ፈገገታ እያሳየች

«ተው ብርሃኔ እንዲህ አትሁን። አለችው

«ምን አረገኩ?» ሲላት

«በረረ ደም፤ ትርሲትን አትገዳብኝ።» አለችው። ስታመር ረቷ በጥሩ አስተማሪ መሆኑን ሳሌ አየ። ገን ትርሲትን ምን ያህል እንደምትወድትና እንደመትቆረቆረላት ከድምጿ ሰላወቀ አስቀያሚነቷን

ወደደላት።

«ምን ብዬ ነው ምንዳት?» አላት

«እያወቅከው፤» አለችው «ታላቅ ወንድሜን ስለምታስታውሰኝ በጣም እወድሃለሁ። ደሞ ትርሲት ከልቧ እንደምትወድህ አውቃለሁ። አልባ ግን ማንም ወንድ እንደህ ቢያረጋት እገለጻለሁ አለቀውም። ትርሲትን ማንካብኝ አልወድም፤ እሷን መገዳት የፈለገ አስተድሞ እኔን ገሉ መቅበር አለበት።»

ብርሃኑ የያዘውን እጄን አጥብቆ እየጨበጠና ዐይን ዐይኗን እያየ ከምሩ «ትርሲት ብቻዋን ናት እያልኩ አሰጋላት ነበር። አሉ አንቺ ከልብሽ እንደምትወጃያት ገና አሁን ነው የታተሃ። አንቺ ከልባላት ምንም አትሆንም፤ መስጋትም የለብኝ። በጣም ጥሩ ነው። ማንም ወንድ ሲያጠቃት የፈለገ እንደሆነ እንድትነገረኝ፤ አረጋጠዋለሁ።

ፊቷ መላቅ፤ ቆንጆ መሆን ጀመረ።

«ጥሩ ልጅ ነህ። እወድሃለሁ» አለችና እጇን ሳመችው። በጣም ይነገጠ። ራሱን ደፍቶ የተቆላለፉ ጣቶቻቸውን ሲያይ፤ ገንባሩን ሳመችው። ራሱን እንደደሩ ቀረ። ተነስታ በሩን ከሩታ ስትሂድ ቦሉ ተና አላለም።

ትርሲት ስትመጣ ራሱን እንደደሩ አገኘችው። ተሉ በሩን ዘገ። ለጠገቡ መጥታ አቅፍ አድርጋው

«ውይ የኔ ቆንጆ፤ ራሱን አትድሩ ደስ አይልኝም። አወዘሁ ላህህ ላለቅስ እፈልጋለሁ» አለችው።

የሆነ ሰገሯን እየዳበሰ «አንቺ ስትይኝ መተቸ አቶፈን። መው ይልቀኛል» አላት። ጥላቸው ይህን ያህል የመረረ ነበር።

የኢፕሮስና የጠንፍላሽ ጥል ገን እንደገና የሆነ ጥል ሳይሆን አልቀረም። ምክንያቱም በተጣሉ ወጋታው ብርሃኑ ኢፕሮስን ታደረገ ሌሊቱ እንዲት ነበር። ሲለው

ሲጸራውን እያሰነ ከርዳሳ ማሩን በገራ እጅ ወደ ጓላ እያስተኛ «አይጣል ነበር ሳይሆን። ተከረረን ጀርባ ለጀርባ ተጋደመን፤ ሰዎችን እንደሞ ላንዘጋ አደርገን። ጣጣ ነው ወዘገ። እየጨቀጨቀኝ አሳስተኝ ስትለኝ ጊዜ እንደ ሁለቱ በጥሩ ግልት ገር ሆነኝ። ከምንት በፊት እንጂ መታረቃችንን» ይለው ነበር።

ኢፕሮስና ጠንፍላሽ እንዲህ እየሆኑ ጥላላው ጉዳይ የተጀመረው በነሱ ነበር። ለህ ይሄ ብርሃኑና ኢፕሮስ ተራ በተራ ከሚስቶቻቸው ጋር የሚያደርግበት አልጋ የጠንፍላሽ ጥላላ ሳይሆን የሲራይ ኖሯል።

እንደ ሌሊት ትርሲት ብርሃኑን

«ጋሼ ጴጥሮስ ሥራ ሲይዝ ለትዬ ጠንፈ የባልና ሚስት አልጋ ሊገዛላት ነው። እንተሰ ሥራ ስትይዝ ትገዛልኛለህ?» አላችው። ጠንፍየለሽን እትዬ ብላ ነው 'ምትጠራት፤ እንደታላቅ እህት

«እስቲ እናስብታለን» አላት

«ምን ማስብ ያስፈልገዋል?»

«አየሽ፤ ጴጥሮስ ለጠንፍየለሽ የባልና ሚስት አልጋ ሊገዛላት ይችላል። ምክንያቱም ሌላ የሚያስፈልጋት ነገር የለም። እንቺ ግን እንደ ሁለት ተሚስት እንደ ሁለት ሚማ፤ ውስጥ ልብስ፤ ሙታንታ፤ ጡት መያዣ፤ ምናምን ያስፈልግኛል። ይኼ ደሞ ብዙ ገንዘብ ይጠይቃል። ስለዚህ መጀመሪያ እንደ ትንሽ አልጋ ገዝተን፤ የባልና ሚስት አልጋው ቢቆይልን አይኛልም? ምን ይመስልኛል!»

በለስላሳ ገላዋ እትፍ አርጋ «ብርሃንዬ፤ ልክ እንደ እህትህ ነው 'ምታስብልኝ?»

«እህቲ መሆን ትፈልገያለሽ?» አላት።

«ውይ! በጣም አፈልጋለሁ. . . ግን እህትህ ብሆን እንደዚህ አታትፈኝማ»

«ለምን አላትፍሽም?»

«እንዲህ ራቁታችንን ሆነን?»

«ምን አለበት?»

«እህትህ ሆኒ?»

«ታዲያስ?»

«ሂድ! ባለጌ»

ብርሃኑ በጓደኛው በጴጥሮስ ገንዘብ እየመጣና ትርሲት በጓደኛዋ በጠንፍየለሽ አልጋ እያሳደረችው ፍቅራቸው እየተመቸው እያደገ እየሞቀ እያማረ ሄደ. . .

. . . ብርሃኑና ጴጥሮስ ሥራ ሲይዙ ጊዜ ብዙ ነገር ተለወጠ።

ጴጥሮስ ትምህርት ሚኒስቴር ሥራ ሲይዝ፤ ብርሃኑ ውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ገባ። ጴጥሮስ ከቤቶቹ ጋር መኖር ሲጀምር፤ ብርሃኑ ቤቶች ስለሌሉት ከኔ ጋር ቤት ተከራይቶ መኖር ጀመረ። ስለዚህ የጴጥሮስና የብርሃኑ እንደ ድሮው አብሮ መዋልና አብሮ ማምሸት ቀስ እያለ ተረ። ኑሮ ያለያያቸው ጀመር።

ቢሆንም ቢያንስ በሳምንት ሁለት ጊዜ ማታ ቢልትራሚ ወይም ጉዊዶ ቤት አብረው እየተጫወቱ እየተለዱ እራት በልተው፤ ማሚት ቤት ይሄዱና ሚስቶቻቸውን ይዘው ልክ እንደድርዋቸው ለእራት ሲቀልዱ ሲስቁ ሲደንሱ ያመሻሉ። ግን ሁለቱም እዛው ከሚስቶቻቸው ጋር አድረው፤ ሚት ቀድሞ የተነሳ ሥራ ለመሄድ ሌላውን ይቀስቅሳል 'ንጂ፤ እንደ ድሮው እንደ ከሚስቱ ጋር ለማደር ሌላውን አይሸኘውም። ምክንያቱም ብርሃኑ ልክ ስራ እንደያዘ ከጥላሁን ገንዘብ ተበድሮ ለትርሲት አልጋ ገዛላት። ጴጥሮስ ግን ለሚስቱ ቃል የገባላትን አልጋ ደሞዝ እስኪቀበል ድረስ ሊገዛላት አለመቻሉን አስረድቷት «ገድ የለም ሽረ፤ እሁን የምንተኛበት መቼ አጣን?» ብላው ፍቅራቸውን ተጠል።

የደሞዝ ቀን መጣ። ብርሃኑ ለትርሲት እንደ ቡና ዓይነት ተሟላና ባለታክ ጥቁር ሚማ ገዛላት። ያን ዕለት ማታ ስትደንስ የብዙ ሰው በይን ተከፈተ፤ ቆንጆ መሆንዋን ሴቶቹ ሳይቀሩ ይገነዘቡ ጀመር። ብርሃኑም ራሱ እንደዚህ ውብ መሆንዋን እያውቅም ነበር። እጅግ ብዙ ኩራትና ደስታ ተሰማው። ግን ደስታው ሙሉ እንዳይሆን ትንሽ ቅር ያለው ነገር ነበረ።

ጴጥሮስ ደሞዙን ለመቀበል ባለመቻሉ ለጠንፍየለሽ አልጋ መግዣውን አልሰጣትም። መሥሪያ ቤቱ ስምህ የደሞዝ መዝገብ ውስጥ አልገባም፤ እስኪገባ ድረስ ደሞዝህን በብድር ስም ከ«ሳጥን» መውሰድ አለብህ ብለውት፤ ከ«ሳጥን» በብድር ስም ለመውሰድ ደሞ ሁለት ወይም ሦስት ሳምንት እንደሚፈጅ ገልጸውለት፤ ይህን ውትብትብ ነገር ለጠንፍየለሽ ነግሯት፤ እሷ «ምንም አይደለም፤ ጊዜው ይርዘም 'ንጂ የሠራህበትን መቼም አይከለክሉህም» ብላ አጽናናችው።

ጴጥሮስ «እውነትሽንኮ ነው» ብሏት እንደ ድሮው ለእራት ሲጫወቱ አምሽተው በስድስት ሰዓት ወደየአልጋቸው ተከተቱ።

ሁለተኛው የደሞዝ ቀን መጣ። ብርሃኑ ለትርሲት እንደ የሀበሻ ልብስ አስፋላት። ነጭ ባለታክ ሚማ ገዛላት። ከነጭ ጉትቻ ጋር ነጭ በነጭ ለብሳ፤ ጥቁር ብርሃን የሆነ ፀጉሯ ጠይም ሳቂታ ፊቷን ከሶ፤ ረዥም አንገቷን በነቃነቀች ቁጥር እትከሻዋ ዘንድ ሽው ሽው ሲጫወት - እቤት ማማሯ፤ ደሞ ባለ ረዥም ተረከዝ ሚማ አርጋ ስትራመድ ዳሌዋ እንዴት ነው 'ሚወዛወዘው! እቤት ብርሃኑ ልብ ውስጥ የሚንፈላሰሰው ኩራትና ደስታ! ግን እሁንም ያው ከቅሬታ ጋር ነው።

ጴጥሮስ ካንድ ስምንት ቀን በፊት ጠንፍየለሽን «እሁንስ ሰሜ የደሞዝ መዝገብ ውስጥ ገብቷል። ለሚመጣው ልደታ የሁለት ወር ደሞዜን እንድ ሳይ እቀበላለሁ» ብሏት ነበር። የደሞዝ ቀን ካለፈ ይኸው እራት ቀን ሆነው። ጴጥሮስም ከጠፋ እራት ቀን ሆነው።

ሦስት ሳምንት ሙሉ ጴጥሮስ ማሚት ቤት ብቅ አላለም።

ብርሃኑ ጠንፍቶለሽ እሱንና ትርሲትን እያየች እንደምትበቃይ በግልጽ ስላየች በተቻለው መጠን እንዳታያቸው ለማድረግ ይሞክረች ነበር። ማታ ሲመጣ «እንዴት ነሽ ጠንፈ?» ብሎ ጨብጧት፤ ቆሎ ብሎ ወደ ውስጠኛው ክፍል ይገባል። ትርሲት መጥታ አብረው ትቀመጣለች። እሷም ጠንፍቶለሽ እንዳታያቸው ትፈልጋለች። እንደ ሶፋ ውስጥ ተቃቅፈው ቁጭ ብለው ሲያወሩ፤ ሲተያይ ይቆዩና፤ ጋራ አልተገናኝንም እንደ ተራራ ሶፋ ውስጥ ተከምረው ሲታዩ በተራ እየመጡ ጭናቸው ላይ እንደ ጉም ሲቀመጡባቸው እያዩ ይቆዩና፤ ሲያወሩ ሲተያይ ሲስቁ ይቆዩና፤ ደስ የሚል ሙዚቃ ሲዘፍን ተያይዘው እዛኛው ክፍል ሂደው ይደንሳሉ።

ዳንሳቸው መሀል ላይ ጠንፍቶለሽ ከተቀመጠችበት ወይም ከምትደንበበት ቦታ ሆና ልትከብዳቸው ልትቀሩቸው ትጀምራለች። ዳንሱ ሲያልቅ እንደ ዕፍረት ዐይነት እየተሰማቸው ወደ ውስጠኛው ክፍል ተመልሰው ይሸሻሉ።

ትንሽ ቆይቶ ብርሃኑ በትርሲት ትዕዛዝ ሄዶ ጠንፍቶለሽን እንደ ሁለት ጊዜ ያስደንሳታል። ሁለቱም እየደነሱ የሚያስቡት ስለ ጴጥሮስ ብቻ ነው፤ ግን ሁለቱም ስሙን በጭራሽ አያነሱም፤ ልክ እንደራሴት ለማስመሰል። እንደ የሚያስቅ ነገር ይናገሩና «ሀ-ሀ!» ብለው ባዶ ሳት ይሰቃሉ። ዳንሱ ሲያልቅለት ብርሃኑ ቶሎ ብሎ ወደ ውስጠኛው ክፍል ይመለስና የትርሲትን ፈገግታ የሙጥኝ ይላል።

ደግነቱ የትርሲት መኝታ ቤት ከጠንፍቶለሽ ጋር አይደለም፤ ከሙሉ ጋር ነው። አለዚያ ሌሊቱን እንደልባቸው ሊተቃቀፉ፤ ሊተሸሹ፤ ሊዋደዱ፤ ሊንሸካሸኩ አይችሉም ነበር። ያኒ ምን ይውጣቸው ነበር?

ሌሎች አሻሻሮች ጠንፍቶለሽን ስለሚጠሏትና በፊት በሷና በጴጥሮስ ፍቅር ይቀኑ ስለነበረ አሁን ጴጥሮስ ሲከዳት ጊዜ እጅግ ተደላቱ። ግን በጣም ስለሚፈሩዋት በግልጽ ሊቀልዱባት ወይም በአሽመር ሊሰድቡዋት አይደላቸውም። ስለዚህ እሷ እንድትሰማ አርገው ብርሃኑን «አይ ብርሃኑ!» እንዴት ጥሩ ልጅ ነህ! ትርሲትን ሙሽራ አስመሰልካት፤ አይደለም። ይሉታል። ወይም አጠገቧ ሁለት ሶስት ይሆኑና ትርሲትንና ብርሃኑን እያዩ «ውይ እንዴት ያምራሉ! ፍቅር ከተባለ አይቀር እንዲህ ነው ነጂ!» ይባላሉ።

ጠንፍቶለሽ ሰምታ እንዳልሰማች ውስጡን እየጨለች ስቃይዋን ትቀበላለች። ፈገግታ የከዳው ፊቷ በብስጭት የተቆለፋ፤ ቀይ ቀለም የተቀቡ ወፍራም ከናፍሯ፤ ኩል የበዛባቸው ከፋ መላይ ዐይኖቿ በጠቅላላ መልካ ላይን አስቀያሚ እየሆነ ሄደ። ደስ ሲላት የምታምር፤ ሲከፋት

የምታስቀይም ሲትሆ ናት። ወንዶቿን እንደ ዙለት ብርሃኑ ውስጥ አስገዝታ ትጠጣና፤ በግድ እህ! ብላ የማጠገው የሚመስል የውሽት ሳት ራሣ ትስቃለች። በጴጥሮስ ምክንያት ትታቸው የነበሩት የድሮ ወዳጆቿ እንዳንዴ እየመጡ ለልዳር ይወስዷት ጀመር።

ከሶስት ሳምንት በኋላ ትዳሚ ማታ ወደ ሦስት ሰዓት ላይ ጴጥሮስ እዲስ ሽርንጉርጉር ሱፍ፤ ሽርንጉርጉር ሽሚዝ፤ ሽርንጉርጉር ከራሷት ለብሶ፤ ሽክ ብሎ ከተፍ አል። ጠንፍቶለሽ እንዳየችው ከንዱ ሰውዬ ጋር እየደነሰች «አይ አንተ!» አያለች ሳይከታም የምጥ ሳቋን ትንክብረው ጀመር። ጴጥሮስ ባንኮኒው ዘንድ ቆሞ ሲጀራውን አይወን በትንንሽ ዐይኖቹ ያየታል። ዳንሱ ሲያልቅ ያስደነሳት ሰውዬ ቀን ላይ ቀዋ አለችና፤ እንደ እጇን አንገቱ ላይ ጣል አርጋ በሌላው እጇ የውስጥ ብርሃኖቿን እንሰታ ጠግቶ። ሰውዬው እንደ ነገር ሲላት «ሀ ሀ» ብሎ ብላ እየላቀች ፀጉሩን በእጇ ምንጫፈረች።

የጴጥሮስ ፊት በቀጣ ጠቅረ። ሲጀራውን ዘንድል መለሱ ላይ መረወረና የመጠውን እንኳ ሳይከፍል በፍጥነት እየተራመደ እንደ ዙለት ሰው ጉሁቱ የበሩን መጋረጃ በጥፈ መቶቶ ወጣ ትናት።

«ውሽቱን» ነው ይሄ አጭበርባሪ፤ ሂደኛ አፍንጫውን ይጠብ አምጣው። አለች ትርሲት። ከብርሃኖቿ ከጭሰቱ ጋር ባንኮኒው ዘንድ ቆሞ ስትመለከት ነበር። ብርሃኑ ጴጥሮስን ተከትሎ ወጣ። ወደ አጠገብ ያህል አውልቶ በኩል በፍጥነት ሲፈመድ እየሙ። በሳቱ ምን ትጨማለቃለህ? ብሎ ሊገሰጸው ነበር። ግን እንደደረሰበት በቀልጽ

«የመጠጥህን ሳትከፍል ነው» ገንዶ ምታወጣው? አለው

«አ፤ ረሰቼ» ጴጥሮስ እርምጃውን ሳይቀንስ «ስትመልስ እንድትከፍልልኝ አደራ» አለ

«አንተ አትመልስም?»

«አልመልስም» ዘንታ

ብርሃኑ ለጠንፍቶለሽ እንደ ነገር ሊገባለት ፈለቀ ግን ምንም ለማለት አልቻለም። ጴጥሮስ አልመልስም ሲለው በግንግዝ ጉዳይ አትግባሉ እንዳለው ያህል ነበር። እንደ ቃል ሳይናገሩ በፍጥነት እርምጃ ሙሉቱን አልፈው ፒያሳ መሀል ደረሱ። በመጨረሻ ዘንታው እጅግ ስለከበደው ብርሃኑ

«እኔ ምልህ ወዴት ነው ንደዜህ ምንጭጠው?» አለ

ቆመ። ጴጥሮስ ያለቀ ሲጋራውን መሬት ጥሎ በሱል ጥቁር ማሳጣው እየደረጠ

«ይትርታ አርግልኝ። ላስብ ነበር። ርባላ?» አለው

«አምን»

«እነዚህ»

ገደሉ ቤት ሄደው፤ ልክ እንደ ደርዋቸው እየተለዩ አየው፤
ወደገ እየመጡ ራታቸውን በሉ። ብርሃኑ ገራ ገዛው። ስለደርሰ
ገንቢው ስሜት ገሚያውን፤ ያልለየለት ሆነ። በምስኪን ስርጭት
ነበረ ስለተሳወተ እየናተው «ይሄ አብረው የምስተው ስመደብ ሄደ
ገለልው ያለኝ እውቀትህ ሆነ» ብሎ በሆነው እየተቀበሉ፤ ልክ እንደ
ደርዋ ከልቡ አብርሶ ይሰቃል። ይህ እንዳይበቃ ደግሞ ከሐረት
በላላ አተርሰ «ሆን የመሰለች ቤት አገኝቻለሁ። እንደህ ላይሁ
እየተለዩ ወደ ሲትጥ ቤት ሄዱ። ከሲትጥ ቤት ሲመጡ ብርሃኑ
ሲትጥን እመስገናለት «ልብሽ ብቻ ሳይሆን ሲትም መኖሪያ
ታወቃለሁ» አለው። ገን ሲትጥ ይህን ያህልም አታኖርም ዘር።

ብርሃኑ «ለቡን ከኒ ኃር ግሚት ቤት ትመጣለህ ወደ
አትመጣም» አለው። በቀረሽ ይህንን ሌላ አላሳውቅም ዘር።

«እንደህ» አለው

ግሚት ቤት ሲደርሱ ጠንፍቶለች ከውስጥ ሆጊት አልከት
ለላት። ብርሃኑና ትርሲት እንደ ልገናቸው ሊያስታርቁ ከወጥ
ዘለፉት፤ «ልሱም አልሰጠቻቸው።

በመጨረሻ ጳጉርስ ራሱ «ሰጊ ጠንፍቶለች፤ እንደ የገንጽ
ነድ አለች። በኋላ እንደሰጠሁ» አላት

ከሐተቶለት፤ ዝ። አደረ። በግራተለው ላምነት ውስጥ እድ
ለራት ሌሊት አብረው አደና።

የደግሞ ቀን ሲደርስ ጳጉርስ እንደገና ጠፋ። ይገልጻ የተሰጠ
ለሌጋ ለሁንድ አልተገኘም።

ግሚት ለሚገኝ ጳጉርስ ሌላ ቤት እንደያዘ ባው። ሲትጥን
አብዛኛቹ ያውቋቸዋል፤ ተመቻቸው። ጠንፍቶለችን ለግባዊነት
በለፍን ሃድ መንገድ ገብረለት ተረ። ሆኖት ሐረት ሆነው ለመገኘት
መነሻ ባደረገ ሆነ። ከሲጉርስ መካድ የሆነ የሲትጥ ላት እንደሆነት
ሄደ።

ለሁንስ የወሽት ሳፋን ተወቸው። ሆኖ ባለ የመጣውን ሆኖ
ሲገራ እየለመነች ሲታወቅ ተመሳለች። በውስጥ ገዢ የተሰጠ
ወይናጊ ረው ጥንቱ ስለገኘ፤ ለሁንስ የግሪደቷት ወገኖች ሲሸጡ
ካልሄደች ረቷ እንደቀው ልብ አትሳቸውም።

ቀን ቀን በመሆኑ ከወሳኝ አትመጣም። ሲገባ ለሆነ ሲመጣም
አማራጭ ትላለች። ለምሳሌ ሲጠናቀቅ አልራብኩም ትላለች። የመሆኑም
በረ ዕልጊቤ ከፍት ነው፤ ገን ግንም ደካሄ አይገባም። ብርሃኑ ከራት
እየተሳወተች፤ የልዩን አገራት ለየሰማት፤ ለሰማትን እንዳቀረች
ታወቀለች።

እንደ ቀን ብርሃኑ ትርሲትን «ሂሻና እውቀት» አላት

ትርሲት «አትቼ ጠንፈኮ እንደደረሰ አይመስለኝም» አለችው

«አምን?» ብላት

«በዚያ ገጽጣም ባደረሰ የግንጥ ይመስለኛል» አለችው

«እነዚህ ጠልታኛላት በይኛ?»

«አትገኝም አይመስለኝም» ብርሃኑ ሲሰብ፤ ሲናዝ፤ ሲደረግ ሁሉ
ታላት ወገኖቿን የሲትጥ ስኞት ይላል። ታላት ወገኖቿን ሞቷል።

ብርሃኑ የጠንፍቶለችና የትርሲት ባደረሰች መቼት እንደሆነው
እራት እየሰነ፤ ጳጉርስን የጠመን እየናተው ሄደ።

ትርሲትን «ለቡን ባደረሽ ገን ነት» አላት «ይኛ የለም»
እኛን ለሁሉ እኛ ይህ ወደ ገንቢ እየሰጠላች «ለት ዘ። ይኛም»
አለችው

በዚያ ሁኔታ ቀድሞት አደረገው። በሌላው እኛ ሃይ ሆኖ ለሁሉ
ትርሲትቱ አላት። ለሰላሳ ተገቢን እኛ ላይ እየሰጠች ፋት የመጣችው
በይኛቸን ፊቱ ላይ እየገነቡ ተተች

«ለቡት የኒ ብርሃኑ» አለችው

«ትርሲት»

«ወደ። ዝም ብለው ተያይ

ብርሃኑ እንደገና ቀን ጠንፍቶለች ከሁሉ በገር ይገባ ዘር። ቀን
ቀን የጥቅልባቸው እንደ የሰማላ ዘር። አላት። ለሁሉ አገር ነው
ለሁሉ አሊጥ ላይ ትጥ «ላ አብዛኛቹ እንገደላለን ከራት እየተሳወተች
ው ሆነው ሰው። ብርሃኑ ለጥላው ታት ሲመጥ ለጥላው፤ እንደ
ደርዋቸው ለመቀላረር ይጥከራል። ገን ዕልተኛ ስለ ጳጉርስ ለጥላው
፤ ለሁሉ ሲጥ ስሙን እንኳ እንዳያውቅ ዕልተኛ በሆነ ይጠቀሳል።
በዚህ ወራ ግራት ያትታቸዋል። ከራት ይጥላል። ወረዳቸው
ተፈጽሞ። «ከገን ወደሆነ» ስንት። ብቻ የሆነው በመጨረሻ
አገር ስለት ገዢ ከራት ተጥሎተው፤ ብርሃኑ የጳጉርስ ስም መገኘት
ሰጠች ያለውን፤ ከሆነው ወደ ትርሲት መነሻ የሆነው እድሜ

ፈገገ ሰብል ያየትና ውድድ ያረጋታል። ጸጉረን ወይም ነገረን
እያሻሻ «አለሽ?» ይላታል

እንደ ቀን ግን ከጠንፍረሽ ጋር ካርታ ሲጻጸፍት «አይ ብርሃኑ
እንደዚህ መልእክ ልጅ ሆነህ ከዚያ ከውሻ ጋር እንዴት ጓደኝ ሆነህ?»
አለችው

ምን ሊሳት ይችላል? ሆኖ ብሉ ካርታ መበጠጥን ቀጠለ።

«የራሴ ሕሊና 'ንኳ ባይኖረው እንተን እየዩ አያፍርም? ከብርሃኑ
ጋር እኩል ጀምረን፤ አሁን እሱ ትርሲትን እንዲህ ሲያንቀሳቅስ
እኔ እንዴት ለጠንፍረሽ የዋሽቡላትን አልጋ 'ንኳን አልገባትም?
ብሉ አያስብም? ሰው ምን ይለኛል ብሉ አያስብም? ደኞኝ እኔ
ምንም አልጠየቅኩትም' ነበር። እሱ ራሱ ነው የጀመረው። ሥራ ሲደረግ
የባለና 'ንስት አልጋ እግልሻለሁ አለኝ፤ እኔ አልኩት። ሥራ ሲደረግ
ሰጥን ገንዘብ ሰጠኝ እንዳልሰጠ፤ አልጋውን እያስብኩ ሆኖ
እንዳሳድረው ብሉ የፈጠረው ብልሃት ኖሯል። ግን ይህ ሁሉ ብልሃት
እያስፈለገም ነበር። ምንም ባይሆን እንዲሁ አሳድረው ነበር። እኔ
ግጥሙን ሙሉ ደስ እያለኝ አሳድረው ነበር። እሱ ልክ ስለሌለው
አይዘገውም 'ንኳ ናቅር ይሆን ነበር። እሱ በብልሃት ግጥሙን
የተበደሰለት መስሎታል። አይ መብዳት እንዲህ ለርገም የሌለው
ከላቅቦ የዘነ መራራ ላቅ ሳቀች።

ግሰህኝ ደግሞ ግሰጠላቴ፤ መጠጥ፤ ሲጀራና ምግብ ጥልቅ ላይ
ቀገረውን ለስነውታል። እንኳን ጥርሷን ልትፍት አፋን ከተገመገመ
መጠጥ ላይ ትላለፍት አይቀርም። ትገባሽም ያስታውቃል። ሪኒ
ስላላተጠበች የትላንት ግታው የከገረረ ቀለምና የፈት ዱቂት ሪኒ
የትላንት ግታ የገባሁ ትራፊ አስመልሰውታል። መቅረቷ

አልመዘገዘችም፤ ፍትሩም ይቅር አሺ። ደኞኝ ሲቀጥል
እየጠቀ ደኞኝ አልቆ ሌላቸ ሲቀጥል አሳሳድሮ ሲለት ይምጥ፤ ከ
ረ ይደር አሺ። ገንዘብን ሌላች ላይ እያረሰበ እኔን እየመጣ ሰዓቱ
ረጠቀ፤ እስኪበቃው ድረስ ይሰርራል። እንደ ቁስ በቅሉ አሺ
ዘጋጅ አሺ አልኩ። ይህ ሁሉ እንዳያደራው እየሰራ ነበረችን ሲታይ
የገደ። ምን በደላኩት? የፈለገውን እየከፈቀኩ በሰጠው እንኳ
የሰራችል። ዋዩ አይፈራም?

በተጨማሪም አሺ የሌላውን አሺን መጥ፤ ደግሞ እየመታች አሺ
መሰረ አጥርሷን እየመታች።

እኔን 'ንጥረህ ደኞኝ ወደ ግልጽ ላይ ሳይሆን አረክ፤ ህ
ወደ ተገንዝረህ ይመጣል። እንደ የሰቅ ቀን ደግሞ ወዘሽ
ይቆርረሽ። እንደረደርሽ።

ብርሃኑ ንዴቱ ድንገት ገነፈለ «አንቺ ደግሞ ሆኖ ብልሽ
ትቆረረሽታለሽ!» አላት።

«ምን ላርግ ብለህ ነው?»

«እምቢ በይዋ!»

«ዋ! ብርሃኑ! እምቢ ግለት ብቸልማ!»

የያዘውን ካርታ አልጋው ላይ ባለና ብድግ ብሉ ወጣ። ከፈጥሮአ
ከፋት የበሰ የሷ መቀበል አስቆጣው። ደኞ ስትሃገረው የተጠቀመችባቸው
ቃላት እየታወቁት እየቀፈቱት የባለውን አቃጠሉት «እስኪበቃው ድረስ
ይሰርራሽ? እንደ ቁስ በቅሉ ይቆርረሽ? እሁን ይህን ምን አለኝት?
ሪኒን ግጥረድ ደስ ብሏት ነው? እቺ ቁንጥራም አርጊት!

«አርጊት» የሚለው ቃል የብርሃኑን ዐይን ከፈተለት። ምስኪን
ጠንፍረሽ፤ ግርጂቷ ነው ለካ። እንዴት እስኪሆን አሳስተዋለም? ቢያንስ
መላላ ሰባት ዓመት አታጣም። ሽርመጥና የጀመረችው እሥራ በድስት
ፋጭት ሲሆናት ነው። ወይስ እሥራ እምስት ነበር ያለችው? ብቻ የው
ነው ሃያ ዓመት ሙሉ በሽርመጥና አሳልፋለች። ከሆነ ዓመት ልፋት
በኋላ አልጋ 'ንኳ ስለሌላት በኪራይ አልጋ ትተሻለች። አሁን የኋ ነር
ኦር ይባላል!። በሃያ ዓመት ውስጥ ስንቱ በድጅታል። ስንቱ
ተደብቶታል። ስንቱ አልፋታል። እንደ ቁስ በቅሉ። ታዲያ እውን
መኝታ አልጋ 'ንኳ የራሷ የላትም።

ምናልባት ጨርሶ እስኪታረጅ እንደ እያሰት ግጥሙ ተርፏታል።
በዚህ ዓመታት ውስጥ የሚያለፏት ወንዶች ቁጥረው እየዘነ ይሄዳል።
ከዚያ በኋላ ግንዛቤ ዘመር ብሉ አያያትም። ያን ጊዜ ምን ትሆናለች?
ያለቀትን ዓመታት ዘመር ብላ ስትመለከት፤ ሰግቸውን እንኳ
የግታታቸው ሰዓቶች አይወጁ ውስጥ እንደ መጠር ተባቅዖ
ሲታዩባት፤ ከዚህ ሁሉ ወንድ ምን እገኛለች? ስትል ምን ይሰግታል?
«ው» በዴኝ ሄደኝ ምንም አልተውልኝ። ጣሪ ሲተሰብ ምን ይሰግታል?
ምስኪን ጠንፍረሽ፤ ታዲያ የ የእባብ ልጅ ፈጥሮአ እንዲህ ይጻፈውባት?
እንቅል አለው፤ ተምሯል፤ ለምን እየሰጠው? እንዴት ሳይን ደፍሮ
በድሙግ ነብስ ይጻፈውታል? ያውም በግርጂት ላይ ያለች ስርጭጥ
ለናቱ። መደብደብ ነበር። መርገጥ፤ ሰፈር ግጥሙት።

«መግቢያ ምን ሆነችሁባችን? አለችው ትርጉም

«አንቺ ደኞ ሆኖ በይኝ» አላት

ሆኖ አለች። መሬት መሬቱን ታያለች። እስኪታይ። ሪኒን የርሶ
መሬት መሬቱን ሲቀር፤ ለጠንፍረሽ ሲለግሙ የዚያው ሁሉ ጠን
በሙሉ ለሷ ተሰጥው። ጠንፍረሽ እርጅና እንደም እርሷን ሲመለከት
ሲቃጣ ታገው። እርጅናን ለጅም እትመለከታለች? እንደ ተውልኝ።

እንደሚለው ያህል «እሷን የኔ ናት አትገኝብኝ!» ብሎ እንደሚገባው ያህል ትርሲትን በኃይል እቅፍ አርገዋል

«ትርሲት! ትርሲት! የኔ ትርሲት!» አላት

«እባክህን አትቆጣጥር፡፡ በትቆጣጥር እፈራለሁ» አለችው

እቅፍ ጭምቅ አደረጋት፡፡ ፀጉሯን ጉንፋንን እንገደግ እየሰጠ «ትርሲት! ትርሲት! የኔ ትርሲት! አልቆጣጥም አልቆጣጥም ቆንጆ አልቆጣጥም የኔ ትርሲት! አልቆጣጥም፡፡ እወድሻለሁ ነጂ አልቆጣጥም፡፡ እወድሻለሁ ነጂ ካንቺ ጋር ነኝ፤ እሺ? ካንቺው ጋር ነኝ፤ እወድሻለሁ»

ምን እንደነገረው ሳይገባት፤ ግን አንድ ነገር እንደሆነ አይታለሚናገረው ሁሉ «እሺ የኔ ጌታ፤ እሺ፤ እሺ» እያለች በደም መለሰለሰ የልቡን ማዕበል እያባበለች ዝም አሰኝችው፡፡

በደከመ ድምጽ፤ በተሸነፈ ድምጽ

«መጋረጃውን ዝጊና እቀፈኝ፡፡ እቅፍ አርጊኝ እሺ?» አላት

«እሺ የኔ ጌታ፤ እሺ» ብላ መጋረጃውን ጋርጻ፤ ኩቱን አውልቃለች፤ አልጋው ላይ ተጋደመችና እጆቿን ዘረጋችለች፡፡ እቅፍ ውስጥ ወደቀ፡፡ ደረቷን አንተራሰችው፤ ራሱን አቀፈችው፡፡ ዝም አሉ፡፡ ብዙ ጊዜ ቆዩ፡፡

ጠንፍቶለች እንዳለችው ጴጥሮስ ያን'ለቱ ማታ ሽክ ብሎ ከተፍ አለ፡፡ ያላንዳች ፈገግታ፤ ያላንዳች ንግግር ከጠንፍቶለች ጋር ያዕት ጊዜ ያህል ደነሰ፡፡ ሁለት ሦስት ውስኪ ጋበዛት፡፡ አብሯት አደረ፡፡ አራት ሌሊት አከታትሎ አደረ፡፡ ከዛ በኋላ እንደገና ጠፋ፡፡ ጠንፍቶለች እንደገና ከካርታዎችዋና ከእንጉርጉሮቿ ጋር መዋል ጀመረች፡፡ ከጥቂት ቀናት በኋላ ጴጥሮስ ወደ ብርሃኑ መሥሪያ ቤት መጥቶ

«በሥራ ምክንያት አዲስ አበባን መልቀቄ ነው» ብሎ ተሰናበተው፡፡ ምን ዓይነት ሥራ እንደሆነ አልገለጸለትም፡፡ ብርሃኑም ማዕት አልፈለገም፡፡ ዝም ብሎ «ሹመት ያዳብር» አለው፡፡ እንደ ዳደሮ ሳይሆን፤ በሩት እንደሚተዋወቅ ሰው ተጨባበጠ፡፡ ተለያዩ፡፡

ብርሃኑ ማታ ማሚት ቤት እንደደረሰ ትርሲት አንድ ደብዳቤ ሰጠችው፡፡ ከጴጥሮስ ነው፡፡ በእንግሊዝኛ እንዲህ ይላል፡፡

«ብርሃኑ፤

«ይህን ደብዳቤ እንዴት እንደምጀምር አላውቅም፡፡ በጣም አስቸጋሪ ነው፡፡ ነገር ግን መጻፍ አለበት፡፡ በጣም ተወዳጅ ጠባይ ስላለህ የማይውቁህ ሰዎች ሁሉ ካንተ ጋር ዳደሩ ለመሆን ሲሻሙ፤ ይህን

መልካም ዳደሩን ትሆን እንድትገኝ ምት ሙሉ ለኔ ስለሰጠኝ ትልት ኩራት ይሰማኛል፤ ደግሞ እስከመጅሙም አልረገጠም፡፡ ከደገገኝ ከሸመገልኩ በኋላም ቢሆን የጉርምስሃን ዓመታት ሰባተውል፤ ወብ በረሃ ትዝ ሲለኝ፤ ይህ ትዝታ ሳንተ ጨጥታና ዳደሩን ምክንያት ወርቅና ብርሃን ለብሶ እንደሚታየኝ አርገጠኝ ነኝ፡፡ ለዚህም ከልቤ አመሰግንሃለሁ፡፡

«ትንሽ ቅር የሚለኝ ወደ መጨረሻ ላይ ከደገገኝ መሆኔህ ስለ ሰራዊት ነው፡፡ ቢሆንም ስሜትህ ይገደዳል፡፡ በትን ልብህ ስትመለከተው ጠንፍቶለሽን በድያታሁ፡፡ ግን ምንም ነገር ቢሆን፤ ለተመልከቱ ለአድራጊው አንድ አይደለም፡፡ ተጭ ብለን ወይም ቆመን ካስ ጨጥታ ስንመለከት፤ አንዱ ካሱን ሲሰት በጣም ይገርመናል፤ አንዱ ደግሞ ካሱን ወደ ጎኑ በኩል ላለው ወገኑ ሲያቀብለው እንደሚገኝ እያን ሳያቀብለው ሲቀር፤ ዝም ብሎ ብቻውን ሲያጨረጨድ ካሱን ሲነጠቅ ያበሽተናል፡፡ ካስ ጨጥታው ውስጥ ብንዝብት ግን ያሽ ያህል እንሳሳታለን፤ የሚመለከቱን ደግሞ ይገርማቸዋል፤ አንዳንዶች ይንቁናል፡፡

ስለኔና ጠንፍቶለሽ ጉዳይ በሰረው ላሰረዳህ በፈተኛው ግን ምንም ልንገርህ አልቻልንም፡፡ ምክንያቱም በኔና በሳ መሃል ነው፡፡ ብቻ አንድ ጥያቄ ፍተድልኝ፡፡ እኔ እሳን የምበድላት፤ እሳ ራሳ መበደል ስለምትፈልግ እንደበድላት እያስገደደችና ቢሆንም ምን ይመስለሃል? ሌሊት አልጋ ውስጥ ምን እንደምንሰራ? ምን እንደምንዘዛል ሳትሞት እንዴት ፍርድ ለመስጠት ትችላለህ?

«የሆነ ሆኖ፤ እሱን እርሳው፡፡ ለአንድ ዓመት በሥራ ምክንያት ከአዲስ አበባ መውጣቱ ነው፡፡ ዓመቱ ሲያልት ደግሞ መሥሪያ ቤቱ ለሁለት ዓመት ትምህርት እንግሊዝ አገር ወይም እሚራክ ይልከኛል፡፡ ማለት የኔና የጠንፍቶለሽ ጉዳይ አልቋል፡፡ ይህም ተዘግቷል፡፡

ያቺን የምትወዳትን ጃኬት ትርሲት ጋ ትቼልሃለሁ፡፡ ኪሳ ውስጥ አንድ ማሰታወሻና አንድ ምክር አስተምጃልሃለሁ፡፡ ማሰታወሻውንም ምክንያት ያል ትራታ እንደምትቀበለኝ ባለሙሉ ተሰፍ ነኝ፡፡

ያንተው

ጴጥሮስ ገቢር አግባልብላለሁ

ብርሃኑ ይህን ደብዳቤ ሲያነብ ዕፍረት አየተሰማው ሂደ፡፡ ለመሞኑ ጴጥሮስ እኔን በምን አስተይሞኝ ያውቃል? ለኔ ዙልጊዜ ጥፋ ነበረ፡፡ የጠላሁት በጠንፍቶለሽ ምክንያት ነው፡፡

ግን በኩለቱ መሃል ምን አገደኝ? ደግሞ ስለሁለቱ ሆኖ ግንኙነት ምን አውቃለሁ? ብሎ ጴጥሮስን በመበደል ወጣት ያሰማው ጀመር፡፡

አልጋው ላይ ቀዳሚው ደብዳቤውን ሲያነብ ትርጉሙን
ትጠብቀው ነበር።

“ምንድን ነው? አለችው”

“በጊዜ እንገርክለሁ። እጥረሽ ልቀ አልተጠልኝም” አለች።
በሳውንዲራ ወረቀት የተሸፈነ ልብስ ግድግዳው ላይ ተሰቅሎ ነበር።
እሱን አሳየችው።

“እሼ ሰቅ ቆይቶ አለች”

“አንተስ?”

“ትንሽ ቆይቼ መጣለኝ።”

“ሰቅ ብዙ ሰው የለም፤ መሃድ የለብኝም። ካንተ ጋር ልቆይ
የለም፤ ሂጂ መጣ። ብሎ አስወጥቷት በፍን ዘጋው።

ከእጥረሽ ጋር ብቻውን መሆን እንደፈለገ ያህል እንደገና ቀዳሚው
ደብዳቤውን አነበበ። ተነሳሪ ጃኪቲ ከተሸፈነችበት የሳውንዲራ
ወረቀት አውጥቶ አድቷት። በልዩ ተንታቄ ታጥባ አዲስ ትመሰላለች።
መሃ አረንጓዴ ቆይቶ መሃ አረንጓዴ ሽራብ አጅጊ በፍጣራ የለገጠች
ቀልፎች። ከቱን አውልቆ ለበሳት። በሀሳብ እጥረሽን

“አለች ጃኪት፤ አለው”

እጥረሽ ሲጀራውን እየሰነዘረ ተርሶ—ኛብት ፈገግታውን እየሰጠ
ከርሳስ በጉራን በገራ እጄ ወደ ጓሳ እየሰቀተች፤ ትንንሽ አይኖቹ እንደ
ነበብ እያዘና

“አለች ትርጉሙን ባራ ፈረደባት፤ እንጂ ወድቶ መነሳቷን አለው”

ብርሃኑ እጥረሽን እያስታመነና እየተመተ፤ እንደልማዱ እጅቹን
ጃኪቲ ዚህ ውስጥ ከተተ። ቀን ዚህ ውስጥ ጨቢ። ተዘግታ ዚህ
ውስጥ የምትቀመጥ ጨቢ። እጅታዋ ላይ ላይ ሲላት ድንገት ታ
ብሎ ስለቷ የግመጣ ጨቢ። ብርሃኑ ባለፈው ዓመት ውስጥ እንዲህ
ዓይነት ጨቢ ፍለጋ የላዳረሰው በት አልነበረም። እጥረሽ ከየት
እንኛት ይህን? አይ እጥረሽ “አለች ጨቢ”

ገራ ዚህ ውስጥ የታጠፈ ወረቀት እንዲህ ይላል

የትርጉሙን ቀንጅና ከዚ ይበልጥ አንተ ታውቀዋለህ። ነዜ ገን
የግታውቀው ነዜ አለ። ይኸውም፤ አንተ ስንሰ ካስተግርክትና ማግ፤
ትትቻ፤ ምናምን ከገዛላት ወዲህ የግሪክዋት ወንዶች ዙሉ ሊመኙዋት
ይቻላል። በአንድ ገታ አምስት ስድስት ሰው “የፈለገሽውን
እኩልነት። አንድ ጊዜ አንገዝ ሳይላት እየመሽም ሲባል ለሰግሰው።
እምረ ግለጽን መገዢያ እያሰረፈለገ፤ አንተው ታውቀዋለህ

“የበረሃ ወንዶች፤ እትየዱምታን ወንዶች በስተላላ፤ ወንዶች
ናቸው። በግልፅና በትክክል ማድረግ ከሆነላቸው ለእኔ እንገዳ ነዜ
ነው። ቀሉ ንጋላ ባግርኝ የለም። አራት አምስት ሆነው እርሳሙ
ይጠብቁህና በጥላግ ይደበድባሃል። ወይም ረብሻ እስመስላው ላንሰ
ሊት ውስጥ ጨቢ ይሰኩባሃል። ስለዚህ ተጠንቅቅ አይረሳህን

“በገባሁ የሰውነት ብለህ እትቀየሙኝ፤ አንድ ምዘር ልምከሪ
ፍቀድልኝ። ለምን ዙልጊዜ ማረት ሊት ታደራለህ? ለምን ፈሰህን
የግሪክልግ አይጋ ውስጥ መከተት ትፈልጋለህ? ሌሊት ተንቀሳ
መጥተው ለአምሮ ሲደበድቡስ? ሲገድሉስ? ለምን ትርጉሙን ሊትህ
እየመሰደክ አታገድራትም? ለሁለታችሁ ሲሆን እኔ እየገላገሁም፤
ይርቅባታል እንደትል ሊትህ ለበረሃ በጣም ትርብ ነው። ታላቋስ
ገዳዩ ትንሽ ነው። ይህን ያህል መጨነቅ የግሪክልግ አይደለም፤
ብለህ ከሰብስብ በጣም ተሳታፊ ነው። ትርጉሙን እንደልብህ ስለምታገኝት፤
የግሪክዋትን ወንድ ምን ያህል እንደምታስመጃው ሊገባ አይችልም፤
በእጅ ያለ ወርቅ መቆላቀል ነውና፤ እመሃን ብዙ ወንድ በጣም በጣም
ይመኝታል። ሊቀድሙ የሰግ ሰው ነገርኛል። የቆመባት ገራሳና
የቆመው ጅብ አይታመንም። ስለዚህ ተጠንቅቅ። ይልቅንም የመጠጥ
ሊት ረብሻ ሲታይ ግራጋይነት እንዳትገባ።

“ገን ጨቢዋን የምስጥህ ለዚህ ብዬ አይደለም። ማስታወሻ
እንድትሆንህ ብዬ ነው። እንደገዳ ከዚህ አውጣትና ቀ አርጋህ
ከፈታት። እኔ አብረን በሊኒማ ስያያቸው የነበርንውን የጊክና የጋዊርክ
ፍርድዎች በየጠባብ መንገዱ እየተገኙ ጨቢዎቹን ቀ አርጋህ
ከፍተው ሲዋጉ አስታውሱ። እኔንም አስታውሱ። ገን ከመንገሳል
ጋር መቆልላህ አታስታውሱ። ጉዲህ ሊት ወይም ሊልት። ቀ
ብለን ሲግረቱ እየጠቀለልን፤ ሲሰኩ እየፈረገን፤ ሲያገቱ እየጠጣን
ኮሚክ ወሬ እያወራን ስንሰቅ አስታውሱ። እኔ የግሪክዋት እንደሌ
ነው።

ያንተው

ኢ' ኢ' ኢ' ታስተውላለሁ።

ብርሃኑ ይህን ወረቀት እንደገና አነበበ። አገር ዚህ ከተተው
ጨቢዋን እጅታዋን ባወራ ግት ተግኝት። እኔስ ስለቷ ቀ ጨ
ወጥቶ በመብራቱ አብላጠልጠ። አለች ስለት።

ብርሃኑ የእጥረሽን ጃኪት እንደልብህ የእጥረሽን ጨቢ እንደገና
አረጅቶ ጊዜ ስለ እጥረሽ ተከ። መጅ ምን ይህን? መጅ አረፈው
ጉዲህ ሊት ወይም ሊልት። ሲግረቱ እየጠቀለል፤ ሲያገቱ

[illegible][illegible][illegible]

90-01-02 自來水

子臣九子

with the following results:

DATE _____

1. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 2. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 3. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 4. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 5. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 6. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 7. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 8. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 9. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日
 10. 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日 2015年 1月 2日

ቅርብ ትእዛዝ ለሀገርና ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።
ይህ ለሀገር ዘላቂ ድምፅ ማሳደግ፣ ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።
ሀገሪቱ ለቅርብ ሀገራት ጥላቻ ማሳደግ፣ ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።
ለሀገር ዘላቂ ድምፅ ማሳደግ፣ ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።
ለሀገር ዘላቂ ድምፅ ማሳደግ፣ ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።
ለሀገር ዘላቂ ድምፅ ማሳደግ፣ ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።
ለሀገር ዘላቂ ድምፅ ማሳደግ፣ ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።
ለሀገር ዘላቂ ድምፅ ማሳደግ፣ ለሕዝብ ጥላቻ መሆኑን ያሳያል።